

1

แม่ทัพเจ้าเป็น

ในห้องใต้ดินลึกลับใจกลางพัยคัมนคร

เสียงพูดคุยจึงมีงำของชายลึกลับสี่คนดังสะท้อนไปมาราวกับฝูงแมลงกำลังตีปีกบิน พวกเขาดูเคร่งเครียดกับแผนการร้ายที่ร่วมกันก่อขึ้นแต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ แสงไฟจากคบเพลิงที่ปักอยู่บนผนังและเทียนอีกกว่าร้อยเล่มบนพื้นสะท้อนให้เห็นดวงหน้าเคร่งขรึมของแต่ละคนที่ล้วนแต่เป็นผู้ทรงอิทธิพลในพัยคัมนครทั้งสิ้น ตลอดทั้งร่างของพวกเขาล้วนอยู่ในชุดคลุมสีดำไม่ต่างจากบรรดาพอมดกำลังประกอบพิธีกรรมชั่วร้าย ขณะที่พวกเขามีทำที่กระวนกระวายอยู่นั้น ชายลึกลับในชุดคลุมสีดำอีกคนก็เดินลงมาจากบันไดเวียน ร่างของเขาสูงใหญ่ ทรงพลังอำนาจแห่งผู้นำ เสียงรอกเท้าหนังกระแทกพื้นดังก้องตามจังหวะก้าวเดิน สะกิดคนทั้งสี่ให้ยั้งนิ่งราวกับปูนปั้น เสียงนั้นยังทำให้

เปลวไฟบนปลายเทียนและคบเพลิงวูบไหวราวกับต้นไม้ที่ไม่อาจ
ต้านทานพายุร้าย ชายลึกลับทั้งสี่พร้อมใจกันคุกเข่าลงบนพื้นและ
กราบกรานชายผู้มาใหม่อย่างนอบน้อม หนึ่งในนั้นเปล่งเสียงออกมาว่า

“กลุ่มผู้รักดีน้อมรับคำสั่งจากเจ้าชีวิตที่แท้จริง”

ชายที่เพิ่งเดินเข้ามายกมือขวาขึ้นเสมอออก แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจ

“ลุกขึ้น” ชายลึกลับทั้งสี่คนรีบลุกขึ้นยืนและถอยห่างจากชาย
ผู้มาใหม่ประมาณห้าก้าว

“ทำไมแม่ทัพพรณรถึงยังมีชีวิตอยู่” ชายที่ถูกเรียกว่า ‘เจ้าชีวิต
ที่แท้จริง’ เอ่ยถาม หนึ่งในสี่คนนั้นจึงรีบรายงาน

“มันหลบหนีออกไปจากนครบังบดได้เพราะความช่วยเหลือจาก
นางตะเคียนสองนาง แต่กองกำลังของข้ายังติดตามมันออกไปยังเบื้อง
นอก”

“ขอแค่มันไม่สามารถกลับเข้ามาได้อีก ก็ถือว่าใช้ได้แล้ว” เจ้า-
ชีวิตที่แท้จริงบอกก่อนจะพูดต่อ

“เมื่อไหร่จึงจะถึงวันตายขององค์หญิงวศินี”

“อีกยี่สิบห้าวัน” หนึ่งในสี่คนลึกลับบอก

“ทำไมต้องรอนานขนาดนั้น” เจ้าชีวิตที่แท้จริงถามด้วยน้ำเสียง
กราดเกรี้ยว ชายทั้งสี่คนตัวสั่นเทา ต่างคนต่างเกี้ยวให้คนอื่นตอบ
คำถาม จนกระทั่งชายลึกลับที่ดูแก่ชราที่สุดรายงานว่า

“เราจำเป็นต้องหาเหตุอันชอบธรรมในการสังหารองค์หญิง เพื่อ
ไม่ให้ประชาชนลุกฮือขึ้นต่อต้านจนกระทบแผนการใหญ่ และพิธีเช่น
ดวงวิญญาณเสื่อสมิง คือโอกาสที่ดีที่สุดที่จะสังหารองค์หญิงได้โดย
ประชาชนไม่มีข้อโต้แย้ง”

เจ้าชีวิตที่แท้จริงพยักหน้าช้าๆ และทอดถอนใจ ก่อนเขาจะพูด

ออกมาด้วยเสียงแหบพร่า

“องค์หญิงผู้เลอโฉมของข้า...เสียตายเหลือเกินที่ต้องมาตายในลักษณะเช่นนี้ หากจะโทษต้องโทษพระบิดาของนาง ที่ส่งมอบดวงจิตแห่งธาตุไฟให้ ดวงจิตแห่งธาตุไฟอันชั่วร้ายนั้นจะต้องถูกทำลาย” หลังจากนั้นจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“มีใครคิดจะขัดขวางพิธีกรรมนี้หรือไม่”

“นอกจากกษัตริย์อิรพูธิ์แล้ว ในพยัคฆ์นครคงเหลือแต่อำมาตย์ภักฎยูเท่านั้น” ชายลึกลับคนหนึ่งตอบ

“ใครที่คิดขัดขวางข้ามันต้องตาย”

“พวกข้ามีแผนจะจัดการกับอำมาตย์ภักฎยูอยู่แล้ว ท่านไม่ต้องห่วง” ชายลึกลับคนหนึ่งบอก เจ้าชีวิตที่แท้จริงส่งเสียงหัวเราะดังก้องจนห้องใต้ดินนั้นแทบถล่มทลาย ชายลึกลับทั้งสี่พร้อมใจคุกเข่าลงอีกครั้งและยื่นมือออกมากุมกันไว้แน่น เจ้าชีวิตที่แท้จริงก้าวเดินเข้าไปหา เอื้อมมือขวาลงไปกุมมือของคนทั้งสี่ไว้

“ดี...พวกเจ้าทำได้ดี เกือบหนึ่งศตวรรษแล้วที่บรรพบุรุษของข้าต้องทนอยู่กับความอับยศ ถึงเวลาแล้วที่ลูกหลานของกษัตริย์เทพาพิบจะกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง” สิ้นสุดคำพูดของเจ้าชีวิตที่แท้จริง ชายทั้งสี่ก็ตะเบ็งเสียงออกมาพร้อมๆ กันว่า

“คำสุรชาซบัลลังก์ จงรักเผ่าพันธุ์ เจ้าชีวิตที่แท้จริงจงเจริญ เจ้าชีวิตที่แท้จริงจงเจริญ” ขณะนั้น อนุภาคมารสีดำก็ลั่นไหลออกจากฝ่ามือของเจ้าชีวิตที่แท้จริง ผ่านเข้าสู่ฝ่ามือกลุ่มผู้ภักดีทั้งสี่ที่เกาะกุมกันอยู่ ร่างของพวกเขาสั่นสะท้านเมื่ออนุภาคมารสีดำมุ่งเข้าสู่จิตใจ ในห้องใต้ดินลึกลับตอนนี้ก็ก้องไปด้วยเสียงหัวเราะของเจ้าชีวิตที่แท้จริงที่พร้อมจะกลับมาทวงราชบัลลังก์คืน

พิธีกรรมถ่ายทอดพลังอำนาจจบสิ้นลงในลักษณะนั้น ชายลึกลับ

ทั้งสี่ถูกสั่งให้กลับออกไปจากอุโมงค์ใต้ดิน ก่อนเจ้าชีวิตที่แท้จริงจะเปิด ประตูลับในห้องใต้ดินนั้นและเดินเข้าไปยังอีกห้องที่อยู่ติดกัน ห้องใหม่นั้นค่อนข้างอับทึบ อากาศเย็นชื้นเพราะน้ำใต้ดินที่ซึมออกมาจากผนัง แต่ไม่มากพอจะท่วมขัง ภายในห้องนั้นมีเพียงโคงศิลาโคงหนึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว แสงไฟจากคบเพลิงบนผนังของอีกห้องทำให้เกิดเงาของ เจ้าชีวิตทาบทับลงบนโคงศิลา เขาเอื้อมมือไปแตะมัน ก่อนจะพึมพำออกมาอย่างแผ่วเบา

“น้องข้า เจ้าจงหลับให้เป็นสุข อีกเพียงยี่สิบห้าวัน ความเสียหายของเจ้าจะบังเกิดผลแล้ว”

ชายแดนทางทิศใต้ของพัยค์นคร

พระธรมมุ่งตรงไปยังปากถ้ำของภูเขาพัยค์ค์ เฒ่าธีมาเรียวาง เชือกที่ถักอยู่ลงและเดินนำพระภิกษุไปโดยไม่ยอมพูดจา จนกระทั่งถึง ต้นตะเคียนคู่หนึ่งที่มีความสูงเกือบยี่สิบเมตร ห่างกันห้าเมตรและอยู่ไกลจากปากถ้ำของภูเขาพัยค์ค์ประมาณสองกิโลเมตรเท่านั้น เฒ่าธีมาพนมมือพึมพำคาถาบางอย่างก่อนจะเป่าพรวดออกไป พลันบังเกิด กระแสลมปั่นป่วน ยอดตะเคียนคู่โอนลู่ลมไปมาพร้อมๆ กับการปรากฏตัวของหญิงสาวสองคนในชุดหญิงสาวชาวบ้านธรรมดา คือผ้าถุงกับเสื้อคอกระเช้าสีเขียวอ่อน ใบหน้าไร้การตกแต่งแต่ยังดูมีเสน่ห์ลึกลับ พวกเธอคือนางตะเคียนซึ่งมีหน้าที่เฝ้าดูแลแนวกำแพงของนครบังบดตามคำสั่งของพระมหากษัตริย์ผู้สร้างนครบังบดขึ้นมา

ในครั้งที่พระมหากษัตริย์ผู้สร้างนครบังบด ท่านได้สร้างประตูเข้าออกเพียงสี่บาน ใกล้กับหมู่บ้านหุบผิเสื่อ บ้านสนตันลม บ้านจันทร์กระจำง และบ้านดอกไม้หอม ส่วนผนังหรือกำแพงที่ล้อมรอบนครบังบดสร้างขึ้นโดยไพรัชยนต์ คืออาศัยลักษณะภูมิประเทศที่คั่นธรรมดา

ไม่สามารถสัญจรผ่านอย่างหุบเหวหรือหน้าผาสูงชัน ในที่ราบบางแห่ง
ดัดแปลงธรรมชาติให้เกิดเขาวงกต ส่วนในบริเวณล่อแหลมที่ง่ายต่อการ
บุกรุก ท่านจะใช้วิญญานภูตผีเฝ้าระวังรักษาอย่างเข้มงวด เช่นเดียวกับ
พื้นที่แห่งนี้ ที่ใช้ผีนางตะเคียนเป็นผู้ปกป้องรักษา นางตะเคียนทั้งสอง
ทวดตัวลงนั่ง ก็กราบพระธรมนสามครั้งก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาว่า

“เป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่าแล้วที่พวกเขาออกไป”

พระธรมนหันมาสบตากับเฒ่าธี่มาด้วยความตกใจ เฒ่าธี่มาจึง
หญิงสาวทั้งสองเขม็งพร้อมตะคอกใส่

“แล้วทำไมปานนี้ถึงเพิ่งมาบอก” หญิงสาวทั้งสองก้มหน้าด้วย
ความหวาดวิตก พระธรมนจึงเอ่ยถาม

“มีใครออกไปบ้าง และมีจำนวนเท่าไร”

นางตะเคียนสบตากัน ก่อนที่ตนหนึ่งจะบอก

“เป็นท่านรณกรที่อ่อนวอนให้เราทั้งสองยอมเปิดช่องทางให้เพื่อ
หลบหนีจากผู้ไล่ล่า ซึ่งมีประมาณสองร้อยคน”

“ใครกันที่ตามล่าเขา” พระธรมนถามต่อ แต่ไม่มีใครตอบได้
พระธรมนจึงหันไปบอกเฒ่าธี่มา

“ท่านรีบซ่อมแซมผนังกำแพงส่วนนี้ให้แข็งแรง ส่วนเราจะส่งข่าว
ถึงพรานจันและผู้นำหมู่บ้านทั้งสิ้นให้รีบติดตามหาคนกลุ่มนั้นให้พบ ก่อน
ที่อนุภาคมารจะกระจายออกไปสู่โลกภายนอกมากกว่านี้” เฒ่าธี่มา
พยักหน้ารับ แต่เมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้จึงเอ่ยถาม

“แล้วไอ้แสบสองตัวนั้นล่ะ” เขาหมายถึงภูรินท์กับสิน พระธรมน
ผินยิ้มก่อนตอบ

“สุดแท้แต่โชคชะตาเถอะ” จากนั้นจึงเดินออกไป ปล่อยให้เฒ่า
ธี่มากับนางตะเคียนทั้งสองช่วยกันท่องคาถาซ่อมแซมผนังกำแพงของ
นครบังบดต่อไป

แสงแดดแดดกล้า

ภูรินท์กับสินถูกจับมัดมือไพล่หลังมายังค่ายทหารที่มีกระโจมผ้าใบสีขาวกว่าสิบกระโจมตั้งเรียงรายอยู่บนเนินเขา รอบๆ บริเวณมีแนวรั้วไม้ไผ่ปลายแหลมกัน หลังรั้วไม้ไผ่เป็นหลุมที่ขุดไว้ดักม้าศึกของศัตรู หากถูกจู่โจมโดยไม่คาดฝัน ทั้งสองถูกนำตัวมาหน้ากระโจมหลังใหญ่ ก่อนถูกทหารที่ควบคุมตัวเตะขาพับจนต้องทรุดนั่งลง โดยมีทหารอีกสองคนจ่อดาบจี้คอเอาไว้ ทหารที่เหลือรายล้อมเป็นวงกลม ถือดาบกระชับไว้ในท่าเตรียมพร้อม ภูรินท์เพิ่งสังเกตเห็นว่า ในกลุ่มทหารเหล่านี้ มีเกือบสิบคนที่ใช้ผ้าดำคาดหน้าผาก ไม่ต่างจากชายลี้ลับที่สินชอบเรียกว่า ไอ้ถั่วอก หรือหนอนน้อย ทหารคนหนึ่งเดินเข้าไปรายงานในกระโจม ครูหนึ่งจึงเดินนำชายจกรรจู่รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคร่ำเติมไปด้วยหนวดเครา วัยประมาณสี่สิบปีซึ่งอยู่ในชุดทหารโบราณสีแดงผาดออกมา

“พวกเจ้าเป็นใคร มาทำอะไรในป่านี้” ชายคนนั้นเอ่ยถามด้วยเสียงระคายหูไม่ต่างจากมีคนเอาช้อนโลหะไปชูดกับแผ่นสังกะสี ภูรินท์จึงสบตากลมโตตุตันคู่หนึ่งก่อนตอบว่า

“ผมชื่อภูรินท์ คนนี้ชื่อสิน พวกเรามาตามหา...ญาติ” ภูรินท์บอกเขาไม่กล้าเรียกพระปรีศธรรมเป็นพ่ออีกต่อไป และการคิดอย่างนั้นก็ทำให้เขาปวดใจ

“ภูรินท์กับสิน...ญาติของเจ้าเป็นใคร” ชายคนนั้นถามต่อด้วยเสียงอันดัง ภูรินท์พบว่าเขาก็ใช้ผ้าดำคาดหน้าผากไว้เช่นกัน

“องค์หญิงวศินี” คำตอบของสินเรียกทุกสายตาให้หันไปมองที่เขาได้อย่างรวดเร็ว ไม่เว้นแม้กระทั่งภูรินท์

“อะไรนะ” ชายจกรรจู่คนนั้นตะเบ็งเสียงถามเหมือนไม่อยากรู้ชื่อ

“เราเป็นพระสหายขององค์หญิงวศินี ทีนี้จะปล่อยเราได้หรือยัง”

สินบอกด้วยน้ำเสียงถือดี เขารู้ชื่อองค์หญิงวดีนี้จากการพูดคุยกับพระธมณเพียงครั้งเดียว จากนั้นก็นำเรื่องเล่าต่างๆ มารวบรวมไว้ในสมอ หากจำเป็นต้องโกหก เขาก็จะทำเพื่อเอาตัวรอด

“เหลวไหล องค์หญิงจะมีสหายสาวรูปอย่างพวกเจ้าได้อย่างไร” ชายคนนั้นพูดต่อ มีเสียงซุบซิบดังไปทั่ววงล้อมรอบๆ บริเวณ สินขมวดคิ้ว ขณะคิดทบทวนความจำเรื่องเสื่อสมิงพันธุ์แท้กับพันธุ์ผสม จากนั้นจึงพูดขึ้น

“สาวรูปอย่างข้าเป็นอย่างไร หรือเจ้าคิดว่าองค์หญิงจะคบหากับคนที่มีผ้าคาดหน้าผากอย่างพวกเจ้า” คำพูดนั้นทำให้ชายฉกรรจ์สะดุ้ง จากนั้นจึงเพ่งมองหน้าผากของสินกับภุรินท์อย่างจริงจัง การที่คนทั้งสองไม่มียอดสักบนหน้าผาก บ่งบอกได้ว่าพวกเขาอาจจะเป็นเสื่อสมิงพันธุ์แท้เป็นชนชั้นปกครอง หรือไม่ก็เป็นเพียงสามัญชนที่ไม่มีความหมายอะไรเลย แต่ทหารชั้นผู้น้อยระดับนายกองอย่างเขา ย่อมไม่กล้าเสี่ยงพิสูจน์กับคนที่อ้างตัวว่าเป็นพระสหาย จึงได้แต่นิ่งงัน ขณะนั้นทหารคนหนึ่งได้วิ่งเข้ามาพร้อมกับยื่นห่อผ้าขนาดเล็กให้ชายฉกรรจ์คนนั้น

“ข้าค้นได้จากสัมภาระของพวก...เขา” ทหารคนนั้นบอกอย่างลึกลับ ไม่กล้าเรียกว่า “พวกมัน” อีกต่อไป เมื่อชายฉกรรจ์ที่เป็นหัวหน้าแกะห่อผ้าออก มือทั้งสองข้างถึงกับสั่นสะท้าน ใบหน้าซีดเผือดราวกับไก่ต้ม แล้วจู่ๆ ก็คุกเข่าโครมลงกับพื้น

“ท่านแม่ทัพ ข้าไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ขอท่านอภัยด้วย” ท่าทางและคำพูดของชายฉกรรจ์ทำให้ทหารทุกคนพลอยคุกเข่าและร้องเรียก “ท่านแม่ทัพ” ตามไปด้วย ภุรินท์กับสินสบตากันด้วยความมึนงง แต่เมื่อเห็นหยกรูปพยัคฆ์และม้วนหนังในมือของชายฉกรรจ์ ทั้งสองจึงเข้าใจถึงศักดิ์ฐานะของ ‘ไฉ่หนอนน้อย’ ได้ทันที

ขณะนั้นทหารสองคนก็เข้ามาแกะเชือกที่มัดมือภุรินท์กับสินออก

ทั้งสองจึงลุกขึ้นบิดขี้เกียจ ก่อนชายฉกรรจ์คนนั้นจะถือห่อผ้าเดินเข้ามา
คุกเข่าลงเบื้องหน้า

“เจ้าชื่ออะไร” สินเอ่ยถาม พยายามปรับน้ำเสียงให้ฟังดูคุ้น
และทรงอำนาจ

“ข้าชื่อ ดรัน เอ๊ะ! ทางราชสำนักแจ้งว่า แม่ทัพที่จะมาประจำ
การชื่อ รณกร ไม่ใช่หรือ แล้วทำไมท่านชื่อสินล่ะ” คราวนี้เป็นสินบ้าง
ที่อึกอัก ภูรินท์ที่คิดตามสถานการณ์มาตลอดจึงพูดขึ้น

“ท่านแม่ทัพเปลี่ยนชื่อตามหลักโหราศาสตร์ เพื่อความเจริญ
ก้าวหน้า”

“ชื่อสินนะหรือ ข้าว่า รณกร ดูมีสง่ามากกว่านะ”

“หลักโหราศาสตร์บอกว่า เมื่อชื่อกับนามสกุลรวมกันแล้วมี
อักษรและพยัญชนะทั้งสี่สลับหกตัวจะเพิ่มบารมีให้เจ้าของชื่อได้เป็น
ใหญ่เป็นโต” ภูรินท์บอก ดรันมีสีหน้าครุ่นคิด เรื่องนี้เขาเคยรับรู้มาก่อน
และมีนายทหารหลายคนเปลี่ยนชื่อกับนามสกุลตัวเองตามที่โหรแนะนำ
ทหารบางคนก็เจริญก้าวหน้า ขณะที่บางคนยังย่อเยื้องเดิม ดรันเชื่อใน
สิ่งที่ภูรินท์บอกอย่างสนิทใจ แต่ก็อดอยากรู้ต่อไม่ได้

“สิน...สอ-อิ-นอ มีสามตัว แล้วอีกสิบสามตัวที่เป็นนามสกุลท่าน
คืออะไร”

สินยังตามไม่ทันได้แต่หันมาสบตาภูรินท์ อีกฝ่ายจึงบอกว่า

“นามสกุลคือเอ่อ...แก่งสืบพันธุ้ บนตัวธอธงมีไม้กำรันต์ ข้างล่าง
มีสระอุด้วยถึงจะครบสลับหก” ภูรินท์บอก

“อะไรนะ” สินร้องประท้วงทันที

“สิน แก่งสืบพันธุ้” ดรันว่าพลางนับนิ้วมือ

“สลับหกตัวพอดี มิน่า พอเปลี่ยนชื่อปู่ท่านก็ได้เป็นใหญ่เป็นโต
ปั๊บ ได้ย้ายมาอยู่ในสถานที่ปราศจากข้าศึก...เอ่อ ท่านเปลี่ยนนามสกุล

ให้ข้าบ้างได้ไหม ข้าอยากจะทำบุญก้ำวหน้าบ้าง” พุดจบ ดรัณก็หัวเราะ
แหะๆ สิ้นจึงว่า

“ใช้นามสกุลเดียวกับข้าเลยแล้วกัน สิบหกตัวเป๊ะ” สิ้นบอกก่อน
จะหันมาดิ่งตาใส่ภูรินท์อย่างแค้นเคือง

“เอ่อ ท่านแม่ทัพ มันเกินไปหนึ่งตัว และอีกอย่าง ข้าไม่กล้าใช้นาม
สกุลเดียวกับท่าน” ดรัณพุดขึ้น

“นั่นก็เปลี่ยนเป็น ดรัณ...สิบพันธ่เก่งแล้วกัน เอาสระอุใต้ตัวธออก
ออก จะได้ไม่เกินสิบหกตัว” สิ้นว่าอย่างรำคาญ และรู้สึกหงุดหงิดกับ
นามสกุลใหม่ ดรัณนับนิ้วดู แล้วเงยหน้าขึ้นมากล่าวด้วยความยินดี

“ขอบคุณท่านแม่ทัพ ต่อไปข้าต้องเจริญก้าวหน้าแน่ๆ ดรัณ สิบ-
พันธ่เก่ง เป็นพี่เป็นน้องกับท่านแม่ทัพ สิ้น เก่งสิบพันธ่ ฮ่าๆ” จากนั้น
เหมือนนึกขึ้นได้ จึงหันไปสั่งลูกน้อง

“มัวยืนช่ออยู่ทำไม ท่านแม่ทัพเพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ รีบจัดหาอาหาร
และที่พักเร็วๆ เข้าสิ” จากนั้นหันมาหาแม่ทัพคนใหม่ทั้งสองแล้วว่า

“ท่านแม่ทัพกับสหายเชิญเข้ามาพักในกระโจมของข้าให้หาย
เหนื่อยก่อน รอให้ทหารพวกนี้สร้างกระโจมที่พักให้ใหม่แล้วค่อยย้าย
ออกไป” จากนั้นจึงหันไปสั่งพลทหารให้เตรียมอาหารกับสุรามาด้อนรับ

“ก็ดีเหมือนกัน กินแต่ผลไม้มานานจนจะเป็นลิงอยู่แล้ว” สิ้นพุด
ก่อนเดินตามดรัณเข้ากระโจม ภูรินท์มองตามหลังก่อนจะเป่าปากออกมา
ด้วยความโล่งอกที่เขาตัวรอดมาได้ แต่ก็อดหวั่นใจไม่ได้ว่า ถ้าเกิดความ
ลับแตก พวกเขาจะมีสภาพอย่างไร

กระโจมที่พักชั่วคราวถูกสร้างขึ้นภายในเวลาอันรวดเร็ว
ภายในมีที่นอนที่ปูด้วยฟางข้าวหนานุ่ม ห่มทับด้วยผ้าฝืนใหญ่ ด้าน
หลังมีห้องน้ำส่วนตัวซึ่งพลทหารคอยผลัดเปลี่ยนเวรกันตักน้ำจาก

ลำธารมาเติมให้เต็มอยู่เสมอ นายกงตรังยังจัดทหารรับใช้อีกสองนาย ให้มารับคำสั่งที่หน้ากระโจม สีนอกปากขับไล่ทหารทั้งสองให้ออกไป ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนอย่างขี้เกียจ จากนั้นจึงหันมาคุยกับภุรินทร์เบาๆ

“เอาใจดีต่ออะ ท่าทางพวกนั้นจะเชื่อจริงๆ ว่าเราเป็นแม่ทัพอะไร นะ...รณกรใช่ไหม”

ภุรินทร์พยักหน้า

“ตอนนี้ยังโชคดีที่ไม่เจอคนรู้จัก ถ้าเจอเมื่อไหร่ ความแตกเมื่อนั้น”

สินทำหน้าสยของขวัญ ภุรินทร์ขมวดคิ้วใช้ความคิดครุ่นหนึ่งแล้วบอก

“เล่นละครตามน้ำไปก่อน ถ้าเห็นว่าคับขันค่อยชิงหนียังทัน ตอนนี้เราสืบเรื่องราวของพยัคฆ์นครจากตรังให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จากนั้นค่อยว่ากันอีกที”

“ได้ ดูท่านายกงคนนี่เช่ๆ ซ่าๆ อยู่ด้วย น่าจะหลอกได้ไม่ยาก ว่าแต่ แกคิดได้ไงวะเรื่องนามสกุลของฉัน”

“ฉันไม่ได้คิด มันผุดขึ้นมาเอง” ภุรินทร์บอกเสียงสูง

“ไม่ได้คิดยังไง สิบหกตัวเป๊ะ แกมความหมายยังชัดเจนขนาดนั้น แกเคยว่าแต่ฉันหมกมุ่น แล้วที่แกละ คิดนามสกุลออกมาอย่างนี้ไม่หมกมุ่นเลยนะ” สินต่อว่ายาวเหยียด

“ฉันคิดแค่ว่าอะไรจะเหมาะสมกับแกที่สุดเท่านั้น เอาเถอะน่า ยังไงก็ใช้ไม่นานหรอก” ภุรินทร์บอก

“แล้วไ้ตำแหน่งแม่ทัพนี่อีก ที่จริงมันควรจะเป็นแกไม่ใช่ฉัน” สินบอก ภุรินทร์ส่ายหน้าเร็วปรือ

“สถานการณ์อย่างนี้ แกนั่นแหละเหมาะสมที่สุด ฉันโกหกใครไม่เป็น”

“แหม...พูดได้เต็มปากเต็มคำ พ่อคนดี มีคุณธรรม เออ ต่อไปแกไม่ต้องสุภาพ พูดผมพูดครึบอีกนะ คนที่นี้พูดกันแต่ข้ากับเจ้า แกกับฉันเท่านั้น”

“โอเค” ภูรินทร์บอก

“โอเคนี้ก็ไม่น่าจะได้ มันทันสมัยเกิน” จากนั้นทั้งสองจึงร่วมวางแผนเตรียมรับมือกับคำถามที่ไม่คาดคิดของดรัณเพื่อไม่ให้ตัวเองเปิดเผยพิรุณ ขณะเดียวกันก็คิดหาคำถามที่เหมาะสมเพื่อสืบความลับจากอีกฝ่าย จนกระทั่งมีดีคำ ดรัณจึงให้ทหารมาเชิญทั้งสองไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับที่จัดขึ้นบนจุดรวมพล

งานเลี้ยงต้อนรับท่านแม่ทัพจัดขึ้นอย่างง่าย ๆ อาหารหลัก คือลูกวัวย่างทั้งตัว นอกจากนายกองดรัณแล้วยังมีทหารระดับนายสิบนั่งล้อมวงอยู่ประมาณสิบนาย พลทหารที่เหลือล้วนเฝ้าระวังเวรยาม ภูรินทร์กับสินถูกจัดให้หนึ่งโต๊ะที่โต๊ะประธานติดกับโต๊ะของนายกองดรัณ ทหารรับใช้สองนายกุลีกุจอรินเหล้าข้าวโพดใส่ถ้วยดินเผาเสิร์ฟให้ จากนั้นจึงไปแลเนื้อลูกวัวย่างใส่จานมาพร้อมกับน้ำจิ้มรสเด็ด

ภูรินทร์ยกเหล้าแตะปลายจมูก กลืนหอมแต่ก็จูนจัดจนจมูกจนแทบหงายหลัง เขาวางถ้วยดินเผาลงบนโต๊ะ สั่งทหารคนหนึ่งหยิบท่อนฟืนติดไฟมาจ่อใกล้ๆ ทันทีที่โดนประกายไฟ เหล้าข้าวโพดในถ้วยก็ลุกพริบขึ้นอย่างรวดเร็ว ภูรินทร์กับสินถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“โอ้โฮ นี่มันก็ดีกรีกันเนี่ย กินเข้าไปใส่มะชาดหรือ” สินถาม นายกองดรัณหัวเราะร่วนด้วยความพอใจ

“เหล้าข้าวโพดพวกนี้ร้อนแรงไม่มีใครเปรียบ ท่านแม่ทัพดื่มเข้าไปจะรู้เลยว่าลำไส้ของท่านมีกี่ขีด”

“ฆาตกรรมหมู่ชัดๆ” สินว่า นายกองดรัณถึงกับหน้าจืดขณะยื่น

หน้ามาถาม

“อะไรครับ ที่ว่า ฆาตกรรมหมู”

สินมองเหล่าข่าวโศกแล้วอึ้งเหย

“พยาธิตายเป็นเบือแน่ มีที่มันซอพต์ๆ กว่านี้ไหม” สินเอ่ยถาม
นายกองตรัณทำสีหน้างุนงง ภูรินท์จึงพูดแทรกว่า

“ท่านแม่ทัพหมายถึงเหล่าที่มันไม่ร้อนแรงขนาดนี้”

นายกองตรัณมีสีหน้าอึ้งเยาะ เช่นเดียวกับทหารคนอื่นๆ สินจึง
รีบแก้สถานการณ์ว่า

“ปกติเมื่ออยู่ในกองทัพข้าจะไม่ยอมให้ใครตีแม่เหล่าเป็นอันขาด
เพราะมันทำลายสุขภาพ ทำลายระเบียบวินัยจนทำให้กองทัพอ่อนแอ
แต่วันนี้จะอนุโลมให้วันหนึ่ง แต่เพียงให้จิบเบาๆ เท่านั้นไม่ใช่ดื่มจน
เมามาย”

“ขอบคุณท่านแม่ทัพที่อนุโลม” นายกองตรัณบอก ทหารจึงริน
เหล่าให้กับภูรินท์ใหม่ พร้อมกับทำให้เจ็จจางด้วยน้ำเปล่า จากนั้น
นายกองตรัณจึงเชิญทุกคนดื่ม สินพยักหน้าให้เพื่อนก่อนที่ทั้งสองจะ
กลั๊กลิ้นดื่มสุรารสขมเฝื่อนลงไปอย่างยากลำบาก

หลายวันที่ผ่านมา ภูรินท์กับสินกินแต่ผลไม้จนติดเป็นนิสัย
พอได้กินเนื้อและดื่มเหล่าเข้าไป ร่างกายเหมือนจะต่อต้านเล็กน้อย แต่
เมื่อดื่มด้วยที่สามที่สี่ผ่านไป ร่างกายจึงปรับสภาพกลับไปเป็นผีสุรา
เหมือนสมัยเรียนในเมืองได้ดังเดิม ทั้งสองจึงดื่มกินอย่างเอร็ดอร่อย
และเหล่าข่าวโศกก็ไม่จำเป็นต้องเจ็จจางอีกต่อไป

ขณะที่ภูรินท์กับสินกำลังเพลิดเพลินกับการดื่มกิน คำถาม
ชุดแรกก็เกิดขึ้น เมื่อตรัณเอ่ยถามถึงการเดินทางจากพยัคฆ์นครมาจนถึง
ที่นี่ สินจึงแต่งเรื่องเล่าการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นขึ้นมาจนเกินจริง และ
ยังบอกว่าเขาพบเจอภูรินท์ระหว่างทาง ร่วมผจญภัยจนผูกพันน้ำใจ

ฉันมิตรสหหายร่วมเป็นร่วมตาย จากนั้นออกคำสั่งกับดรันว่า ต่อไปถ้าพบ
ภูรินท์ก็เหมือนกับพบเขา งานราชการต่างๆ สามารถรายงานต่อภูรินท์
ได้เช่นเดียวกัน ดรันรับคำสั่งและถ่ายทอดคำสั่งแก่ลูกน้องอย่างถ้วนหน้า
แล้วสินจึงเอ่ยถาม

“ทหารที่นี่มีกี่คน”

“มีร้อยคนครับ” ดรันตอบ

“ทำไมมั่นน้อยอย่างนี้” สินอดพูดต่อไม่ได้ ดรันขมวดคิ้วแล้วว่า

“พวกเราเป็นกองร้อยหน่วยลาดตระเวน คนก็เลยมีน้อยเพื่อให้อ
คล่องตัวเวลาเดินทาง”

“แล้วทัพใหญ่ตั้งอยู่ไหน”

“อยู่บนยอดเขาหลังพัคฆ์ ห่างจากที่นี่ไปประมาณยี่สิบ
กิโลเมตร เดินทางวันเดียวก็ถึง”

“ที่นั่นใครดูแลอยู่”

“เอ่อ ท่านแม่ทัพไม่รู้หรือ” ดรันถามกลับ สินส่ายหน้า

“ข้าจะไปรู้ได้ไง ข้าเพิ่งมาถึง” สินบอก แสร้งทำสีหน้ารำคาญ

“ตอนนี้ท่านดาราไต รองแม่ทัพดูแลอยู่ ข้าได้ส่งทหารไปส่งข่าว
แล้วว่าท่านแม่ทัพมาถึง พรุ่งนี้จะเดินทางไปสมทบที่ทัพใหญ่ ให้ทางนั้น
เตรียมการต้อนรับไว้” สินหันไปสบตากับภูรินท์ด้วยความห่วงใจ เมื่อ
ไปถึงที่นั่น พวกเขาจะมีสภาพเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้

“เมื่อตอนกลางวันท่านบอกว่าแม่ทัพไซค์ดีที่ถูกส่งมายังพื้นที่ไม่มี
สงคราม มันคืออะไร” ภูรินท์เอ่ยถามในเรื่องที่ค้างคาใจ ดรันหันไป
สบตากับสินซึ่งรีบพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้พูด ดรันจึงตอบว่า

“ตอนนี้พัคฆ์นครมีศึกทั้งภายในและภายนอก ศักภายนอกคือ
เราต้องต่อสู้กับกองทัพของบาดาลนครที่ยกกำลังมารุกรานทั้งทางภาค
เหนือและภาคตะวันออก ส่วนศึกภายในท่านแม่ทัพคงรู้ดี” สินที่กำลัง

ยกเหล่าขึ้นดื่มถึงกับชะงัก ก่อนจะหันไปบอกตรัณว่า

“เจ้าพูดต่อเถอะ ข้ากระดากที่จะพูดเรื่องในบ้านให้เพื่อนฟัง เอาให้ละเอียดเลย เดี่ยวเลื่อนชั้นให้”

ตรัณที่ไม่รู้ว่าทั้งสองกำลังเล่นละครสืบความลับอยู่จึงรีบรับปากด้วยความตื่นเต้น

“ครับท่านแม่ทัพ ตอนนี้ข้าว่าลือว่าท่านบุโรหิตครุฑฐาคิดก่อการกบฏแต่ไม่มีใครกล้าพูด กษัตริย์อิทรพุทธก็ทรงทราบ แต่พระองค์ทำอะไรไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐาน และทหารส่วนใหญ่อยู่ภายใต้คำสั่งของท่านบุโรหิต ไม่เว้นแม้กระทั่ง...” ตรัณหันมามองสิน อีกฝ่ายยกไหล่แล้วว่า

“เราเป็นผู้น้อย ต้องปรับตัวตามสถานการณ์”

นายกองตรัณถึงกับอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง

“แล้วองค์หญิงวศินีละ” ภูรินที่รีบถามแทรก ตรัณมองสินด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความว่าวุ่น สินจึงชิงบอกว่า

“เจ้าตอบไปเถอะ ไม่ต้องเกรงใจเรา เอาให้ละเอียด”

“ครับท่านแม่ทัพ” ตรัณรับปากแล้วพูดต่อ

“มีคำร่ำลือกันว่า ที่ท่านบุโรหิตครุฑฐายังไม่ก่อการ เพราะเกรงกลัวองค์หญิงวศินี ซึ่งทุกคนต่างสงสัยว่าทำไมต้องกลัว เพราะองค์หญิงเป็นเพียงหญิงสาวที่ไม่รู้วิชาการต่อสู้ด้วยซ้ำ”

“สวยไหม” สินเอ่ยถาม แต่เมื่อรู้สึกตัวจึงพูดต่อ

“ในสายตาของเจ้า องค์หญิงสวยไหม เพื่อนข้าคนนี้เป็นเสื่อผู้หญิง เห็นสาว ๆ สวย ๆ ไม่ค่อยได้”

ภูรินที่ยื่นเท้าเตะขาเพื่อนที่ได้โต๊ะ แต่อีกฝ่ายทำเป็นไม่ใส่ใจ

“ข้าเป็นเพียงนายกองต่ำต้อย ไม่มีวาสนาได้พบหน้าองค์หญิง แต่มีคำร่ำลือว่าพระองค์ทรงสิริโฉมงดงามนัก”

“แล้วที่ทัพใหญ่มีทหารกี่คน” ภูรินถามต่อโดยไม่หันไปมอง

หน้าสิน

“ปกติจะมีห้าหมื่น แต่ถูกโยกย้ายไปสู้รบกับบาดาลนคร จึงเหลืออยู่ที่นี้หนึ่งหมื่นคนเท่านั้น”

ภูรินท์กับสินถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้รับทราบจำนวนทหารในสังกัด

“คนที่นี้เขามาปฏิบัติธรรมหรือมา...เอ่อ มาผลิตลูกกันแน่ ทำไมมันเยอะอย่างนี้” สินว่า ภูรินท์สุดจะทนจึงกัดฟันกระซิบบอกเพื่อนเสียงแข็ง

“ท่านแม่ทัพพระวังคำพูดด้วย เดียวถอดยศซะเลย”

สินยิ้มแหย ภูรินท์จึงหันไปคุยกับดรรชนีต่อ

“พยัคฆ์นครมีทหารทั้งหมดกี่คน” ดรรชนีหันมามองสินด้วยแววตาสงสัยก่อนจะถาม

“ท่านเป็นเพื่อนสนิทกับท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพน่าจะบอกรายละเอียดได้ดีกว่าข้า”

สินรีบโบกมือแล้วว่า

“ก่อนหน้านี้ ข้ากับภูรินท์เพียงคบหากันด้วยใจ คิดว่าไม่นานจะต้องแยกย้ายจากกันจึงไม่ได้บอกกล่าวอะไรให้ฟัง แต่เมื่อครู่ที่อยู่ในกระโจม ข้ากับเขาสาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายกัน เขายืนยันจะสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับข้า แต่ข้ายังไม่มีเวลาอธิบายสถานการณ์ให้เขาฟัง คนของท่านก็มาเชิญพวกข้ามาที่นี่เสียก่อน ไหนๆ ก็พูดเรื่องนี้แล้ว เจ้าลองเล่าให้เขาฟัง หากผิดพลาดตรงไหนข้าจะแก้ไขให้ แต่ถ้าพูดได้ดี ได้ถูกต้อง จะเลื่อนให้สองชั้นเลย” สินบอกยาวเหยียด แกล้งทำน้ำเสียงอ้อแอ้เพื่อให้ดูว่าเมา

“สองชั้นแล้ว นามสกุลนี้ดีจริงๆ” ดรรชนีบปากจากนั้นจึงอธิบาย “พยัคฆ์นครมีทหารทั้งสิ้นสองแสนห้าหมื่นนาย แบ่งออกเป็นห้าทัพ

ใหญ่ มีแม่ทัพห้าคนเป็นผู้คุมดูแล ทัพของเรา ท่านลิน เก่งสู้พันธุ้ ดูแลความสงบทางด้านทิศใต้”

“เดี๋ยว” ลินพูดขัด เมื่อนายกองדרันหันมองเขาจึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“ต่อไปเวลาเรียกข้า ไม่ต้องพ่วงนามสกุลมาด้วย นี่เป็นคำสั่ง”

“ครับ ท่านแม่ทัพ” ดรันรับคำ ลินจึงอนุญาตให้พูดต่อ

“ทางทิศเหนือเป็นแม่ทัพวงศ์ ทิศตะวันตกแม่ทัพสรวิศ ทิศตะวันออกแม่ทัพการิน และกองกำลังรักษาพระนครเป็นท่านคณิศรบุตรชายของท่านปุโรหิตครีษฐา”

“ในเมื่อคุณครีษฐาหารในมือมากขนาดนั้น ทำไมไม่ปฏิวัติแย่งชิงอำนาจไปเลย มั้วรีรออะไรอยู่” ภูรินท์ถาม

“เพราะในพยุคนครยังมีท่านอำมาตย์ภักย์ ผู้ควบคุมกองกำลังปกป้องประชาชนคนอำนาจอยู่ กองกำลังนี้ไม่ใช่ทหารแต่ถูกฝึกให้มีฝีมือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ที่ผ่านมามีท่านภักย์ปกครองชาวบ้านโดยใช้หลักเมตตาธรรม ตัดสินคดีความด้วยความยุติธรรม จึงเป็นที่เคารพรักของผู้คน เมื่อท่านประกาศตัวชัดเจนว่าสนับสนุนฝ่าบาท ปุโรหิตครีษฐาจึงยังไม่กล้าลงมือทำอะไร”

“ท่านอำมาตย์คนนี้คงไม่ธรรมดาจริงๆ”

“ท่านเป็นอาจารย์ของท่านแม่ทัพเอง” นายกองดรันว่าพลางหันมามองที่ลิน ซึ่งอีกฝ่ายเพียงพยักหน้ายอมรับ

“ถูกต้อง อาจารย์ข้าไม่ธรรมดาอยู่แล้ว เจ้าพูดต่อไป”

“นอกจากท่านจะเป็นอาจารย์ของท่านแม่ทัพแล้ว ยังสนิทสนมกับท่านการินซึ่งเป็นแม่ทัพดูแลความสงบตามชายแดนทิศตะวันออก นั้นเท่ากับว่าทั้งสองฝ่ายมีกำลังทหารกำลังกัน”

ภูรินท์พยายามคิดตาม ครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยถาม

“ในเมื่อที่นี่ไม่มีสงคราม ทำไมถึงคงกำลังทหารไว้มากมายปานนี้”

“ถึงที่นี่จะไม่มีสงคราม แต่ยังมีพวกสำนักนอกรีตมากมายที่ก่อความทำร้ายชาวบ้าน ออกปล้นไม่หยุดหย่อน ท่านที่ปกา แม่ทัพคนก่อนก็เพิ่งเสียชีวิตไปเพราะถูกสำนักนอกรีตเหล่านี้จู่โจมทำร้าย”

ภูรินท์รับฟังด้วยความตั้งใจและเริ่มเข้าใจแล้วว่า เมื่อแม่ทัพคนก่อนเสียชีวิต ทางราชสำนักจึงส่งรณกร แม่ทัพคนใหม่มาประจำการแทน แต่ไซครายที่รณกรถูกลอบทำร้ายจนไปพบกับพวกเขาทั้งสอง และส่งมอบตราหยกประจำตำแหน่งให้ คนที่นี่ไม่เคยเห็นหน้าแม่ทัพรณกรมาก่อนจึงหลงเชื่อคำลวงของสินโดยสนิทใจ

“ที่ทางการส่งแม่ทัพสินมาที่นี่เพื่อให้ปราบสำนักนอกรีตพวกนี้แหละ” ภูรินท์เอ่ยถาม ตรัณมองหน้าสินอย่างลำบากใจ ก่อนจะพูดว่า

“คงมีภารกิจอย่างอื่นที่สำคัญกว่านี้ เออ ที่จริงแล้วกองทัพของเราเป็นกองกำลังที่กษัตริย์อิทรพุทธิไว้วางพระทัยที่สุด และท่านแม่ทัพเองก็เป็น...เป็นที่วางพระทัยของพระองค์”

ภูรินท์กับสินเข้าใจทันทีว่าทำไมตรัณถึงเกิดอาการอึกอักลังเล เพราะก่อนหน้านี้สินพูดเสมือนตอบรับว่าเขาเป็นคนของบุโรหิตศรีรัฐา แต่ความจริง ทุกคนที่นี่พร้อมถวายชีวิตให้กษัตริย์อิทรพุทธิมากกว่า สินจึงรีบแก้ไขสถานการณ์ของตัวเองด้วยการทวาดถามด้วยเสียงอันดังว่า

“แล้วเจ้าละ รักดีกับใคร”

“ข้าเป็นผู้น้อย แล้วแต่แม่ทัพจะสั่งการ” นายกองตรัณตัวสั่นงันงกขณะตอบ

“ดี...นั่นข้าก็ไม่ต้องเปลี่ยนความคิดที่จะพิสูจน์น้ำใจพวกเจ้าอีกแล้ว” สินว่าพร้อมกับชูถ้วยเหล้าขึ้น ทุกคนยกขึ้นมาดื่มพร้อมๆ กัน จากนั้น ตรัณจึงเอ่ยถาม

“แสดงว่าท่านแม่ทัพแคลงใจพวกเรา ท่านยังรักดีกับกษัตริย์ซึ่งเป็นนายที่แท้จริงของเราอยู่”

“มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว” สินว่า ทหารทุกคนเหมือนจะเป่าปากออกมาด้วยความโล่งอกพร้อมๆ กัน สินกับภุรินท์เองก็เช่นกันอย่างน้อยก็เริ่มจับทางถูกว่าพวกเขาอยู่ฝ่ายไหนและคนที่นี่มีทัศนคติอย่างไร สินผายมือเชิญทุกคนให้ดื่มกินกันตามสบายจนกระทั่งอิ่มแปล้จึงหันไปบอกนายกองดริณว่า

“ข้าชกเมาแล้วสิ เจ้าบอกเล่าถึงสงครามภายในพยุคณ์นครให้เพื่อนข้าฟังหน่อย คนคนนี่เก่งเรื่องการวางกลยุทธ์ เมื่อเขารู้สถานการณ์ที่แท้จริงแล้ว เขาจะช่วยเหลือพวกเราได้มาก”

นายกองดริณหันไปมองภุรินท์ด้วยความชื่นชม ก่อนว่า

“หากบุโรहितครุฑฐาคิดก่อนการกบฏจริง กษัตริย์ถิรพุทธิก็ตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน เพราะก่อนหน้านี้เหล่าเสนาอำมาตย์ที่จงรักภักดีหลายท่าน ถ้าไม่ประสพภัยจนถึงชีวิตก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยรอบกายของพระองค์นอกจากท่านภุญญแล้ว คนอื่นๆ ล้วนแต่เป็นคนของท่านบุโรहितทั้งนั้น และที่สำคัญก็คือ องค์หญิงวดีนี่กำลังตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิต”

“อันตรายยังไง” ภุรินท์ถามด้วยความตกใจ แม้จะยังไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน แต่เขากลับรู้สึกผูกพันกับองค์หญิงวดีนี้อย่างแปลกประหลาด อาจเป็นเพราะเขากับเธอล้วนมีดวงจิตแห่งธาตุสติติดอยู่ และที่เขาตื่นตื่นมาจนถึงที่นี่ก็เพื่อร้องขอดวงจิตแห่งธาตุไฟจากเธอ

“ในคืนพระจันทร์เต็มดวงรอบหน้า ท่านบุโรहितกำหนดให้เป็นวันประกอบพิธีเช่นสังเวद्यวงวิญญานเสื่อสมิง ซึ่งเป็นประเพณีเก่าแก่ของพยุคณ์นครที่ทำสืบต่อกันมานานหลายชั่วอายุคน”

“แล้วพิธีนี้มันเกี่ยวข้องกับองค์หญิงยังไง” สินถามด้วยความ

สนใจ

“ประเพณีนี้มีข้อกำหนดไว้ว่า กษัตริย์ทุกพระองค์ ต้องส่งมอบพระธิดาองค์โตเป็นเครื่องสังเวยวิญญูณบรรพบุรุษเสื่อสมิง ที่ผ่านมาจะไม่เกิดปัญหาใดๆ เพราะกษัตริย์ทุกพระองค์จะมีพระธิดาพระโอรสหลายพระองค์ แต่กษัตริย์องค์ปัจจุบัน มีพระธิดาองค์นี้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น”

“หมายความว่าถ้าเสียพระธิดาไป ก็จะมีสิ้นราชวงศ์” สิ้นพูดขึ้น นายกองดรรณพยักหน้ารับ สิ้นนึกอะไรขึ้นได้จึงโยนแผ่นหนังในห่อผ้าให้กับดรรณและออกคำสั่ง

“นี่เป็นสาส์นลับจากกษัตริย์ถิรพุทธี เจ้าอ่านให้เพื่อนข้าฟังหน่อย” นายกองดรรณมีสีหน้าตื่นตกใจไม่กล้าหยิบม้วนแผ่นหนัง สิ้นจึงพูดกระตุ้น

“ข้าอนุญาตแล้ว เจ้าไม่ต้องมากพิธี เอาไปเลยสามชั้น”

“ครับ ท่านแม่ทัพ” นายกองดรรณรีบรับคำก่อนหยิบม้วนแผ่นหนังออกมาคลี่อ่าน โดยไม่ระแคะระคายเลยว่าลึกลับกับภุรินท์อ่านภาษาของพยัคฆ์นครไม่ออก จึงใช้วิธีล่อหลอกให้เขาอ่านให้ฟัง

“วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 คือวันที่ปุโรหิตครีษณุจะก่อการกบฏ โดยจะใช้พิธีเซ่นสรวงดวงวิญญูณเสื่อสมิงเป็นเรื่องบังหน้าเพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์ ให้เจ้าหาทางช่วยเหลือองค์หญิงออกไปอย่างปลอดภัย จากนั้นรวบรวมไพร่พลยกเข้าตีเมือง ซึ่งราชบัลลังก์คืนให้แก่บิดาของข้า”

“เรามีเวลาอีกกี่วัน” ภุรินท์ถามขึ้นทันทีที่ที่นายกองดรรณอ่านข้อความจบ

“วันนี้วันแรม 10 ค่ำ เราเหลือเวลาเพียงแค่ 25 วันเท่านั้น” นายกองตอบ

“จากนี้ไปถึงพยัคฆ์นครใช้เวลากี่วัน” ภุรินท์ถามต่อ

“หากใช้ม้าเร็ว จะเดินทางถึงภายในยี่สิบวัน แต่ถ้ายกขบวนไป
ทั้งกองทัพ อาจใช้เวลานานกว่านั้น”

“ยังทัน” ภูรินท์ว่า

“ท่านมีแผนยังงัย” นายกองตรัณถามต่อด้วยความร้อนใจ ภูรินท์
คิดไม่ออก เขาสบตากับสินก่อนที่ทั้งคู่จะถอนใจออกมาพร้อมๆ กัน

“พຼ່งนี้หลังจากพบกับรองแม่ทัพตาราไต ข้าจะบอกแผนการให้
ทุกคนได้รู้” สินบอก จากนั้นจึงถามขึ้น “ในกองกำลังทั้งหมด ท่านคิด
ว่าใครที่ไม่ต้องการให้ข้าเดินทางมาถึงที่นี่บ้าง”

นายกองตรัณถึงกับอ้าปากค้าง สินจึงพูดต่อ

“ระหว่างทาง ข้ากับเพื่อนถูกลอบสังหารหลายครั้ง ทำให้ไม่มีคน
ไม่อยากจะเข้ามาถึงที่นี่”

“เออ...ถ้าไม่มีท่าน ไม่มีหนังสือคำสั่ง ไม่มีตราประทับ ก็จะไม่
มีใครช่วยเหลือองค์หญิงได้ ท่านแม่ทัพฉลาดปราดเปรื่องกว่าข้าหลาย
ร้อยเท่า น่าจะรู้ว่าใครที่ต้องการขัดขวางท่าน”

สินพยักหน้าก่อนจะยิ้มออกมาอย่างเหยียมเหยียม

“บุโรहितครุชฐา ข้าจะทำให้ท่านไม่มีแผ่นดินอยู่” สินกำหมัด
แน่น ดวงตาวาวโรจน์ด้วยความแค้น ท่าทางของเขาสร้างความฮึกเหิม
ให้หน่วยสอดแนมทั้งกองได้อย่างไม่น่าเชื่อ จะมีก็แต่ภูรินท์กับสินเท่านั้น
ที่รู้ว่า นี่เป็นเพียงการแสดงละครฉากหนึ่งเท่านั้น เพราะนักเรียนหลังห้อง
อย่างพวกเขาจะมีปัญญาเอาอะไรไปสู้บุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ได้

สินรู้ว่าสืบหาความลับได้พอสมควรแล้ว จึงสั่งนายกองนายสิบ
ทุกคนให้ตีหมกกันตามสบาย และเมื่อเหล่าหมดไปหลายโหล่ สิน
ในฐานะแม่ทัพใหญ่จึงเปิดคอนเสิร์ตและการแสดงรอบกองไฟขึ้น โดยมี
เขาเป็นนักร้องนำ ภูรินท์เป็นคอรัส ทำเสียงดนตรีประกอบ บางครั้งก็
หลุดไปเป็นหางเครื่อง ซึ่งต่อจากนั้นไม่นาน ทั้งกองร้อยก็เต็มไปด้วย

ทางเครื่อง และลานรวมพลก็กลายเป็นเวทีรำวงย้อนยุคไปอย่างไม่น่าเชื่อ

ภูรินท์กับสินตื่นขึ้นมาพร้อมอาการเมาค้าง เหล้าข้าวโพด
ทำให้ทั้งสองปวดหัว และเนื้อัวอย่างกับน้ำจิ้มรสเด็ดก็เล่นงานทั้งคู่จนต้องแย่งกันเข้าห้องน้ำ จนกระทั่งตะวันสายโแดง หน่วยลาดตระเวนจึงออกเดินทางโดยมีนายกองตรึงซึ่งปัจจุบันได้เลื่อนขั้นเป็นรองแม่ทัพนำขบวนเพื่อไปสมทบกับกองทัพใหญ่ ภูรินท์กับสินนั่งหัวโยกหัวคดนอนอยู่บนหลังม้าแถวหน้าสุด แต่หลังจากที่เดินทางได้ไม่ถึงห้ากิโลเมตร สินก็กระโดดลงจากหลังม้า พุงเข้าป่าข้างทางและอ้วกออกมา

“ท่านแม่ทัพ ท่านไม่สบายหรือเปล่า” รองแม่ทัพคนใหม่เอ่ยถามสินรีบโบกมือห้าม

“ไม่เป็นไร ข้า...ข้าเมาม้า” รองแม่ทัพตรึงขมวดคิ้วด้วยความสงสัย นับตั้งแต่เกิดจนอายุสี่สิบปีเพิ่งจะเคยได้ยินว่ามีคนเมาม้า เขาจึงเสนอความคิดขึ้น

“ให้ทหารทำเสลี่ยงแบกหามท่านไปดีหรือไม่”

“ไม่เป็นไร ข้ายังไหว” จากนั้นจึงเดินกลับมาเข้าขบวนและกระโดดขึ้นหลังม้าตามเดิม

“อ่อนระ” ภูรินท์เอ่ย

“ไม่คิดเลยว่าเหล่าข้าวโพดจะส่งผลกระทบยาวนานนี้” สินสารภาพแทบไม่มีเสียงก่อนจะล้วงกระตักน้ำขึ้นมาบ้วนปาก

“เป็นถึงแม่ทัพ คออ่อนอย่างกับผู้หญิง น่าอายชะมัด” ภูรินท์ว่าต่อ

“ใครบอกผู้หญิงคออ่อน ไปดูแถวสันติธรรมริยัง” สินเถียงทันที ภูรินท์โบกมือห้ามเป็นการตัดบท จากนั้นจึงไสม้าเข้ามาใกล้กว่าเดิมและกระซิบ

“ระหว่างนี้แกควรจะคิดหาทางรับมือรองแม่ทัพตาราไต และก็วางแผนว่าจะช่วยองค์หญิงวศินียังไง”

“ต่อให้คิดจนสมองแตกก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก เราไม่รู้จักรใครสักคน ไม่ว่าจะป็นรองแม่ทัพโรคไตนั้น หรือองค์หญิงเสื่อสมิง คงมีแต่พลิกแพลงเอาตัวรอดไปตามสถานการณ์การเท่านั้น” สินว่า

“เรื่องรองแม่ทัพแน่นอนว่าเราต้องพลิกแพลงเอาตัวรอด แต่สำหรับแผนการช่วยเหลือองค์หญิง เราต้องคิดเผื่อไว้บ้าง อย่าลืมนึกว่าดวงจิตแห่งธาตุไฟอยู่ที่เธอ” ภูริทบอกลง สินถอนใจยาว

“ที่จริงแล้วนครบังบดไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเราเลย มันจะฉิบหายยังไงก็ช่าง ผู้สัว่เริ่มต้นไปหาพระปริศนธรรม สอบถามหาเทือกเถาเหล่ากอของแกแล้วเดินทางกลับบ้าน ไม่ดีกว่าหรือ”

ภูริทก็จ้องหน้าสินด้วยความไม่พอใจ จากนั้นกระตุกม้าให้หยุด เมื่อสินหันกลับมามองเขาจึงบอกด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวว่า

“ถ้าฉันเราก็กลับกันวันนี้เลย ฉันไม่สนหรอกว่าโคตรเหง้าศักราชของฉันเป็นใคร”

สินรีบยกมือทั้งสองข้างขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้

“โอเคๆ งอนเป็นผู้หญิงไปได้ ฉันขอโทษแล้วกันที่พูดไปอย่างนั้น ฉันไม่ลืมหรอกนำว่า พระธมณเคยบอกเอาไว้ยังไง เพียงแต่ตอนนี้ฉันยังคิดอะไรไม่ออกเท่านั้น เข้าใจไหม คนเมาค้างนะ”

“เอ่อ มีอะไรกันหรือครับ ท่านแม่ทัพ” ดรัณเห็นท่าทางคนทั้งสองผิดปกติจึงไส่มาเข้ามาสอบถาม

“ไม่มีอะไร รีบนำทางไปเถอะ” สินบอก ดรัณรับคำก่อนกระตุกม้าเดินนำหน้า ภูริทก็จ้งหันมาบอกสิน

“แกตามมาห่างๆ แล้วกัน ฉันจะซักประวัติใ้โรคไตนั้นดูก่อนว่า มันเป็นคนยังไง”

“โอเค ตามสบาย ถ้าเจอมะขามป้อมก็สั่งทหารเก็บมาให้ฉันด้วยแล้ว...” พุดยังไม่ทันจบ สิ้นก็อ้วกออกมาอีก ภูรินทร์ส่ายหน้าให้เพื่อนก่อนกระตุ่นม้าตามรองแม่ทัพดริณไปติดๆ

ตลอดการเดินทางที่ผ่านมา ภูรินทร์สังเกตพบว่าสองข้างทางยังเต็มไปด้วยป่าไม้รกรกรึ่มสลับกับเนิน และทุ่งที่เกิดจากการถางป่าเพื่อให้หญ้าขึ้นเป็นอาหารของสัตว์ป่าและม้าของกองทัพ พวกเขาเดินทางลงหุบขึ้นเขาหลายเที่ยว แต่ในระยะหลัง ทางเดินลาดชันขึ้นสูงที่สูงตลอดเวลา อากาศจึงเย็นสบายกว่าตอนที่อยู่ในค่ายหลายเท่า

“ท่านรอง ข้าสงสัยว่ารองแม่ทัพตาราไต้เป็นคนยังไง” ภูรินทร์เอ่ยถามเมื่อตามมาทัน นายกองดริณหันกลับไปมองสินที่นั่งบนหลังม้าไกลๆ ก่อนเอ่ยว่า

“ท่านรองแม่ทัพเป็นคนที่มีความสามารถในการสู้รบ เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร” ภูรินทร์ถามต่อด้วยความสนใจ

“ท่านรองแม่ทัพมักจะถือตัว ไม่สู้สิ่งกับพลทหารเหมือนกับท่านแม่ทัพ และยังยึดถือกฎระเบียบเข้มงวด”

“ระเบียบวินัยเป็นเรื่องสำคัญ ถ้ากองทัพไร้วินัย ทหารก็มีสภาพไม่ต่างกับโจร” ภูรินทร์ว่า

“เรื่องนั้นพวกข้าเข้าใจดี และที่ผ่านมาก็ยึดถือระเบียบวินัยอย่างเข้มงวด เพียงแต่การวางตัวของท่านทำให้พวกเราอึดอัด” จากคำบอกเล่า ภูรินทร์อดคิดไม่ได้ว่ารองแม่ทัพคนนี้ทำทางจะเจ้ายศเจ้าอย่าง ถ้าเขากับสินไม่แสดงให้เห็นถึงความสามารถก็ยากที่อีกฝ่ายจะยอมรับและถ้าเกิดอีกฝ่ายไม่ยอมรับก็ยากที่จะควบคุมสั่งการ

“ที่ว่ามีความสามารถด้านการสู้รบนั้นคืออะไร” ภูรินทร์ถามต่อ

“ก่อนที่ท่านจะย้ายมาอยู่ที่นี่ ท่านรองแม่ทัพเคยทำสงครามกับกองทัพของবাদาลนครที่ยกทัพมาทางเหนือและได้รับชัยชนะหลายครั้ง

แต่ด้วยการที่ท่านเป็นคนตรง ยอมหักไม่ยอมงอ ไม่อ่อนข้อให้กับแม่ทัพที่เป็นนาย จึงถูกโยกย้ายมายังดินแดนห่างไกลตรงนี้”

ภูรินท์ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ถ้าวรแม่ทัพตาราไตรบชนะหลายครั้ง ทำไมถึงถูกโยกย้ายออกจากสมรภูมิ

“ท่านนายกอง เอ๊ย...ท่านรองดรัณพุดราวกับว่า การรบชนะเป็นความผิด” ภูรินท์ถาม ดรัณจึงตอบด้วยน้ำเสียงแค้นเคือง

“มีคำซุบซิบว่า ท่านวรงค์กับบุโรหิตครีษฐา สมคบคิดกับกองทัพของบาดาลนคร พยายามซักศึกเข้าบ้านเพื่อสร้างความวุ่นวาย”

“ถ้าบ้านเมืองวุ่นวายพวกเขาจะได้ประโยชน์อะไร”

“ท่านบุโรหิตจะใช้สถานการณ์นี้ประกาศต่อประชาชนในพยัคฆ์นครว่า กษัตริย์อิทธิฤทธิ์ไม่มีความสามารถในการปกครองบ้านเมือง และอ้างเรื่องวิญญานบรรพบุรุษไม่พอใจจึงทำให้บ้านเมืองเข้าสู่กลียุค จะต้องจัดพิธีเช่นสรวงดวงวิญญานขึ้นอย่างเร่งด่วนเพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง”

“ร้ายกาจจริง ถ้ากษัตริย์อิทธิฤทธิ์ไม่ทำพิธีเช่นดวงวิญญานจะเกิดอะไรขึ้น”

“ผู้คนจะลุกฮือขึ้นต่อต้าน หว่านกษัตริย์อิทธิฤทธิ์ปกป้องพระธิดาของตัวเองมากกว่าประชาชน พระองค์ถูกบีบให้ไม่มีทางเลือก”

ภูรินท์พยักหน้าแสดงว่าเข้าใจ

“กับเรื่องนี้ รongแม่ทัพตาราไตรมีความเห็นอย่างไร”

“ท่านรองแม่ทัพไม่สามารถทำอะไรได้ ด้วยตำแหน่งของท่านนั้น ย่อมไม่มีสิทธิ์มีเสียงโต้แย้งกับแม่ทัพท่านอื่น”

“แล้วทำไมไม่ยกทัพเข้าไปตีเมืองเลยล่ะ” ภูรินท์ถามต่อ

“ท่านบุโรหิตกลัวจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น จึงดึงกองกำลังมากกว่าครึ่งไป โดยอ้างว่าให้ไปต่อสู้กับกองทัพของข้าศึก ทำให้กองกำลังของ

เราอ่อนแอลง ไม่สามารถสู้กับทัพใหญ่ของปุโรหิตได้”

“เท่าที่ฟังดู รองแม่ทัพคนนี้ก็จงรักภักดีกับกษัตริย์อิทรพุทธ์ แล้วทำไมกษัตริย์อิทรพุทธ์ถึงไม่ให้ความช่วยเหลือ”

“ในการรบครั้งล่าสุด ท่านรองแม่ทัพถูกนายของตัวเองปล่อยข่าวลวงให้พากองทัพไปสู่อหุลุมพรางของข้าศึกจนเกือบต้องทิ้งชีวิตไว้ในสมรภูมิ แต่ยังมีโชคดีที่รอดมาได้ แต่บรรดาทหารที่ออกรบด้วยกันล้วนถูกสังหารหมดสิ้น ท่านมีโทษถึงประหารชีวิตเช่นกัน แต่กษัตริย์อิทรพุทธ์ขอไว้ ท่านจึงถูกเนรเทศมาที่นี่”

“เขาคงแค้นน่าดู”

“ตอนนี่ท่านรองแม่ทัพแค้นทุกคน ไม่เว้นแม้แต่กษัตริย์อิทรพุทธ์”

“อ้าว! ทำไมล่ะ” ภูรินท์เอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ ดรัดนจึงตอบออกมาด้วยน้ำเสียงหมดอาลัยตายอยาก

“ทหารอย่างพวกเราล้วนมอบชีวิตให้ผู้นำ แต่เมื่อผู้นำไม่สามารถปกป้องหรือให้การสนับสนุนได้อย่างเต็มที่ ก็เท่ากับว่าพวกเราเอาชีวิตมาทิ้งอย่างไร้ค่า”

ภูรินท์เข้าใจความรู้สึกของดรัดนดี และยังเข้าใจความรู้สึกของรองแม่ทัพตาราไต ที่ทุ่มเททั้งชีวิตให้กองทัพ แต่ได้รับผลตอบแทนเป็นการถูกเนรเทศมายังดินแดนห่างไกลเช่นนี้ เป็นใครก็ยอมไม่พอใจ ภูรินท์ตอบว่าดรัดนเบาๆ ขณะที่คิดถึงรองแม่ทัพตาราไต หากเขาสามารถเอาชนะใจรองแม่ทัพคนนี้ได้ พวกเขาก็จะมีคนดีมีความสามารถไว้ช่วยงาน รองแม่ทัพดรัดนสบตากับภูรินท์แล้วบอก

“ทางที่ดี ท่านกับท่านแม่ทัพระวังตัวไว้ให้มาก เพราะข้าคิดว่าท่านรองแม่ทัพคงไม่ยื่นถือป้าย ‘ยินดีต้อนรับ’ พวกท่านที่หน้าค้ายแน่ๆ”

“ข้าเข้าใจ ขอบใจมาก” ภูรินท์บอกก่อนจะชะลอม้าจนกว่าสินจะตามมาถึง จากนั้นจึงบอกเล่ารายละเอียดทั้งหมดให้เพื่อนฟัง และ

กำชับให้ระวังรองแม่ทัพตาราไตให้มาก ซึ่งสินก็รับปาก

ในช่วงบ่าย ขบวนของหน่วยลาดตระเวนจึงเดินทางมาถึงทัพใหญ่ที่ตั้งอยู่บนยอดเขาหลังพยัคฆ์ ภูรินท์ซึ่งถูกพระปรีศธรรมเคี้ยวเชียวให้อ่านตำราพิชัยสงครามมาตั้งแต่เด็กจนโตกวาดตามองพื้นที่อย่างรวดเร็วก็ดูออกว่า ชัยภูมิตรงนี้เหมาะแก่การตั้งรับ ไม่เหมาะที่จะลู่โจม การเลือกทำเลที่ตั้งทัพของรองแม่ทัพตาราไต บ่งบอกถึงความสามารถในการรบของเขาได้เป็นอย่างดี แล้วเขาก็กับสินละ มีคุณสมบัติอะไรถึงจะมาเป็นผู้บังคับบัญชาที่นี่

ขณะนั้น รองแม่ทัพตาราไตก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเพิ่งตามองภูรินท์กับสินด้วยแววตาแข็งกร้าว รอยยิ้มเย่อหยิ่งถือดีปรากฏที่มุมปาก ไม่มีการแสดงความเคารพผู้บังคับบัญชา ทหารในกองทัพไม่ได้ตั้งแถวรอแสดงให้เห็นถึงการไม่ให้ความสำคัญกับการมาถึงของแม่ทัพคนใหม่ แค่นี้ภูรินท์ก็รู้แล้วว่าหนทางข้างหน้าไม่มีความสะดวกสบายเลยแม้แต่น้อย

2

วางแผนปฏิบัติการ

รองแม่ทัพตาราไตไม่ได้กำยำบึกบึนหรือมีท่าทีดูร้ายอย่างที่
ภูรินท์คิดเอาไว้แต่อย่างใด เพราะบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้เป็น
เพียงชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปี รูปร่างบอบบางราวกับผู้หญิง ใบหน้าหล่อ-
เหลาเกลี้ยงเกลาราวกับคุณชายในละครหลังข่าว เขามีส่วนสูงระดับ
เดียวกับภูรินท์และสิน ชูศตทวารโบราณสีแดงฟาดข้ามเนินผิวนาวของเขา
ให้ดูเด่น ดาบที่สะพายอยู่ข้างเอวยาวแทบจดพื้นทำให้ดูน่าเกรงขาม
หากไม่นับท่าทางเย่อหยิ่งและแววตาดูแคลนคนอื่น รองแม่ทัพตาราไต
ย่อมเป็นบุคคลที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจผู้คนได้ไม่แพ้ภูรินท์กับสินอย่างแน่นอน

“ไม่ทราบมาก่อนว่าท่านแม่ทัพจะอ่อนเยาว์ขนาดนี้” รองแม่ทัพ
ตาราไตเอ่ยทักสินที่เพิ่งจะกระโดดลงจากหลังม้า

ภูรินท์ดูออกทันทีว่าอีกฝ่ายเริ่มเปิดศึกขึ้นแล้ว

“อายุมากไม่ได้แปลว่าจะเก่งกว่า” สิบว่าพร้อมกับทำเป็นสนใจ การจัดตั้งค่ายของกองทัพ ภูรินท์แอบยิ้มอยู่ในใจ เรื่องการวางท่าวาง อำนาจไม่มีใครทำได้แนบเนียนเกินกว่าเพื่อนของเขาคนนี่แล้ว

“ข้าได้ยินชื่อเสียงของท่านแม่ทัพพระนกรมานาน ไม่ทราบว่าเป็นเมื่อ ท่านได้เห็นการตั้งค่ายของข้าแล้วมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง” รอง แม่ทัพตาราไตเอ่ยถาม ฟังดูเหมือนเป็นการชวนคุยธรรมดา แต่แท้จริง เป็นการลองภูมิความรู้ในเชิงการรบของแม่ทัพที่เยาว์วัยกว่าตัวเอง สิบ เหล่มองภูรินท์แวบหนึ่งเผื่อจะได้รับความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่ายกลับทำ เป็นกวาดตามองพื้นที่โดยรอบเป็นสัญญาณบอกว่า “ตัวใครตัวมัน” ที่ ทั้งสองรู้จักันดี สิบได้แต่ลอบปาดเหงื่อก่อนจะหันมองไปรอบๆ เห็นอะไรก็ พุดออกไปอย่างนั้น

“ก็ดี หลังฟังเขาทำให้ไม่ต้องห่วงพะวง ด้านหน้าเป็นพื้นที่ราบ โลงมมองเห็นข้าศึกแต่ไกล รั้วคู่มั่นคงแข็งแรง หลุมลึกดักทางม้าศึกได้ แนวกระโจมตั้งเป็นรูปเดือนหงาย กระโจมแม่ทัพอยู่ตรงกลาง มีกอง กำลังโอบเป็นปีกซ้ายขวา เห็นอย่างนี้ข้าก็ไม่แปลกใจแล้วว่าท่านทำศึก ครั้งใดไม่เคยเพลี่ยงพล้ำ” การจบประโยคด้วยการเียนยออีกฝ่ายเป็น ความตั้งใจของสิบที่ต้องการประจบเอาใจและทำให้รองแม่ทัพตาราไต รู้สึกเป็นมิตรกับพวกเขามากที่สุด แต่ดูท่าคงไม่ถนัดนัก เมื่อรองแม่ทัพ คนนี้ยังคงซักถามต่อไป

“ในการศึกกับกลุ่มโจรชีปะขาวบนยอดภูหน่อไม้เหลือง ไม่ทราบ ท่านรณกรใช้ยุทธวิธีใดถึงได้กำราบกลุ่มโจรกว่าห้าพันคนลงได้โดยที่ ทหารของท่านแทบไม่ต้องเสียเลือดเนื้อแม้แต่คนเดียว”

สิบหันสบตากับภูรินท์ ในใจคิดอยากเอ่ยถามว่า “ไอ้โจรชีปะขาว นั้นมันใครวะ” แต่รู้ดีว่าเพื่อนคงไม่มีคำตอบให้ สิบทอดถอนใจขณะ แกล้งมองเหม่อไปยังที่ไกลแสนไกล

“ในการศึกสงครามไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ไฟมาก็สาดน้ำ น้ำมาก็สร้างเขื่อน ข้าเพียงเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์เท่านั้น” ภูรินท์ที่ยืนฟังอยู่คิดว่ากระซิบบอกเพื่อนไม่ได้ว่า

“ที่เคยดูหนังจีนมาเขาว่า ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาสร้างทำนบกั้นไม่ใช่หรอ”

“ดูคนละเรื่อง” สิบกระซิบบอกกลับ ภูรินท์ได้แต่พยักหน้าหงึกหงัก พลางนึกชมเชยสิน หากสถานการณ์นี้เป็นเขาที่ต้องรับมือ คงเฉยพิรุณหรือไม่ก็ยอมแพ้ไปตั้งแต่คำถามแรกแล้ว ขณะนั้น รongแม่ทัพตาราไต่กีฬาวะระออกมาอย่างพึงพอใจ

“คาดไม่ถึงว่าท่านแม่ทัพจะถ่อมตัวขนาดนี้ ทั้งที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย ขอถามท่านแม่ทัพอีกข้อ”

“เดี๋ยว!” สิบรีบยกมือห้ามไว้ เมื่อเห็นรongแม่ทัพหุบปากสลายรอยยิ้มจากใบหน้า เขาจึงต่อว่าเสียงกร้าว

“จะถามอะไรกันนักกันหนา ไม่ได้มาสมัครงานนะไม่ต้องสอบสัมภาษณ์ คนเพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ รีบพาข้าเข้ากระโจม แล้วสั่งลูกน้องเตรียมสุรารอาหารไว้ ข้ามีเรื่องด่วนที่จะต้องหารือกับท่าน”

รongแม่ทัพตาราไต่ถึงกับนิ่งงันทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง แม้จะยังไม่เชื่อว่าเด็กหนุ่มอย่างสินมีตำแหน่งเป็นถึงแม่ทัพ แต่เขาก็สั่งทหารให้นำสินกับภูรินท์ไปยังกระโจมหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่กึ่งกลางค่าย ขณะที่คนทั้งสองหันหลังจะจากไป ก็ได้ยินเสียงดรรชนีรายงานกับรongแม่ทัพตาราไต่ว่า

“ท่านรongแม่ทัพคงจะยังไม่ทราบว่าตอนนี้ท่านแม่ทัพพรณกรได้เปลี่ยนชื่อตัวเองใหม่ ตอนนี้ท่านชื่อสิน นามสกุลแก่งสืบทันธุ์ครับ”

สินกับภูรินท์ลอบสบตากัน นึกอยากฉีกปากนายกองดรรชนีออกเป็นขี้นๆ แล้วสิ่งที่พวกเขาหวาดกลัวก็เกิดขึ้น เมื่อรongแม่ทัพตาราไต่พูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“เปลี่ยนชื่อหรือเปลี่ยนตัวกันแน่”

ภูรินท์กับสินหยุดเดิน ลินล้วงหยิบห่อผ้าที่มีหยกรูปพยัคฆ์ บ่งบอกตำแหน่งแม่ทัพกับแผ่นหนังที่มีคำสั่งของกษัตริย์ฉิรพุทธ์เขียนเอาไว้ส่งให้รองแม่ทัพตาราไตเพื่อเป็นการยืนยันว่าพวกเขาเป็นตัวจริง รองแม่ทัพจ้องมองของทั้งสองสิ่ง หากเป็นดรันหรือทหารคนอื่นๆ คงรีบคุกเข่าทำความเคารพ แต่รองแม่ทัพตาราไตกลับยิ้มที่มุมปากอย่างมีเลศนัย

“นอกจากของสองสิ่งนี้ มีอะไรบ้างที่ยืนยันว่าท่านเป็นแม่ทัพรณกรตัวจริง” รองแม่ทัพตาราไตเอ่ยขึ้น

ดรันถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ เพราะว่าเขาเองที่เป็นคนพาสินกับภูรินท์มาที่นี่ เป็นเขาเองที่ให้การยกย่องคนทั้งสองขึ้นเป็นแม่ทัพเพียงเพราะเห็นหยกรูปพยัคฆ์กับพระราชสาส์น แต่เขาไม่เคยพิสูจน์เลยว่าสินเป็นแม่ทัพรณกรตัวจริงหรือไม่ เมื่อคิดทบทวนย้อนหลัง ดรันยิ่งพบข้อพิรุณมากมาย โดยเฉพาะการเลื่อนขั้นให้กับเขาทั้งที่ไม่ได้สร้างผลงานอะไร ภูรินท์รู้ดีว่าคำพูดของรองแม่ทัพตาราไตได้สิ้นสะเทือนความเชื่อมั่นของดรันและทหารในสังกัดที่เคยมีต่อสินลงไปทางเดียวที่จะกอบกู้สถานการณ์ได้คือต้องเรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมา แต่จะด้วยวิธีใดกัน ลินหันกลับไปเผชิญหน้ากับรองแม่ทัพตาราไตอีกครั้ง ยิ้มให้อย่างถือดีและเอ่ยขึ้น

“แล้วในที่นี่มีใครบ้างที่กล้าบอกว่าข้าเป็นตัวปลอม” ลินเอ่ยถามพร้อมกวาดตามองไปยังทหารที่อยู่รอบๆ ค่ายจากนั้นจึงชี้หน้าดรันและทหารคนอื่นๆ พร้อมกับเอ่ยถาม

“เจ้า หรือว่าเจ้า หรือว่าเจ้า” ทหารทุกคนที่ถูกชี้หน้าล้วนแต่ก้มหน้ามองพื้นไม่กล้าสบตา สุดท้ายสินจึงหันปลายนิ้วชี้มาที่รองแม่ทัพตาราไตและเอ่ยถาม

“หรือว่าเจ้า”

ดวงตาของแม่ทัพตาราไตทอแวหวาดหวั่นวูบหนึ่งก่อนเลื่อนหาย เขายังคงรักษานบุคลิกเยือกเย็นเอาไว้ ขณะพูดว่า

“ด้วยชื่อเสียงอันเกริกไกรของท่านแม่ทัพยอมทำให้ผู้คนคิดว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก แต่เมื่อเห็นตัวจริงท่านอายุน้อยเพียงนี้ ย่อมสร้างความสงสัยให้ผู้คน”

“ก็อย่างที่บอก คนแก่กว่าใช้ว่าจะเก่งกว่า หรือข้าต้องพิสูจน์อะไรพวกท่านถึงจะยอมเชื่อ” สิ้นพูดเปิดช่องให้อีกฝ่ายเพราะรู้ว่า ถึงแม้เขาจะใช้เล่ห์กลเอาตัวรอดไปได้ แต่ถ้าไม่ได้รับการยอมรับจากรองแม่ทัพตาราไต ก็เป็นการยากที่จะได้รับความช่วยเหลือจากกองทัพในการบุกพยัคฆ์นครเพื่อช่วยเหลือองค์หญิงวศินี รองแม่ทัพตาราไต ฉีกยิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ถึงแม้ข้าจะไม่เคยเห็นหน้าท่าน แต่ก็เคยได้ยินถึงความร้ายกาจของท่านที่ถูกยกย่องว่ามีเพลงดาบไม่แพ้ท่านจิลลา มือดาบอันดับหนึ่งของพยัคฆ์นคร ข้าจึงคิดใคร่ขอชมเป็นบุญตาสักครั้ง” รองแม่ทัพตาราไตบอกเงื่อนไขออกมา ซึ่งเท่ากับเป็นการทำประลอง ภูรินท์พยักหน้าให้สิน เพราะมีทางเดียวเท่านั้นที่พวกเขาจะปราบพยศรองแม่ทัพคนนี้ได้

“เอาให้เต็มที่ ชนะก็ดีไป แพ้ค่อยคิดหาทางแก้ตัว ยังไงพวกเขาคงไม่ฆ่าเราง่ายๆ หรอก” ภูรินท์กระซิบ สินไม่มีทางเลือกจึงชักดาบเหล็กไหลเล่มหนึ่งออกมาวัดแกว่ง แล้วหันไปหารองแม่ทัพตาราไต

“ท่านจะส่งใครมาประลองกับข้า”

รองแม่ทัพตาราไตฉีกยิ้ม ก่อนรับดาบจากทหารคนหนึ่งมา

“ข้าเอง ท่านแม่ทัพ รับดาบ” พร้อมกับพูด รองแม่ทัพตาราไตก็พุ่งเข้าจู่โจมสินด้วยการฟันดาบใส่ศีรษะสุดแรง สินรีบยกดาบเหล็กไหล

ขึ้นมากันไว้พร้อมกับเบี่ยงตัวหลบรอดไปได้ ทั้งสองจึงอยู่ในสภาพเผชิญหน้ากันอีกครั้ง แม้สินจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมีฝีมือร้ายกาจแค่ไหน แต่คนที่มีความรู้เป็นถึงรองแม่ทัพย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่สนใจกับสภาวะรอบข้างที่ทหารหลายร้อยนายกำลังกรูเข้ามาดูเหตุการณ์ จิตใจของเขามุ่งเข้าสู่ห้วงไร้นิเวศน์ ปราศจากโลภะ โทสะ โมหะ ทุกสิ่งอย่างล้วนเป็นอนัตตา นั่นคือหลักการสูงสุดของเพลงดาบไร้นิเวศน์

รองแม่ทัพตาราไตสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของสินที่เกิดขึ้นในบัดดล จากเด็กหนุ่มท่าทางทะเล้นกลายเป็นคนเงียบขี้นม ดวงตาฉายแววมุ่งมั่นสวนทางกับท่าทางปลอดโปร่งราวกับไม่มีเรื่องราวใด แต่ในท่าทางปลอดโปร่งนั้นกลับไม่เผยช่องว่างให้จู่โจมได้ ทุกอย่างดูเว้งว่างราวกับไร้ตัวตน แม้สินจะยืนนิ่ง ซ้ำปลายดาบลงพื้นแต่รองแม่ทัพตาราไตยังรับรู้ได้ถึงสภาวะคุกคามที่อีกฝ่ายแผ่พุ่มมาจึงวาดกระบี่เตรียมพร้อมโดยไม่ประมาท

แนวทางของดาบไร้นิเวศน์เน้นการตั้งรับมากกว่าจู่โจม ดังนั้นสินจึงยังคงรักษาความสงบนิ่งรอจนกระทั่งอีกฝ่ายทนไม่ไหวต้องเปิดฉากรุก ที่สำคัญการประลองครั้งนี้รองแม่ทัพเป็นฝ่ายออกปากทำ หากได้แต่ยืนเฉยๆ จ้องๆ คนที่เสียเปรียบโดนให้ฮาย่อมเป็นเขาเอง

ภุรินท์ที่สังเกตเห็นการณ์อยู่วงนอกกวาดตามองเหล่าทหารที่วางเว้นจากหน้าที่และรายล้อมเข้ามาดูเหตุการณ์ ในจำนวนนี้ต้องมีสายลับของบุโรหิตครีษฐา ซึ่งถือเป็นความผิดพลาดที่เขาเพิ่งนึกออก หากเขากับสินมายังกองทัพแห่งนี้เงียบๆ ย่อมสามารถปกปิดร่องรอยได้ แต่เนี่ยพวกเขากลับมาเป็นขบวน แถมยังสร้างเหตุการณ์ครึกโครมขึ้นอีก จึงยากที่จะหลบรอดสายตาของสายลับที่แฝงตัวอยู่ ไม่น่าว่าป่านนี้ข่าวคราวของเขากับสินอาจจะเดินทางถึงพยัคฆ์นครแล้วก็เป็นได้

เสียดใจ! ดั่งขึ้น จุดความคิดของภุรินท์ให้กลับมามองใจ

เหตุการณ์ตรงหน้า สิ่งที่มองเห็นเป็นอันดับแรกคือ ร่องแม่ทัพตาราไต่กระโดดเข้าพาดพันด้วยท่วงท่าปราดเปรียวและดูต้นไม่ต่างจากพยัคฆ์แผ่นผืน ขณะที่สินยังคงรักษาความสงบเยือกเย็นไว้โดยการวัดดาบปิดป้องพร้อมถอยเท้าช้าๆ แต่ในการรับยังแฝงการรุกไว้อย่างแยบคาย ทุกครั้งที่ร่องแม่ทัพตาราไต่ถอนดาบออก ดาบของสินมักจะตามไปราวกับเถาวัลย์พันเกี่ยวจนอีกฝ่ายไม่มีเวลาหยุดพักหายใจ การปะทะยังคงยืดเยื้อต่อเนื่อง เสียงเฮจากทหารในกองทัพเริ่มดังขึ้นตามอารมณ์ที่ถูกปลุกเร้า แทบจะทุกคนต่างส่งเสียงเชียร์ร่องแม่ทัพตาราไต่ที่เป็นเจ้านายโดยตรง แต่ถึงจะไม่มีใครร้องเชียร์สินที่ก้าวเข้ามาพร้อมกับตำแหน่งแม่ทัพ แต่ทุกครั้งที่สินซึ่งเป็นฝ่ายรุก มักจะมีเสียงครางฮือออกมาจากกลุ่มคนดู

เพลงดาบของสินอยู่เหนือความคาดหมายของร่องแม่ทัพตาราไต่เป็นอย่างมาก เพราะทุกครั้งที่ถูกโจมตี เขาล้วนเห็นชัดเจนว่าดาบของสินจะวัดไปทางทิศใด แต่เมื่อปะทะกลับรู้สึกราวกับว่าดาบของเขาจมดิ่งลงไปโนปลักโคลน ไม่มีแรงดีดสะท้อน ยิ่งเขาทุ่มเททุ่มใจก็ยิ่งกินแรงตัวเอง ขณะที่สินยังคงสงบนิ่งไม่เปลืองแรงเลยสักนิด

ฝ่ายสิน หลังจากที่ถูกเพลงดาบไร้นิวรรณ์จากพระธรมแล้วก็ไม่เคยได้ใช้เลยสักครั้ง เริ่มแรกที่ปะทะเขาไม่มีความมั่นใจสักนิดว่าจะเอาชนะร่องแม่ทัพคนนี้ได้ แต่ยิ่งเวลาผ่านไป เขายังพบเห็นความร้ายกาจของเพลงดาบไร้นิวรรณ์ที่ซ่อนความแหลมคมเอาไว้ภายใต้ท่าทางสงบนิ่ง และเมื่อความมั่นใจพุ่งถึงขีดสุด สินจึงตัดสินใจใช้กระบวนท่า ‘ดาบไร้สำนึก’ ซึ่งมีจุดเด่นอยู่ที่การโจมตีอย่างรุนแรง ไม่พะวงถึงความเป็นความตาย ไม่มีความเมตตาหรืออาฆาตมาดร้ายทุกอย่างเป็นอนัตตาหรือสูญญากาศ ดาบของสินหมุนควงราวจักรผันก่อนจะจู่โจมใส่ร่องแม่ทัพตาราไต่ราวพายุฝน แม้อีกฝ่ายจะพยายาม

ปิดป้องก็ไม่อาจทำได้ ดาบในมือถูกกระแทกกระเด็นหลุด ร่างถูก
กระแทกเซล้ม เมื่อทะเล็งตัวลุกขึ้นมากลับถูกดาบเหล็กไหลของสินจ่อที่คอ
ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบ ไม่มีใครกล้าส่งเสียงเชียร์ จนกระทั่งรองแม่ทัพ
ตาราไตเอ่ยขึ้น

“ข้าแพ้แล้ว ถือว่าข้ามีตาแต่ไร่แวง ขอท่านแม่ทัพลงโทษตาม
ความผิด” พร้อมกับพุดกั้ทั้งดาบและหยิบตราหยกรูปพยัคฆ์และแผ่น
หนังที่เป็นราชสาส์นของกษัตริย์ถิรพุทธิคีนให้ สินซึ่ง ‘เป็นงาน’ อยู่แล้ว
จึงรีบพยุกรองแม่ทัพตาราไตให้ย่นขึ้น ก่อนรับตราหยกส่งต่อให้ภูรินท์
จากนั้นก็หันกลับไปหารองแม่ทัพแล้วว่า

“เรื่องเข้าใจผิดได้รับการคลี่คลายแล้ว ตอนนี้เรามีเรื่องด่วนต้อง
เร่งหรือกับท่าน จะเสียเวลาอีกไม่ได้”

“จึงเชิญท่านแม่ทัพเข้าสู่กระโจม” รองแม่ทัพตาราไตเดินนำภูรินท์
กับสินเข้ากระโจม จากนั้นจึงออกไปสั่งทหารรับใช้ให้เตรียมสุราอาหาร
มาต้อนรับแม่ทัพกับเพื่อน ระหว่างนั้น ภูรินท์ดึงแขนสินมาแยงโต๊ะที่จัด
วางแผนภูมิประเทศของพยัคฆ์นครไว้อย่างละเอียด มีการจำลองภูเขา
บ้านเรือน ปราสาทราชวัง ถนนหนทางและแม่น้ำสายสำคัญไว้อย่าง
ครบครัน ภูรินท์หันไปมองด้านหน้ากระโจม เมื่อเห็นว่ารองแม่ทัพ
ตาราไตยังง่วนอยู่กับการสั่งการ จึงกระซิบบอกสินว่า

“เราต้องบอกความจริงกับเขา” สินหันมามองเพื่อนด้วยความ
สงสัย

“ทำไมละ ตอนนี้มันเชื่อแล้วว่าฉันเป็นแม่ทัพพรณกรจริงๆ”

“มันเชื่อเพราะไม่มีหลักฐานอื่นมาแย้ง แต่ทันทีที่เดินทัพเข้า
พยัคฆ์นคร ย่อมมีคนที่รู้ว่าแกเป็นตัวปลอม”

“ถึงตอนนั้นเราคงทำอะไรสำเร็จและหลบหนีไปแล้ว” สินค้าน
เขายังรู้สึกดีกับการที่มีทหารมาล้อมหน้าล้อมหลังคอยให้การรับใช้

ภูรินท์ส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วว่า

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นนะสิ ลืมแล้วหรือว่าเราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ พยัคฆ์นครเลย จะเอ่ยถามใครก็ได้เพราะเป็นการเผยแพร่ และที่สำคัญ การช่วยเหลือองค์หญิงครั้งนี้เราต้องต่อสู้กับคนมากมาย และถ้าตาราไโตมารู้ภายหลังว่าเราเป็นตัวปลอม เขาต้องหันดาบจัดการกับเราแน่ เราสู้รบสู้รบด้านไม่ไหวหรอกนะ”

พูดถึงตรงนี้สินค่อยพยักหน้าเห็นด้วย

“ตกลง แต่...ตำแหน่งแม่ทัพนี่ ถ้าจะต้องทิ้งไปจริงๆ มันก็น่า เสียหายเหมือนกันนะ” สินทำหน้าที่ละห้อย ภูรินท์รู้ว่า อำนาจหากยังไม่ ลืมลงก็ไม่นับว่าเท่าไร แต่ถ้าได้สัมผัสแล้วก็ยากที่จะตัดใจ จึงตอบว่า เพื่อนเบาๆ

“เอาน่า ถ้าไม่ตาย ค่อยตั้งกองกำลังของตัวเองก็ยังไม่สาย ตอนนี้อยู่เรียนรู้งานจากตาราไโตไปพลางๆ ก่อน จะได้ไม่ฝันทำอะไรที่เกินความสามารถตัวเอง”

ทั้งสองต่างหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ ทำให้รองแม่ทัพ ตาราไโตที่กำลังเดินเข้ามาสมทบอดเกิดความสงสัยไม่ได้ สินถือโอกาสที่ในกระโจมมีพวกเขาเพียงสามคนบอกเล่าเรื่องราวของแม่ทัพภรรยา ตัวจริงให้ตาราไโตรับรู้อย่างละเอียด สีหน้าของรองแม่ทัพขาวซีดราวกับกระดาศเมื่อสินเล่าถึงตอนที่ขบวนม้าศึกไล่กวาดเสื่อสมิงลึกลับตัวหนึ่ง ผ่านบ้านหุบผืนเสื้อเข้าไป

“ถึงตอนนี้พวกเราไม่รู้จริงๆ ว่าแม่ทัพภรรยายังมีชีวิตอยู่หรือ เปล่า” สินจบเรื่องเล่าลงพร้อมกับประเมนท่าทีของตาราไโต อีกฝ่ายถึงกับชบครามกรอดขณะพยายามควบคุมอารมณ์ ครูหนึ่งจึงเอ่ยออกมา

“กองทัพลึกลับเป็นพวกของใครกันแน่ และถ้ามันมีมากขนาดนั้น แม่ทัพภรรยาคง...”

“เขาอาจจะไม่รอด ดังนั้นพวกเราจึงต้องการมอบตราแม่ทัพให้แก่ท่าน ผู้ซึ่งมีสิทธิ์ครอบครองโดยชอบธรรม”

ภุรินท์พุดขึ้น รองแม่ทัพตาราไโตมองคนทั้งสองสลับกันไปมาด้วยความสับสน ภุรินท์จึงพูดต่อ

“พวกเราเป็นคนนอกไม่รู้เรื่องของกองทัพ ยิ่งไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับพยัคฆ์นคร แต่ด้วยเหตุผลที่ต้องตามหาพ่อ...ญาติคนเดียวให้เจอ และต้องช่วยเหลือองค์หญิงวศินีให้รอดพ้นจากความตาย จึงจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากท่าน”

“ช่วยชีวิตองค์หญิงเป็นภารกิจของข้าอยู่แล้ว แต่ข้าไม่เข้าใจว่าพวกท่านทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกับตรงไหน” รองแม่ทัพตาราไโตเอ่ยถาม ภุรินท์จึงตัดสินใจถอดสร้อยจตุรธาตุดอกออกมาให้อีกฝ่ายดูและบอกเล่าถึงที่มาของมัน รวมทั้งเรื่องของดวงจิตแห่งธาตุดไฟที่สถิตอยู่ในตัวขององค์หญิงวศินี รองแม่ทัพตาราไโตถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนอุทานออกมา

“มิน่าล่ะ ปุโรหิตครีษฐาถึงได้เกรงกลัวองค์หญิง เป็นเพราะดวงจิตแห่งธาตุดไฟนี่เอง” จากนั้นจึงหันมามองภุรินท์ด้วยความสนใจ ภุรินท์จึงชิงพูดขึ้นว่า

“ข้าไม่สามารถแสดงให้ท่านเห็นหรือจนกว่าดวงจิตแห่งธาตุดินมันเป็นอย่างไง”

รองแม่ทัพยิ้มให้คนทั้งสองก่อนว่า

“ข้าเข้าใจแล้วว่าทำไมท่านรณกรถึงไว้นื้อเชื่อใจพวกท่านทั้งสองตกลง เราจะร่วมมือกันช่วยเหลือองค์หญิงวศินี กอบกู้ราชบัลลังก์ของกษัตริย์อิทรพุทธิคินมา” คนทั้งสามจับมือกันเป็นคำมั่นสัญญา จากนั้นจึงร่วมดื่มกิน ศึกษาแผนที่ และวางแผน

“แกมีไฉนเดี่ยยังงัยบ้าง” สินเอ่ยถาม ภุรินท์นิ่งคิดครู่หนึ่งก่อนจะหันไปหารองแม่ทัพตาราไโตที่ตอนนี้ได้รับตราหยกและถูกเลื่อนขั้นให้เป็น

แม่ทัพอย่างชอบธรรมแล้วโดยพวกเขานั่นเอง

“ท่านแม่ทัพลองคาดการณ์ดูว่า ในวันทำพิธีเช่นสรวงดวง-
วิญญาณเสียดมิง ในพยุภคร์นครจะมีกำลังพลมากน้อยเพียงใด เป็นของ
ใครบ้าง และแต่ละกองกำลังมีที่ตั้งตรงไหน” คำถามของภูรินท์ทำให้
ตาราไตต้องขยับเข้ามาใกล้แผนที่พักพร้อมกับอธิบาย

“ปกติแม่ทัพทั้งสี่คนที่ประจำอยู่ตามชายแดนจะต้องเดินทางเข้า
ร่วมพิธีทั้งหมด แต่เมื่อทางด้านตะวันออกมีสงครามติดพัน ท่านการิน
ต้องเฝ้าชายแดน ดังนั้นจึงเหลือแม่ทัพสามคนที่ต้องเดินทางมาร่วมงาน
แม่ทัพแต่ละนายจะมีทหารติดตามอยู่หนึ่งพันคน ถ้าไม่นับพวกเรากับ
ท่านการินด้วย ก็จะมีทหารชายแดนเข้าร่วมงานสองพันคน รวมกับกอง
กำลังของคณิศรอีกห้าหมื่นคน รวมเป็นห้าหมื่นสองพันคน พวกเขาจะ
พักอยู่ในจวนแม่ทัพของใครของมันอยู่แล้ว”

“แสดงว่าเรามีคนแค่หนึ่งพัน จะสู้กับคนห้าหมื่นสองไซ้ไหม” สิน
พุดแทรกขึ้น แม่ทัพตาราไตส่ายหน้าช้าๆ แล้วว่า

“เราต้องติดต่อกับท่านภรัญยูซึ่งเป็นอาจารย์ของแม่ทัพพรณกร
ท่านมีกองกำลังปกป้องประชาชนอยู่ห้าหมื่นคน เมื่อรวมกับพวกเรา
จะเป็นห้าหมื่นหนึ่งพัน”

“ถ้าอยากได้เปรียบเรื่องกำลังพล เราต้องนำทหารที่นี้ไปทั้งหมด
แต่จะทำยังไงถึงจะตบตาบุโรหิตครวัษฐาได้”

ภูรินท์ถาม ทั้งสามหยุดครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนสินจะเสนอว่า

“ตบตาไม่ได้ก็ไม่ต้องตบ ให้ท่านแม่ทัพไปร่วมงานตามปกติ นำ
กำลังพลที่ไว้ใจได้และมีฝีมือเข้มแข็งที่สุดไปด้วยหนึ่งพันตามกฎ ทัพใหญ่
ให้ใครสักคนนำทัพไป ส่วนอีกทางหนึ่ง เป็นข้ากับภูรินท์ลักลอบ
เข้าเมืองไป”

แม่ทัพตาราไตคิดตาม ก่อนแย้งว่า

“ถ้าทำอย่างนั้น แม่ทัพอีกสองนายที่เหลือจะตื่นตัว พานเรียก กองกำลังของตัวเองเข้ามา เราก็ยิ่งเสียเปรียบ”

“ภารกิจเราคือช่วยคนไม่ใช่ตีเมือง ยิ่งวุ่นวายเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น” สินว่า ภูรินท์พยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะมีมือไปยังแผนที่บริเวณป่าซึ่งอยู่ ห่างจากพยัคฆ์นครทางทิศใต้ประมาณห้ากิโลเมตร

“ตรงนี้น่าจะใช้เป็นจุดนัดพบได้ เมื่อข้ากับสินนำตัวองค์หญิง ออกมาได้ จะมุ่งไปยังจุดนัดพบ ท่านแม่ทัพมีหน้าที่ระวังหลังให้ เมื่อ เห็นว่าองค์หญิงปลอดภัยแล้วเราค่อยประสานงานกับกองทัพของท่าน ภรัญญู จุ้ใจมพยัคฆ์นครทั้งจากภายนอกและภายใน แต่หากเห็นว่า สถานการณ์เสียเปรียบ เรายังล่าถอยกลับออกมาได้”

แม่ทัพตาราไตกับสินพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนที่แม่ทัพตาราไตจะ ถามว่า

“แล้วเราจะให้ใครนำทัพใหญ่ดีล่ะ”

สินเสนอขึ้นว่า

“ข้าแนะนำคนคนหนึ่งให้ท่านแม่ทัพ รับรองคนนี้ไว้ใจได้”

เมื่อแม่ทัพตาราไตหันมามองด้วยความสนใจ สินจึงว่า

“รองแม่ทัพดรัณ ข้าเพิ่งเลื่อนขั้นให้เขาเมื่อคืนนี้เอง”

แม่ทัพตาราไตถึงกับอ้าปากค้างก่อนจะถามด้วยความตกใจ

“เขา...สร้างผลงานอะไร”

“รินเหล้าเก่ง เอ๊ย...ไม่ใช่ พุดเข้าหู...เอ่อ เขาพิสูจนีให้เห็นแล้วว่า เขาจงรักภักดีต่อกษัตริย์ทิวทิศจริง เรื่องยศเรื่องตำแหน่งถ้าไม่ถูกต้อง ท่านค่อยดัดแปลงแก้ไขทีหลังก็ได้...มั้ง” สินบอก รู้สึกผิดที่ใช้อำนาจ จอมปลอมไปอย่างไม่ยั้งคิด

“แล้วท่านทั้งสองล่ะ จะทำอะไร” แม่ทัพตาราไตไม่ใส่ใจเรื่อง ดรัณ ภูรินท์ยิ้มให้อีกฝ่ายก่อนว่า

“ซำกับสินเป็นกองกำลังพิสดารที่ไม่มีใครรู้ พวกเราจะแอบเข้าไป
ในพยัคฆ์นครและลักพาตัวองค์หญิงออกมา”

“จะทำได้ยังไง พระราชวังเมืองครุฑอยู่เต็มไปหมด ยิ่งส่วนในซึ่ง
เป็นที่ประทับและห้องบรรทมขององค์หญิง ยิ่งจัดวางกำลังไว้อย่าง
แน่นหนา” แม่ทัพตาราไตพูดชัดขึ้น ภูรินท์ยกไหล่แล้วว่า

“แล้วแต่ดวงเถอะ เมื่อปุโรหิตครุฑฐาไม่เลือกวิธี พวกเราก็จะทำ
แบบเดียวกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเราได้แต่พลิกแพลงไปตาม
สถานการณ์เท่านั้น”

“ตกลงตามนี้ พวกท่านจะเดินทางเมื่อไหร่” แม่ทัพตาราไตเอ่ย
ถาม ภูรินท์หันไปมองหน้าสินก่อนจะตอบ

“พรุ่งนี้”

“ได้ ซำจะรีบจัดกองกำลังตามไป” ทั้งสามบรรลู่ข้อตกลง จากนั้น
แม่ทัพตาราไตจึงอธิบายแผนที้อย่างละเอียดอีกครั้ง โดยเน้นไปที่จวน
ของแม่ทัพทั้งห้าซึ่งจะกลายเป็นจุดรวมพลของแต่ละหน่วย ปราสาท
ของกษัตริย์ถิรพุทธี ห้องบรรทมขององค์หญิงวดีนี้ ภูรินท์หยิบกระดาษ
แผ่นเล็กมาวาดแผนที่ย่อส่วนลงไปคร่าวๆ จากนั้นตกลงรหัสสัญญาณที่
ใช้ติดต่อกัน ก่อนที่หัวข้อการสนทนาจะเปลี่ยนเป็นเรื่องอื่นๆ แทน
แม่ทัพตาราไตดูจะสนใจในเพลงดาบของสินเป็นพิเศษ ทั้งสามจึงตกลง
กันว่า หากทำงานสำเร็จจุลวง จะหาเวลาศึกษาเพลงดาบของอีกฝ่าย
เพื่อพัฒนาฝีมือตัวเอง ก่อนแยกย้ายกันพักผ่อน ภูรินท์กับสินอดที่จะ
ตื่นเต้นไม่ได้เมื่อคิดว่า พรุ่งนี้ พวกเขาจะย่างเท้าเข้าสู่พยัคฆ์นครอย่าง
เต็มตัวเสียที

3

เวย์ทีบีอุาส

แสงจันทร์สาดส่องลงบนสนามหญ้าของอุทยานหลวง อาบ
ร่างหญิงสาวที่อยู่ในชุดคลุมสีขาวโปร่งแสง เผยให้เห็นทรวดทรงอรชร
ใบหน้าคมขำกำลังยิ้มแย้ม ประกายความงามเปล่งจรัสออกมาจากแวว-
ตาที่สุกสการราวกับดวงดารา หญิงสาวทอดสายตามองมวลดอกไม้ที่
เบ่งบานสะพรั่ง ทางเดินโรยกรวดในอุทยานดูมีดีครีမ်ด้วยต้นไม้ใหญ่
แต่ไม่น่ากลัวเมื่อมีหิ่งห้อยนับร้อยเปล่งแสงระยับประดับตามกิ่งไม้ เมื่อ
มันโฉบบิน จึงไม่ต่างจากฝูงดาวรายรา ฝ่าเท้าเปลือยเปล่าของหญิงสาว
ค่อยๆ เหยียบย่ำลงบนผืนหญ้าฉ่ำน้ำค้าง เธอติดตามฝูงหิ่งห้อยไปราว
ถูกสะกด แล้วก็พบกับแสงสีเขาวนวลที่สวยงามยิ่งกว่า เมื่อในป่าเบื้อง
หน้า มีช่างพลายสีขาวยาวตัวหนึ่งกำลังเคี้ยวใบไม้อยู่อย่างเพลิดเพลิน
หญิงสาวสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมจรุงใจ กลิ่นหอมละมุนอ่อนอ่อนที่ทำให้เธอ

หลงใหล

ข้างพลายเหมือนจะรับรู้ได้ถึงการปรากฏตัวของหญิงสาว มันเพ่งมองมาที่เธอและหยุดเคี้ยวใบไม้ มันค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้และคุกเข่าลงศิริโรราบให้กับความงามของเธอ แสงสีขาวนวลที่เปล่งออกจากผิวหนังให้ความรู้สึกอบอุ่นราวกับแสงแดดในฤดูหนาว เมื่อหญิงสาวเอื้อมมือไปลูบหัวมัน ข้างพลายก็สะบัดวงมารัดข้อมือเธอไว้อย่างแผ่วเบา

หญิงสาวยิ้มให้อย่างพึงใจกับสัมผัสอบอุ่นอ่อนละมุนนั้น ข้างพลายค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้น สองชีวิตจึงสบตาอย่างหลงใหลในความงามของกันและกัน แต่ในพริบตาตัวเอง ดวงตาของข้างพลายที่เคยขาวนวลกลับเปล่งประกายสีแดงกล้าราวกับถ่านไฟ วิชาที่เดียวกันนั้น มันก็เสงาที่มึนเข้กกลางอกด้านซ้าย ทะลุหัวใจของเธอ หญิงสาวหวีดร้องสุดเสียง ชูดคลุ้มสีขาวชุ่มโชกไปด้วยเลือดสีแดงสด เสียงร้องแปร่งๆ ของข้างพลายกระซกวิญญูณของเธอให้แตกสลาย

“ช่วยด้วย!” หญิงสาวตะโกนพร้อมกับรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ใบหน้าชุ่มโชกเหงื่อ เธอยกมือลูบออกที่กระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะหายใจกระชั้น แล้วถอนใจเมื่อไม่พบรอยแผล...เธอฝันไป

“องค์หญิงวศินี่...มีอะไรหรือเพคะ” หญิงรับใช้นางหนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา และคุกเข่าลงเมื่อองค์หญิงทรงลุกออกจากแท่นบรรทม

“ข้า...ไม่มีอะไร แค่ฝันร้าย เจ้าออกไปเถอะ” องค์หญิงวศินี่รับสั่งด้วยเสียงสั้นเครือ

“เพคะ” หญิงรับใช้รับคำก่อนจะหันหลังกลับออกไป เมื่อประตูปิดลง องค์หญิงวศินี่จึงเสด็จไปที่ริมบึงชวร ทอดพระเนตรพระจันทร์เสี้ยวฝั่งทิศตะวันตกที่กำลังจะลับหายก่อนกลับมาปรากฏตัวอีกครั้งด้านฝั่งทิศตะวันออกตอนใกล้รุ่ง

“อีกไม่กี่วันแล้วสินะ” พระองค์ทรงทอดถอนพระทัย ไม่สามารถ
 ชมตาให้หลับลงได้จึงเปิดประตูห้องบรรทมออกไป

“องค์หญิงจะเสด็จที่ใดหรือเพคะ” หญิงรับใช้นางเดิมเอ่ยถาม
 ข้างตัวมีหญิงรับใช้อีกคนที่ยังดูง่วงเฝียเพราะถูกปลุกให้ตื่นอย่าง
 กะทันหัน

“ข้าจะออกไปเดินเล่นสักหน่อย เจ้าไม่ต้องตามมาหรอก” องค์-
 หญิงรับสั่งก่อนออกไป หญิงรับใช้ทั้งสองได้แต่มองตามด้วยความ
 สงสาร นับตั้งแต่นั้นก็จะต้องกลายเป็นเครื่องเช่นสังเวद्यวิญญานเสื่อสมิง
 บางครั้งองค์หญิงวคินีก็ทรงตกอยู่ในอาการซึมเศร้า บางครั้งก็ทรงหาย
 ออกไปจากปราสาทนานหลายวัน เธอทั้งสองต้องคอยโอบกอดทุกคน
 ที่ถามถึง

แสงจันทร์รำไรส่องให้เห็นพื้นที่อุทยานหลวงที่อยู่ภายในเขต
 ปราสาทของพยัคฆ์นคร มันไม่ได้สวยงามเหมือนกับภาพฝันเมื่อสักครู่
 แต่ก็เงียบสงบไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ที่นี่ไม่มีหิ้งห้อย ไม่มีข้างเฝือก ไม่มี
 ดอกไม้มากมายเหมือนอย่างที่ฝัน มีแต่ทหารองครักษ์ที่แฝงตัวอยู่ใน
 เงามืดราวกับพญามัจจุราชคอยดักคร่าชีวิตผู้คน ต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้นอยู่
 ในความมืดก็ดูน่ากลัวไม่ต่างจากสัตว์ประหลาดในเทพนิยาย องค์หญิง
 วคินีทรงแค้นเสียงหัวเราะออกมาด้วยความขมขื่น โลกของคนใกล้ตาย
 เป็นอย่างนี้เอง พระองค์ไม่เห็นความสวยงามใดๆ อีกแล้ว

องค์หญิงวคินีเสด็จกลับเข้ามาในปราสาทเมื่อรู้สึกว่่าน้ำค้างเริ่ม
 จะลงหนา แสงตะเกียงจากห้องทรงพระอักษรของพระบิดายังส่องสว่าง
 พระองค์ทอดพระเนตรด้วยความสงสัยว่าตึกจนปานนี้แล้วทำไม
 พระบิดาถึงยังไม่บรรทม จึงก้าวไปทางห้องนั้นอย่างเงียบเชียบ ไม่อยาก
 ส่งเสียงใดๆ ให้เป็นการรบกวน แต่เมื่อไปถึงหน้าห้อง ก็ทรงชะงักเมื่อ
 ได้ยินเสียงของพระบิดาสันทนาอยู่กับใครบางคน

“นี่ข้าถิรพุทธี กษัตริย์แห่งพยัคฆ์นครถึงกับไม่มีทางเลือกเลยนั้น หรือ ราชวงศ์ของข้าต้องสิ้นสุดลงเพราะข้าไม่มีไอระสอยนั้นหรือ” พระสุรเสียงของพระบิดาช่างขมขื่นเหลือเกิน องค์หญิงแค้นของคิซิดกับผนังเมื่อทอดพระเนตรลอดช่องหน้าต่าง เธอจึงพบว่าพระบิดากำลังหาหรืออยู่กับครีษฐา ปุโรหิตผู้ทรงอำนาจนั่นเอง

“ข้าเสียใจฝ่าบาท แต่นี่เป็นจารีตประเพณีที่เราปฏิบัติสืบทอดกันมากกว่าสองศตวรรษแล้ว” ปุโรหิตครีษฐาบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ด้วยวัยที่สูงกว่าพระบิดาและเป็นทีเคารพนับถือของคนทั้งนคร เขาจึงไม่จำเป็นต้องคุกเข่าต่อหน้ากษัตริย์เมื่ออยู่กันตามลำพัง

“ถ้าเกิดข้ายกเลิกพิธีกรรมนี้ล่ะ ลบจารีตประเพณีอันโหดร้ายนี้ ออกไปจากประวัติศาสตร์ของพยัคฆ์นครล่ะ” พระบิดารับสั่งด้วยเสียงแหบพร่าราวกับคนสิ้นแรง

“ไม่ได้นะพระองค์” ปุโรหิตครีษฐาคำนันทน์

“ทำไมจะไม่ได้ ในเมื่อข้าเป็นกษัตริย์ ท่านรู้ไหม มีกษัตริย์กี่พระองค์แล้วที่ต้องเจ็บปวดเพราะสูญเสียบุตรของตัวเองไป กี่พระองค์แล้วที่ต้องมองพี่สาวน้องสาวของตัวเองถูกฆ่าเพราะพิธีกรรมป่าเถื่อนนี้”

กษัตริย์ถิรพุทธีทรงกำหนดแน่วด้วยความโกรธ พานคิดไปถึงอำนาจของปุโรหิตที่มีมากเกินไป มากเสียจนครอบงำกษัตริย์ทุกพระองค์นับตั้งแต่ก่อตั้งพยัคฆ์นครขึ้นมา ไม่เว้นแม้แต่พระองค์ แนนอนว่าในสายตาของประชาชน กษัตริย์คือผู้ครองอำนาจสูงสุด สืบทอดอำนาจตามสายโลหิต แต่กษัตริย์ทุกพระองค์กลับต้องทำตามคำสั่งของปุโรหิต ที่สืบทอดตำแหน่งตามสายเลือดเช่นกันโดยไม่สามารถขัดขืนได้ โดยเฉพาะพิธีกรรมอุบาทว์นี้

“แต่นั้นเป็นจารีต เป็นสิ่งที่ดวงวิญญาณของเสื่อสมิงของพระนางลือสายต้องगर” ปุโรหิตครีษฐาบอก

“พระนางลือสหายสิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว วิญญานลือสหมิง มีจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้” กษัตริย์ถิรพุทธีทรงเบือนหน้าหนี ขณะที่ปุโรหิตวัยชราตัวลั่นเต็มไปด้วยความตกใจ

“พระองค์...พระองค์กำลังทำทนายบรรพบุรุษอยู่นะ”

“แต่ที่นี่เป็นลูกสาวของข้า ลูกสาวเพียงคนเดียวที่ข้ามี ข้าควรให้ความสำคัญกับคนเป็นมากกว่าคนตายไปแล้วไม่ใช่หรือ”

องค์หญิงวีนีที่แอบฟังอยู่ด้านนอกรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดของพระบิดา พระองค์เองก็เช่นกัน ปุโรหิตครั้นสูราเจียบไปคู่หนึ่ง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวเช่นเคย

“ดวงวิญญานลือสหมิงมีจริง ตลอดสองศตวรรษที่นครแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นไม่เคยมีกองทัพของชนชาติใดรุกรานเราได้ ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข ผืนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล เพราะบรรพกษัตริย์ปฏิบัติตามประเพณี และอีกอย่าง ประชาชนก็เชื่อในเรื่องนี้สุดหัวใจ พระองค์จะทรงทำให้พวกเขากลัว”

“แล้วข้าไม่กลัวหรือไง” พระสุรเสียงของพระบิดาแผ่วลง ก่อนรับสั่งว่า “ไม่มีพวคนไหนหรอกนะ ที่จะทนเห็นลูกสาวของตัวเองตายไปต่อหน้าต่อตาได้”

“มันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หากไม่มีพิธีกรรมนี้ ประชาชนจะอยู่ภายใต้ความหวาดกลัว และความหวาดกลัวนั้นจะลุกลามขยายออกไปกลายเป็นความเกลียดชัง พวกเขาจะกล่าวโทษพระองค์ที่ทรงรักพระธิดามากกว่าใส่ใจความเป็นความตายของประชาชน และในที่สุดความเกลียดชังนั้นก็จะย้อนกลับมาเล่นงานพระองค์จนอาจต้องสูญเสียราชวงศ์...ที่ข้าพูด พระองค์น่าจะทรงเข้าพระทัย”

ความเจียบเกิดขึ้นครู่ใหญ่ ก่อนที่พระบิดาจะรับสั่งขึ้นอีก

“ราชบัลลังก์ของข้าล่ะ ใครจะมาสืบทอด ข้าละอายต่อบรรพ-

บุรุษเหลือเกิน”

องค์หญิงวดีนี้ทรงทอดถอนพระทัย มันไม่ใช่ความผิดที่พระองค์เกิดเป็นหญิง แต่เป็นความผิดของบรรพบุรุษที่กำหนดให้กษัตริย์แห่งพยัคฆ์นครต้องส่งพระธิดาองค์โตไปเป็นเครื่องเช่นสังเวद्यวงวิญญานเสื่อสมิง ผู้เป็นบรรพบุรุษของประชากรในพยัคฆ์นครแห่งนี้ และที่ผ่านมาไม่เคยมีกษัตริย์พระองค์ใดกล้าฝ่าฝืนกฎมาก่อน นั่นเป็นเพราะกษัตริย์ในอดีตต่างมีโอรสและธิดาหลายพระองค์ ผิดกับพระบิดาของพระองค์

“องค์ชายพศวีร์ พระนัดดาของพระองค์ยังง่เงาะ เขาเป็นโอรสของพระนางอุษิชา พระชนินุสสาแท้ๆ ของพระองค์” คำตอบของปุโรหิตครั้นสุธาทำให้กษัตริย์ถึรพุทธ์ทอดพระเนตรอีกฝ่ายด้วยความเคลือบแคลง จากนั้นจึงตรัสว่า

“พศวีร์เป็นคนดี เขาสามารถเป็นกษัตริย์ที่ดีมีคุณธรรมได้ ข้ายอมรับ แต่พ่อของเขาเป็นเผ่าพันธุ์อื่น และเขาก็ไม่ได้ใช้นามสกุลเดียวกับข้าแล้ว”

หากพูดถึงจารีตของพยัคฆ์นครที่สืบทอดกันมา จริงๆ แล้วมีเพียงสองอย่างเท่านั้นที่สำคัญที่สุดคือ พิธีกรรมเช่นสังเวद्यวงวิญญานกับการรักษาสายเลือดบริสุทธิ์ของเสื่อสมิงเอาไว้ กษัตริย์ถึรพุทธ์จึงไม่พอพระทัยที่พระชนินุสสาอภิเษกสมรสกับคนธรรมดาที่มีสายเลือดเสื่อสมิงผสมอยู่ไม่ถึงครึ่ง

“แต่ประชาชนทุกคนรู้ว่าองค์ชายพศวีร์สืบเชื้อสายเดียวกันกับพระองค์ หากพระองค์ทรงยกราชบัลลังก์ให้เขา ประชาชนมีแต่จะสรรเสริญท่าน ที่ทรงเสียสละพระธิดาเพื่อความสุขของปวงชน” คำพูดของปุโรหิตครั้นสุธาทำให้กษัตริย์แห่งพยัคฆ์นครเจียบไป ที่ผ่านมาพระองค์ทรงรับรู้ว่าปุโรหิตครั้นสุธาเตรียมก่อการกบฏเพื่อแต่งตั้ง

คณิศรบุตรชายขึ้นเป็นกษัตริย์ แต่เมื่ออีกฝ่ายกลับสนับสนุนองค์ชาย พศวีร์ เรื่องนี้จึงอยู่เหนือความคาดหมายของพระองค์

“เอาไว้อาจบอกท่านอีกที เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ดึกแล้ว ท่านกลับไปพักผ่อนเถอะ” กษัตริย์ถิรพุทธ์รับสั่ง

ปุโรหิตครีษฐาจึงเดินออกไปด้วยใบหน้าที่แอบซ่อนไว้ด้วยรอยยิ้ม เมื่อประตูปิดลง กษัตริย์ถิรพุทธ์ทรงทอดถอนพระทัยและรำพึงออกมาอย่างแผ่วเบา

“แม่ทัพพรณกร ท่านอยู่ที่ใดแล้ว ทำไมป่านนี้ยังไม่มีข่าวคราวของท่านอีก”

องค์หญิงวศินีเสด็จจากหน้าห้องทรงพระอักษรก่อนที่ปุโรหิตครีษฐาจะก้าวออกมา พระองค์ทรงหลบอยู่หลังมุมทางเดินของตัวปราสาท เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของปุโรหิตครีษฐาเข้ามาใกล้ จึงก้าวออกไปสกัดเอาไว้

“องค์หญิง” ปุโรหิตครีษฐาอุทานพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า ถวายความเคารพ องค์หญิงวศินีแย้มพระสรวลให้มารยาทจอมปลอมของอีกฝ่าย แต่ก็เข้าไปประคองไหล่ของขุนนางผู้ทรงอำนาจให้ลุกขึ้น

“ท่านปุโรหิตลุกขึ้นเถอะ” องค์หญิงรับสั่งด้วยเสียงแผ่วเบา ทันทีที่พระหัตถ์สัมผัสถูกไหล่ของอีกฝ่าย อนุภาคมารสีดาก็เคลื่อนผ่านลำตัวของปุโรหิตครีษฐาจู่โจมเข้ามา แต่กลับถูกพลังลึกลับบางอย่างในร่างกายขับไล่ออกไป อนุภาคมารกลุ่มนั้นปลิวกระจายไปในอากาศและเกิดประกายไฟเผาไหม้จนหมดสิ้น ปุโรหิตครีษฐาสะท้านไปทั้งร่างพร้อมกับถอยห่างออกไปสองก้าวก่อนจะถามด้วยท่าที่ระแวงระวังตัวเป็นพิเศษ

“ดึกตื่นป่านนี้ทำไมองค์หญิงยังไม่บรรทมอีก”

“ข้านอนไม่หลับ จึงออกมาเดินเล่น” องค์หญิงรับสั่งตอบและแสวงขยับเข้าหา ปุโรหิตครีษฐารีบถอยออกไปเพื่อรักษาระยะห่าง

อนุภาคมารที่เกาะกุมจิตใจและร่างกายของเขาเด่นเร่า รับรู้ถึงภัยคุกคาม

“ถ้าไม่มีเรื่องด่วนสำคัญอะไร กระหม่อมทูลลา”

“เชิญ” องค์หญิงวศินีทรงอนุญาต เพราะทรงทราบดีว่า ต่อให้กำจัดอนุภาคมารออกจากจิตใจปุโรหิตจนหมดสิ้นในวันนี้ แต่พรุ่งนี้เขาก็จะได้รับมันใหม่ และกลับกลายเป็นปุโรหิตผู้โหดเหี้ยมดังเดิม ปุโรหิตครุฑฐูรรับเดินผ่านไปและไม่หันกลับมาอีก องค์หญิงวศินีทอดถอนพระทัยยาวขณะคิดถึงคำทำนายของอาจารย์หญิงที่ว่า อีกไม่นานจะมีบุคคลพิเศษเข้ามาช่วยเหลือ

“แล้วเมื่อไหร่กันล่ะ บุคคลพิเศษคนนั้นถึงจะปรากฏกายเสียที” องค์หญิงวศินีทรงรำพึงออกมาอย่างแผ่วเบา แต่ก่อนที่จะหันหลังกลับสู່ห้องบรรทม กลับทอดพระเนตรเห็นเงาของใครคนหนึ่งวูบไหวอยู่หลังพุ่มไม้ จึงหันไปหา

“ท่านออกมาเถอะ”

ร่างของชายคนหนึ่งก้าวเดินออกมาช้าๆ พระพักตร์ขององค์หญิงวศินีแดงเรื่อขึ้นมาทันทีที่เห็นอีกฝ่าย ขณะที่ชายคนนั้นก็ก้มหน้านิ่งคุกเข่าลงต่อหน้า

“ดีกแล้ว ทำไมองค์หญิงยังไม่บรรทมอีกพะยะคะ” ชายหนุ่มคนนั้นถามอย่างสุภาพ แต่ไม่กล้าเงยหน้าเผชิญกับพระองค์

“แล้วท่านล่ะ มาทำอะไรที่นี่” องค์หญิงวศินีตรัสถาม ความว่ารุ่นทั้งหมดยกย้ายถูกปิดเป่าออกไปทุกครั้งที่ได้พบเขา

“ข้า...ข้ามีหน้าที่คอยอารักขาองค์หญิง ย่อมติดตามองค์หญิงอยู่แล้ว”

“ขอบใจนะ จิลลา ข้า...ต้องกลับแล้ว” องค์หญิงวศินีรับสั่ง ก่อนจะหันกายจากไป แม้จะรู้สึกอวลยวรณ์กับช่วงเวลาที่น่าอึดอัดครั้งเหลือ

เกินที่จะได้พูดคุยอยู่กับเขาตามลำพัง แต่เวลาเช่นนี้คงไม่เหมาะสม
องค์หญิงวดีนี่จึงได้แต่ตบพระทัยจากไป จิตลาค่อยงหย่นามองตาม
หลังและอดทอดถอนใจออกมาไม่ได้ หากต้องสูญเสียองค์หญิงไปจริงๆ
เขาจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างไร

หลังจากเดินทางด้วยม้าเป็นเวลาสิบวัน ในที่สุด ภูรินท์กับสิน

ก็ย่างเหยียบเข้าสู่พัยค์มนคร เมืองที่เต็มไปด้วยอารมณและบรรยากาศ
ที่ยากจะบรรยาย ไม่ว่าจะเป็ความหวาดกลัวต่อภัยสงคราม หวั่นเกรง
ว่าจะเกิดการกบฏ ระแวงคนรอบข้างว่าจะคิดร้าย โศกเศร้าที่รู้ว่า
ต้องสูญเสียองค์หญิงผู้เป็นที่รักไปเพราะพิธีเสนสังเวทดวงวิญญาณเสื่อ-
สมิง รวมถึงความแห้งแล้ง อุทกภัย และความยากจนที่ประชาชนต้อง
เผชิญ ทุกอย่างประเดประดังเข้ามาจนทำให้พัยค์มนครเต็มไปด้วย
ความกดดัน ไม่ต่างจากลูกโป่งพองลมรอเวลาระเบิด

ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อพัยค์มนครและนครบังบด ภูรินท์คิดถึงผู้คนที่
สวมชุดขาวเดินปฏิบัติธรรมได้ร่มาไม่ใหญ่ มีสระน้ำให้ความร่มรื่น
มีหงส์ขาวสองตัวว่ายน้ำคลอเคลีย มีกลิ่นหอมของดอกไม้ปานานาพันธุ์
มีสีสันสดใสของธรรมชาติที่เปลี่ยนไปตามฤดูกาล แต่ความเป็นจริง
ที่เห็นอยู่เบื้องหน้านั้นกลับตรงกันข้าม เมืองที่เคยวางผังไว้สวยงามกลับ
ถูกรุกล้ำด้วยสิ่งปลูกสร้างหลากหลายรูปแบบจนดูไร้เอกลักษณ์ ถนนถูก
บีบให้แคบลงและดูสกปรกไร้ระเบียบ ผู้คนสวมชุดหลากสีหลายทรงดู
ไร้วัฒนธรรม ใบหน้าอมทุกข์ถึงขั้นบูดบึ้งไม่เป็นมิตร ในตลาดมีแต่ความ
วุ่นวายของผู้คนที่ย่อแ่งซื้อข้าวของไปกักตุน นายทุนพยายามโก่งราคา
สินค้าทำกำไร ทหารถือดาบลงโทษผู้กระทำผิดกลางถนน ถึงตรงนี้
ภูรินท์ค่อยรับรู้ความร้ายกาจของอนุภาคมารที่เปลี่ยนจิตใจคนให้เลวร้าย
ไปได้ง่ายง่ายตาย

“ชีว์มาจนตุดระบมแล้ว ธิบหาที่พัทเถอะ เต็ยจะม็ดเส็ยก่อน” เส็ยงของสินดังขึ้น ทำให้ภูรินทีละสายตาจากกลุ่มชาวบ้านในตลาดหันไปมองดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า

“เหมือนเดิม นอนวัด” ภูรินทบอกเพื่อน ตลอดเก้าคืนที่ผ่านมา พวกเขาล้วนอาศัยหลับนอนในวัดร้างที่มีอยู่เกือบจะทุกหมู่บ้าน ทั้งสองไม่แปลกใจ เพราะในเมื่อผู้คนเลิกปฏิบัติธรรม ย่อมไม่มีใครคิดบวชเป็นพระ และวัดก็ถูกปล่อยร้างไร้คนดูแล แต่วัดร้างก็ให้ความรู้สึกสุขสงบจนทั้งสองสามารถทำสมาธิและฝึกซ้อมเพลงดาบไร้เนรวรณได้โดยไม่มีใครบกวน แต่ที่สร้างความแตกตื่นให้คนทั้งสองเป็นพิเศษก็คือ หลังจากทีจิตใจปลอดโปร่งราวกระจกใส ดาบเหล็กไหลก็เปล่งประกายสีเหลืองทองออกมา เพิ่มอานุภาพทำลายล้างขึ้นอีกหลายเท่าตัวราวกับเป็นอาวุธวิเศษ แต่ประกายสีเหลืองทองนั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วครู่ชั่วยามก็หายไป เพราะจิตใจที่หลุดออกจากห้วงสมาธินั่นเอง

ภูรินทีใช้เวลาเก้าคืนที่ผ่านมานั่งวิปัสสนาตามคำสอนของพระธมณ ทีสอนให้เขารวบรวมพลังดวงจิตแห่งธาตุดินซึ่งกระจายอยู่ทั่วร่างให้รวมเป็นหนึ่งเดียว แม้จะยังไม่สำเร็จ แต่ภูรินทีก็รับรู้ได้ถึง การเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เขารู้สึกว่า ร่างกายมีพลังแฝงซุกซ่อนอยู่คล้ายกับหลับใหลมาเป็นเวลานาน การฝึกปฏิบัติของเขาเหมือนการไปปลุกให้พลังนั้นตื่นขึ้นมา เพียงแต่เขายังไม่สามารถรวบรวมมันให้เป็นหนึ่งเดียวได้เท่านั้น

หลังจากควมม้าไปตามถนนนานกว่าครึ่งชั่วโมง จึงมาถึงหน้าวัดแห่งหนึ่งซึ่งแผ่นไม้ป้ายชื่อเอียงกระเท่เร่ แต่ยังพออ่านได้ว่า วัดพุทธา ทั้งสองสาดสายตามองลึกเข้าไปพบความโอ้อ่าของตัวโบสถ์ ศาลา หอระฆัง และพื้นที่โดยรวมของวัด ก็พอจะอนุมานได้ว่าที่นี่คงเคยเป็นวัดหลวงแต่ถูกทิ้งร้าง

“เข้าไปดู” สิบบอกก่อนบังคับม้าให้ย่างเหยาะเข้าไปช้าๆ ภูรินท์
ขี่ม้าตามไปจนกระทั่งถึงศาลาไม้หลังใหญ่ ทั้งคู่จึงผูกม้าไว้กับต้นไม้
ใหญ่ก่อนจะเดินขึ้นไปบนศาลา

“ไม่เหมือนวัดร้าง” สิบกระซิบบอก ภูรินท์พยักหน้าเห็นด้วย แม้
สภาพที่เห็นภายในวัดจะดูเสื่อมโทรม แต่ทั้งสองยังรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติ
คล้ายมีคนย่างกรายเข้ามายังวัดนี้อย่างสม่ำเสมอ บางครั้งถึงกับรู้สึกว่ามี
บางอย่างเคลื่อนไหวไปมาให้เห็นทางหางตา

“ไปไหว้พระกัน” สิบออกปากชวนพร้อมทั้งเดินนำภูรินท์ไปยัง
ด้านในของศาลาที่ประดิษฐานพระพุทธรูปทองเหลืองขนาดฐานกว้าง
หนึ่งวา ส่วนสูงบอกไม่ถูกเพราะองค์พระถูกทาบทำลาย แม้แต่เศียรยัง
ถูกตัดออกไป ภูรินท์กั๊กพันกรอด คาดคิดไม่ถึงว่าผู้คนในยุคมัณครจะ
ป่าเถื่อนได้ขนาดนี้ สิบกระตุกแขนเสื้อภูรินท์เบาๆ เป็นเชิงให้ระงับ
อารมณ์ ก่อนจะทุดนึ่งคุกเข่า ภูรินท์ทำตาม ทั้งสองก้มกราบเศษ
พระพุทธรูปสามครั้งตามความเคยชิน แต่ทันทีที่เงยหน้าขึ้น ที่ลำคอ
กลับมีคมดาบเย็นเยือกพาดเอาไว้

“พวกเจ้าเป็นใคร กล้าดียังไงถึงกราบไหว้พระ ซึ่งเป็นเรื่องต้อง
ห้าม” เสียงของชายคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง ฟังจากน้ำเสียงก็
สามารถคาดเดาได้ว่าคนพูดน่าจะมีอายุเกินหกสิบปีไปแล้ว ภูรินท์กับ
สิบถึงกับหลังแข็งเย็นเยียบ เพราะทั้งคู่ไม่รู้ถึงการมาของชายชรา
และเจ้าของดาบอีกสองเล่มนี้เลยสักนิด หากพวกเขาต้องการชีวิต
ภูรินท์กับสิบคงไม่สามารถขัดขืนได้

“มีกฎหมายข้อไหนห้ามไม่ให้คนกราบพระ” สิบถามโดยไม่หัน
กลับไปมอง

“กฎหมายไม่ได้ห้าม แต่กฎของฝ่ายธรรมเราไม่ยินยอมให้คนใน
นครบังคับกราบไหว้พระพุทธรูปอีก”

“ไหว้พระเป็นเพียงการแสดงออกถึงความเคารพในศาสนา เมื่อเรามีศาสนาประจำใจ เราก็ย่อมเคารพเป็นธรรมดา ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร” ภูรินท์ว่า ชายลึกลับคนนั้นแค้นเสียงในลำคออย่างไม่พอใจ

“งั้นเจ้าลองบอกมาสิว่า ทำไมคนถึงต้องมีศาสนา”

คำถามนั้นทำให้ภูรินท์นิ่งงัน ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งจึงตอบ

“ศาสนาเปรียบเสมือนกฎหมายบังคับความรู้สึกนึกคิดให้อยู่ในกรอบวินัย ให้นำไปสู่ทางดี หากไม่มีศาสนา จิตใจไร้การควบคุม คนก็จะมีสภาพไม่ต่างจากสัตว์”

สิ้นสุดคำตอบของภูรินท์ ความเงียบอันน่าอึดอัดก็บังเกิดขึ้น ครูใหญ่ค่อยมีเสียงทอดถอนใจ ก่อนดาบที่พาดผ่านลำคอของทั้งสองจะถูกดึงกลับ ภูรินท์กับสินจึงมีโอกาสได้หันไปมองเจ้าของเสียง ซึ่งเป็นชายชราหนวดเคราขาวปกคลุมจนไม่เห็นริมฝีปาก ใบหน้าเหี่ยวย่นดวงตาทอแววอ่อนล้า ศีรษะล้านเลี่ยนเหมือนพระแต่ไม่ใช่พระ เพราะใส่เสื้อผ้าเหมือนชาวบ้านร้านถิ่นทั่วไป นอกจากชายชราหัวโล้นแล้ว ยังมีคนแปลกหน้าอยู่อีกสิบคนทั้งชายหญิง และเด็กชายคนหนึ่งอายุประมาณสิบสองสิบสามปี ทุกคนล้วนพกดาบเป็นอาวุธประจำกาย ที่ป้อมีห่อสัมภาระคล้ายกับคนเดินทาง

“เจ้าทั้งสองนับว่ากล้ามาก” ชายชราคนนั้นพูดต่อ สายตาจับจ้องใบหน้าของภูรินท์กับสินสลับกัน

“แต่ไหว้พระ ไม่เห็นจะต้องใช้ความกล้าตรงไหน” สินว่า เขาเองก็กวาดตาประเมินคนกลุ่มนี้อยู่เช่นกัน

“เจ้าไม่รู้หรือ ว่าพญามารออกกฎห้ามผู้คนกราบไหว้พระ ห้ามนับถือศาสนา หากสายตรวจของพวกมันพบเห็นเข้า พวกเจ้าทั้งสองต้องรับโทษถึงตาย” คำบอกเล่าของชายชราทำให้ภูรินท์กับสินงุนงง

“นี่มันเรื่องอะไรอีก เดี่ยวเสื่อสมิง เดี่ยวพญามาร เดี่ยวสายสืบ”
สินบ่นจบก็หันไปสบตากับชายชราแล้วว่า

“แล้วพวกท่านเป็นใคร ทำไมถึงกล้ากราบไหว้พระ”

“พวกข้าไม่ได้” ชายชราพูดยังไม่ทันจบ สินก็พูดสวนทันควัน

“อย่าปฏิเสธ กลิ่นธูปโขมจขนาดนี้” คำพูดของสินทำให้คนกลุ่ม
นั้นตื่นตัว ทุกคนชักดาบออกมาเตรียมพร้อมและขยับเข้าไปปกป้อง
ชายชราเอาไว้

“ข้าพูดอะไรผิด” สินถามต่อ เขาเองก็เพิ่มความระแวงระวัง
หากถูกจู่โจม เขาก็พร้อมจะชักดาบออกมาป้องกันตัว

“บอกมาว่าพวกเจ้าเป็นใคร” ชายชราคนนั้นตวาด สินกับภุรินท์
ชักดาบออกมาเตรียมพร้อม ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน

“พวกเราเป็นแค่คนผ่านทาง ไม่มีที่พักจึงเข้ามาอาศัยหลบนอน
ในวัดแห่งนี้ พวกเรากราบไหว้พระเป็นปกติ ไม่มีใจลบหลู่และไม่กลัว
บทลงโทษใดๆ ถ้าหากวัดนี้เป็นพื้นที่ยึดครองของพวกท่าน ข้ากับเพื่อน
ก็พร้อมจะไป” ภุรินท์บอก ชายชราคนนั้นจึงมองภุรินท์ครู่หนึ่ง
ก่อนยกมือบอกผู้ติดตามทุกคนให้ลดดาบลง จากนั้นจึงพูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนกว่าเดิม

“เป็นการเข้าใจผิดกัน พวกข้าต้องขออภัย” เขาสั่งให้ทุกคน
เก็บดาบ และกระจายกันออกไปจัดเตรียมที่พัก ชายชราเดินผ่านภุรินท์
กับสินไปก้มลงกราบพระประธานสามครั้ง ก่อนจะชวนทั้งสองออกไป
เดินเล่นยังลานดินเบื้องล่าง

เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน วัดพุทิตาก็ตกอยู่ในความมืด แตกต่าง
จากพื้นที่นอกกำแพงที่ยังคึกคักไปด้วยแสงไฟและเสียงเพลงจากร้าน
อาหารที่รายล้อมรอบวัด

“ข้าชื่อวรพต นับถือท่านทั้งสองที่ไม่กลัวฟ้ากลัวดิน พวกท่าน

มีชื่ออะไรกันบ้าง” ชายชราคนนั้นแนะนำตัวพร้อมเอ่ยถาม ภุรินท์สังเกตเห็นท่าทีที่เปลี่ยนแปลงไป พร้อมกับสรรพนามที่ใช้เรียกพวกเขาก็ดูจะให้เกิดกรณีมากขึ้น จึงแนะนำตัวให้รู้จัก จากนั้นจึงถามบ้าง

“เมื่อที่ท่านพูดถึงพญามาร และกฏห้ามไม่ให้กราบไหว้พระ มันคืออะไรกันแน่” คำถามของภุรินท์ทำให้ชายชราขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“ท่านถามยังกับว่าไม่ใช่คนที่อาศัยอยู่ในนครบังบด”

“พวกเรามาจากต่างถิ่น” สินบอ ก ชายชรามองชายหนุ่มทั้งสองด้วยความสงสัย แต่ไม่ได้ซักถามต่อ เพียงแต่เล่าว่า

“นับตั้งแต่อนุภาคมารถูกทำลายโดยพระมหาเมธีชัย มันก็แพร่กระจายไปตามแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ เข้ายึดครองจิตใจมนุษย์ในนครบังบด ก่อให้เกิดสงครามและการเข่นฆ่าไปทั่ว ในครั้งนั้นวัดไร่ฉนวนที่เป็นเสาหลักของฝ่ายธรรมะก็ถูกทำลายจนย่อยยับเช่นกัน เหลือแต่เหล่าบรรดาสาวกและผู้คนที่เห็นซึ่งในธรรมที่แตกกลุ่มออกไปทุกทิศทุกทาง การเผชิญหน้าระหว่างศิษย์เดนตายของวัดไร่ฉนวนกับอนุภาคมารเกิดขึ้นอยู่เสมอ ผลแพ้ชนะขึ้นอยู่กับว่าใครมีพลังอำนาจสูงกว่ากัน หากเป็นพระหรือโยมที่เพิ่งปฏิบัติธรรมก็มักพ่ายแพ้ต่ออนุภาคมาร ในทางกลับกัน หากอนุภาคมารที่เพิ่งเริ่มก่อตัวไม่นาน ก็มักพ่ายแพ้ให้แก่นักบวชที่มีญาณสมาธิขั้นสูง สงครามระหว่างฝ่ายธรรมกับธรรมะดำเนินต่อเนื่องมานับตั้งแต่นั้น จนถึงบัดนี้ฝ่ายที่กุมอำนาจกลับเป็นฝ่ายพญามาร”

“พญามารเป็นใคร” สินถาม เฒ่าวรพรตส่ายหน้าช้าๆ

“นับตั้งแต่ที่มันครอบงำกษัตริย์ชยานันต์แล้วถูกพระมหาเมธีชัยทำลาย พวกเขาก็ไม่รู้อีกเลยว่าอนุภาคมารที่มีอำนาจสูงสุดครอบงำร่างของใครอยู่ และดูเหมือนว่ามันเองก็ยังไม่แสดงตัวให้ใครเห็น ทุกวันนี้จึงมีแต่ลูกน้องของมันเที่ยววลาละวาดเข่นฆ่าพระสงฆ์และผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อตัดรากเหง้าของฝ่ายธรรมะเรา”

“แล้วพวกท่านมาทำอะไรที่นี่” ภูรินท์เอ่ยถาม

“เรามาดีกรอสายสีบของพญามาร” ภูรินท์กับสินสบตากันด้วยความสงสัย เฒ่าวรพรตจึงพูดต่อ

“ในขณะที่พญามารส่งกำลังกวาดล้างพวกเรา พวกเราก็มีกองกำลังเล็กๆ ไว้ตอบโต้เช่นกัน พวกเรากำลังติดตามสายสีบคนหนึ่งของพญามาร มันชื่อสารท”

“ไอ้สารทท” สินลากเสียงยาว เฒ่าวรพรตพยักหน้า

“ใช่ มันนำพรรคพวกเช่นฆ่าพระสงฆ์ ทำลายรูปสักการะในวัดทั่วพำคัมภีร์นคร พวกเราสงสัยว่าคนที่อยู่เบื้องหลังมันอาจเป็นปุโรหิตครีษฐา”

“คนคนนี้อีกแล้ว” ภูรินท์ว่า ขณะนั้นเฒ่าวรพรตก็พูดต่อ

“ตอนนีปุโรหิตครีษฐาเป็นผู้กุมอำนาจในพำคัมภีร์นคร เขามีข่าวลือเกี่ยวกับการก่อกบฏและเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดพิธีนอกรีตอย่างการเซ่นสังเวยดวงวิญญาณ พวกเราสงสัยว่าปุโรหิตครีษฐาอาจจะเป็นพญามารเสียเอง”

“ท่านเลยต้องการจับไอ้สารทเพื่อค้นหาความจริง” สินว่า ชายชราพยักหน้าช้าๆ

“ถ้ากำจัดปุโรหิตครีษฐาได้ ก็เท่ากับกำจัดความวุ่นวายทั้งหมดได้ ทำไมพวกท่านไม่พุ่งเป้าหมายไปที่ปุโรหิตเลยล่ะ” ภูรินท์ถาม

“เราไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าปุโรหิตเป็นพญามาร การจะกำจัดคนที่กุมอำนาจสูงสุดขนาดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย”

“แต่ตอนนี้วัดไรรีวรรณ์ตั้งตัวได้แล้วนี่ครับ ได้ข่าวพระปุริศธรรมเพิ่งมารับตำแหน่งเจ้าอาวาสคนใหม่” สินว่า พร้อมกับปรายตามองภูรินท์ที่เพียงหลบตามองอย่างอื่น

“วัดไรรีวรรณ์อาจจะมีเจ้าอาวาสรูปใหม่ แต่สิบกว่าปีมานี้ วัด

“ไร้นิเวศน์แทบไม่มีบทบาทอะไร ผู้ที่ต่อต้านพญามารอย่างจริงจังกลับเป็นสำนักช่อนธรรมของเรา”

“สำนักช่อนธรรม” ภูริททวนชื่อนั้นเบาๆ ชายชราพยับหน้าซ้ำๆ

“ถูกแล้ว เมื่อสูญสิ้นวัดไร้นิเวศน์ สำนักช่อนธรรมจึงเป็นเพียงคนกลุ่มเดียวที่กล้าตอบโต้กับพญามารอย่างเปิดเผย”

“ทำไมถึงใช้ชื่อว่าช่อนธรรม” ภูริททเอย่ถามด้วยความสนใจ ชายชราจ้องมองเขาครู่หนึ่งก่อนว่า

“ช่อนธรรม คือธรรมที่ต้องหลบซ่อนจากธรรมที่มีอำนาจมากกว่า ขณะเดียวกันก็รอเวลาตอบโต้ เป้าหมายของพวกเราคือทำลายพญามารและนำสันติสุขที่แท้จริงคืนสู่นครบังบด เพียงแต่คนของเรามีน้อยเกินไป จึงไม่อาจจะไปต่อกรกับพวกมันได้”

“พวกท่านใช้อะไรต่อสู้กับอนูภาคมาร” สินทาม เฒ่าวรพรตมีท่าทีไม่มั่นใจ แต่ในที่สุดก็ตอบออกมาว่า

“บทสวดสรรเสริญพระพุทธรูป อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวาฯ พวกท่านคงเคยได้ยิน”

ภูริททกับสินพยับหน้า แต่ยังอดสงสัยไม่ได้

“บทสวดแค่นี้ถึงกับทำลายอนูภาคมารได้เลยหรือ” สินทาม

“ที่จริงแล้วคนที่ใช้คาถานี้ได้ผลจะเป็นคนที่ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง มีจิตใจที่บริสุทธิ์ เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตา คนทั่วไปแม้จะท่องได้แต่ก็ไม่เกิดผลอะไร”

“ในเมื่อนครบังบดถูกปกคลุมด้วยอนูภาคมาร ทำไมทุกคนไม่กลายเป็นคนชั่วทั้งหมด ทำไมถึงยังมีชู้วมากกับชู้วน้อยปะปนกันไป” สินทาม เฒ่าวรพรตอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

“อนูภาคมารติดต่อกันโดยการสัมผัส การที่คนคนหนึ่งจะเปลี่ยนเป็นชู้วมากกับชู้วน้อยนั้นมีอยู่สองปัจจัยคือ หนึ่ง ปริมาณอนูภาคมารที่

รับเข้าไปและ สอง พื้นฐานทางจิตใจของคนคนนั้น หากเป็นคนดีมีสติ เขาย่อมรู้วิธีที่จะขจัดอนุภาคมารที่แปดเปื้อนร่างกายออกไปได้”

“ใครเป็นเจ้าของสำนักของพวกท่าน” ภูรินท์ถามบ้าง

“แม่ชีญาดาวี”

“ทำไมท่านถึงเล่าเรื่องนี้ให้พวกข้าฟัง” ภูรินท์ถามต่อ เฉ่าวรพรตมีสีหน้าลำบากใจ ก่อนว่า

“เพราะเห็นท่านทั้งสองกราบไหว้พระ พวกเราจึงลงใจดูว่า พวกท่านเป็นสายของพญามารหรือไม่ จนเมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่ใช่ จึงอยากจะชวนท่านทั้งสองเข้าร่วมกับสำนักของเรา” เฉ่าวรพรตเอ่ยชวนออกมาตรงๆ ทำให้ภูรินท์กับสินรู้สึกลำบากใจ

“พวกข้าสนใจนะ แต่ตอนนี้มีภารกิจเร่งด่วนต้องไปทำ จึงยังไม่อาจรับปาก” สินบอก ชายชราพยักหน้าด้วยความเข้าใจ

“เรื่องนี้ไม่อาจบังคับกันได้ ขอให้ท่านทั้งสองดูแลตัวเองให้ดี อย่าให้ถูกอนุภาคมารครอบงำ” จากนั้นจึงเชิญภูรินท์กับสินขึ้นบนศาลา จัดหาที่หลับที่นอนกันตามสบาย ส่วนเขากับผู้ติดตามทั้งสิบไหว้พระสวดมนต์และนั่งสมาธิหน้าพระพุทธรูปกันอย่างสงบ

ภูรินท์กับสินอาศัยโอกาสนี้นำภาพแผนที่ออกมากาง เน้นเฉพาะในส่วนของพระราชวัง ทั้งสองตกลงใจว่าเตียงคิณของคิณนี้ จะลักลอบเข้าไปสำรวจหาห้องบรรทมขององค์หญิงวคินีให้พบ ถ้าเป็นไปได้ ก็จะไปพาเธอหลบที่หนีออกมาในคิณนี้เลย แต่ถ้ายังไม่สะดวก ก็จะนำข้อมูลที่ได้มาวางแผนเพื่อปฏิบัติการครั้งต่อไป จากนั้นจึงผูกเปลนอนข้างๆ กัน พวกเขาจำเป็นต้องนอนเฝ้าแรง เพื่อปฏิบัติการในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

“ท่านสิน ท่านภูรินท์ ตื่นๆ มีเรื่องแล้ว”

เสียงเร่ร่ำของชายคนหนึ่งดังขึ้นพร้อมๆ กับเปลที่ไหวยวบ

ภูรินท์กับสินสะดุ้งตื่นกลางดึกและถูกลากแขนเข้าไปนั่งล้อมวงกลางศาลาที่มีแสงตะเกียงวอมแวมให้ความสว่าง พอขี้ตาปรับความรู้สึก ภูรินท์กับสินจึงพบว่า เฒ่าวรพรตกำลังสับไฟอย่างคล่องมือ ที่หน้าตักก็มีเงินเหรียญกับแบงก์หลายใบวางซ้อนๆ กันอยู่ เขาแบ่งให้ภูรินท์กับสินวางไว้ที่หน้าตักของตัวเองบ้าง ขณะที่ทั้งสองยังงุนงงอยู่นั้น ก็บังเกิดเสียงม้าหลายตัวควบเข้ามาในเขตวัด ภูรินท์กับสินทำท่าจะลุกออกไปดู เฒ่าวรพรตรีบห้ามไว้

“ไม่ต้องสนใจ ทำเป็นว่าเราแอบมาเล่นไฟในวัด” ชายชราบอก

“อ้าว! ถ้าเป็นตำรวจ เราไม่โดนจับกันหมดหรอก” สินถามด้วยความตกใจ

“พวกมันไม่ใช่ตำรวจ แต่เป็นสายสืบของพญามาร”

“เห็นเราอยู่ในวัด มันไม่ฆ่าเราหรือ” ภูรินท์ถามบ้าง เสียงม้ายังโกล้งเข้ามาทุกขณะ เฒ่าวรพรตจึงว่า

“มันฆ่าแน่ถ้าเห็นเราไหว้พระ แต่ถ้าเห็นเล่นไฟ พวกมันจะไม่ทำอะไร ออกจะชอบใจด้วยซ้ำ” จากนั้นหันมาบอกภูรินท์กับสิน

“เล่นดัมมี่นะ เดิมพันเท่าไร”

“เอาจริงหรือ” สินถาม

“จริงดิ เดียวก็โดนจับได้หรอก” เด็กชายวัยสิบสองปีที่นั่งร่วมวงด้วยบอก สินจึงมองไปยังคนอีกกลุ่มที่เหลือ พวกนั้นกำลังเล่นป็อกเต็งกันอยู่อย่างสนุกสนาน

“ได้ เดิมพันหมดนี่แหละ” สินว่าพร้อมกับหยิบเงินที่หน้าตักวางไว้กลางวง แล้วกำหนดกติกาขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“เล่นหมดทุกอย่างนะไม่ว่าจะเป็นสี่เล็ก สี่ใหญ่ ตัวโจ๊ก เกิดหัวตีปี ตีมี คำว่าอึดัว เสียร้อยสองร้อย เสียกลางสามร้อย เสียเยอะสี่ร้อย เดินสองร้อย มีดชนมีดคุณสอง น็อกสี่คุณห้า โง่ละลาย น็อกขาด

“ไม่ต้องนับแต้ม”

แต่แวรพรตกับเด็กชายอีกคนถึงกับกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก รู้สึกเห็นใจความคาดหวังที่สินดูจะเชี่ยวชาญ...เป็นพิเศษ ภูรินทร์ทำตามโดยไม่คัดค้าน แต่แวรพรตกับหลานชายจึงต้องกวาดเงินที่หน้าตักมาไว้กลางวงบ้าง จากนั้นแจกไฟคนละเจ็ดใบ หลังจากที่เล่นไปไม่นาน ขบวนม้าก็เข้ามาหยุดใต้ศาลา ชายชุดดำคนหนึ่งรูปร่างบึกบึน มีรอยแผลเป็นพาดผ่านแก้มซ้ายเดินนำลูกน้องเกือบยี่สิบคนขึ้นมาบนศาลา

“พวกเจ้าทำอะไร” ชายชุดดำที่เป็นหัวหน้าตวาดถาม ทุกคนต่างทำท่าตกอกตกใจราวกับเจอตำรวจ เพียงแต่ไม่มีใครวิ่งหนีเท่านั้น

“เป็นมัน” แต่แวรพรตกระซิบบอกภูรินทร์กับสินซึ่งทั้งสองเข้าใจได้ทันทีว่าชายชราหมายถึง ใ้สารท สายสืบของพญามาร

“พวกข้า...” แต่แวรพรตตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเครือคล้ายหวาดกลัว

“หลักฐานคาตายังจะปฏิเสธอะไรอีก” ใ้สารทตวาดพร้อมกับการเดินเข้ามาใกล้ ใช้ดาบในมือเขี่ยไปยังกองไฟและเงินเดิมพัน รอยยิ้มเยาะปรากฏที่มุมปาก ภูรินทร์จ้องมองชายชุดดำทั้งหมดไม่วางตา หากพวกมันคิดจะทำร้าย เขายังไม่แน่ใจว่าจะเอาตัวรอดได้หรือไม่ ขณะนั้นเอง ใ้สารทก็หัวเราะออกมาด้วยความพอใจแล้วว่า

“ข้างนอกมีบ่อนเยอะเยาะ ทำไม่ถึงมาเล่นในวัด”

“พวกข้าไม่มีเงินมากพอจะเข้าบ่อน ก็เลยชวนกันมานี่เพราะไกลหูไกลตาเจ้าหน้าที่ ท่านอย่าจับพวกข้าขังคุกเลยนะ” แต่แวรพรตบอกเสียงสั่น ภูรินทร์แทบไม่อยากจะเชื่อว่าชายชราจะเล่นละครได้แบบเนียนขนาดนี้

“ดี เล่นการพนันในวัดอย่างนี้ข้าชอบ ให้พวกเจ้าม้าสู่มกันต่อไปเถอะ ว่าแต่พวกเจ้าอยากได้เงินเพิ่มไหม” คำถามนั้นทำเอาทุกคนงู๋งู๋

ไอ้สารทียมอย่างมีเลศนัยแล้วว่า

“ถ้าพวกเจ้าพบเห็นใครกราบไหว้พระ ปฏิบัติธรรม หรือแม้แต่มีรูปสักการะไว้บูชาให้มาแจ้งข้า ข้าจะให้เงินพวกเจ้าไว้ใช้”

“จะให้ข้าแจ้งท่านที่ไหน” ภูรินท์เอ่ยถาม ไอ้สารทสบตาเขาแล้วว่า

“ช่วงนี้ข้าอาศัยอยู่ในปราสาทของท่านบุโรหิต แต่หลังจากวันขึ้น 15 ค่ำที่จะถึงนี้ ข้าจะย้ายไปอยู่ที่อื่น ถ้าอยากได้เงิน ก็รีบๆ ช่วยกันสืบหาแล้วมาแจ้งต่อข้า”

“ได้ๆ พวกข้าจะทำตาม”

ไอ้สารทกวาดตามองทุกคนพร้อมกับยิ้มเยาะ ก่อนจะออกคำสั่งกับลูกน้องตัวเอง

“พวกเรา ไป” พุดจบ มันก็พาลูกน้องเดินลงไปข้างล่างและควมม้าออกไปอย่างรวดเร็ว ขณะนั้น ลินก็แบไฟในมือ

“นี่อกแล้ว มีดชนมีด” เขาบอก พร้อมกับกวาดเงินทั้งหมดมาไว้ที่หน้าตักตัวเอง และเมื่อเห็นไฟของเฒ่าวรพรตแบอยู่บนผืนผ้า ลินจึงรีบบอก

“ท่านผู้เฒ่าอมอี่ตัว”

“อะไรนะ” เฒ่าวรพรตถามด้วยสีหน้างุนงง

“นี่ไง ทั้งหม่อมโพธิ์ดำ ทั้งสองดอกจิก”

“เลิกเล่นได้แล้ว พวกมันไปแล้ว” เฒ่าวรพรตว่าพร้อมดึงเงินคืนแต่สินยื้อไว้

“ข้าชนะนะ เงินนี่ต้องเป็นของข้า”

“อย่ามัวแต่เล่นน่า ก็ทุ้มแล้ว” ภูรินท์ว่าพร้อมกับดึงเงินจากสินคืนให้เฒ่าวรพรตเพื่อตัดรำคาญ ขณะนั้นเหล่าผู้ติดตามทั้งสิบคนเก็บไฟเข้าลำรับและเตรียมเข้านอน

“ห้าทุ่มครึ่ง” สิ้นว่า

“ไปเล่นกันต่อข้างนอกเถอะ อารมณ์ค้ำง” ภูรินท์ว่า สิ้นเข้าใจทันที จึงหยิบดาบส่งให้ภูรินท์เล่มหนึ่ง ตัวเองสะพายอีกเล่มหนึ่ง จากนั้นจึงหันไปบอกกับเฒ่าวรพรต

“ข้าไม่เอาเงินท่านก็ได้ แต่ท่านต้องดูแลข้าของพวกนี้ให้ข้า คืบนี้พวกข้าจะออกไปทลายบ่อนข้างนอก รับรองกลับมาก่อนสว่างแน่”

เฒ่าวรพรตรับคำอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ เมื่อคล้อยหลังคนทั้งสอง เฒ่าวรพรตจึงเรียกทุกคนมาประชุมลับ ก่อนที่ทั้งหมดจะสวมชุดดำและแยกย้ายออกจากวัดหายไปกับความมืด

ทันทีที่ออกมาพ้นเขตกำแพงวัดพุทิตา ภูรินท์กับสินธุ์สิริ

ราวกับหลุดออกมาอยู่คนละโลก เพราะรอบๆ วัดนั้นเต็มไปด้วยร้านสุรา เหล้าดอง ร้านอาหาร ผับ บ่อนที่เปิดอย่างเอิกเกริก รวมถึงซ่องโสเภณีที่มีหญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อยออกมาเย็นเรียกแขกหน้าประตูทางเข้า ผู้คนของพริคซ์นครออกมาตีหมก ร้องรำ และเที่ยวกันสุดเหวี่ยง ชัดกับบรรยากาศตีงเครียดในตอนกลางวันกันคนละชั่ว พวกเขาคงต้องการปลดปล่อยความอึดอัดกักลุ่มที่เกิดจากภัยสงครามและความหวาดระแวงต่างๆ และดูเหมือนพริคซ์นครกำลังถูกมอมเมาด้วยอบายมุขทุกรูปแบบ ซึ่งภูรินท์ไม่แน่ใจว่าเป็นนโยบายของผู้นำทางการเมืองหรือผู้นำฝ่ายธรรมอย่างพญามารกันแน่

ทั้งสองหลบเลี่ยงจากการพบปะผู้คน แฝงตัวเองในเงามืดมุ่งหน้าสู่ตัวปราสาทของพระราชวัง ภูรินท์หยิบกระดาดาะแผ่นเล็กที่มีภาพวาดแผนที่ตั้งห้องบรรทมขององค์หญิงวดีนี้ออกมาวาง กำหนดทิศทาง จากนั้นจึงค่อยปีนป่ายข้ามกำแพงเข้าสู่เขตอุทยานหลวงซึ่งห่างจากตัวปราสาทประมาณสามสิบบเมตร พวกเขาอาศัยความมืดและเงาไม้

ลัดเลาะมาจนถึงตัวปราสาททรงไทยสีขาวที่สร้างจากหินอ่อนทั้งหลัง มีขนาดใหญ่โตกินพื้นที่เกือบสามไร่ ตัวปราสาทออกแบบเป็นรูป เครื่องหมายบวก และจากการบอกเล่าของแม่ทัพตาราไต ห้องบรรทม ขององค์หญิงวดีนี้จะอยู่ในปราสาทด้านทิศตะวันออก ภูรินท์จึงหยิบ กระดาษแผนที่มาดูอีกครั้ง

“สงสัยต้องจัดหน้าต่างเข้าไปดูแล้วละ”

“นับแล้ว มียี่สิบสองบาน จะจัดไหวหรือ” ลินท้วง ทั้งสองจ้อง มองบานหน้าต่างซึ่งปิดสนิททั้งยี่สิบสองบาน ลักษณะภายนอกดู เหมือนกันจนไม่สามารถแยกแยะได้ แต่ภูรินท์อาศัยการสังเกตเสา โครงสร้างของตัวปราสาท หนึ่งช่วงเสาก็น่าจะเป็นหนึ่งห้อง แต่ละห้อง มีหน้าต่างสองบาน แสดงว่าพวกเขาต้องเข้าไปตรวจสอบทั้งหมดถึง สิบเอ็ดห้อง

“เริ่มจากบานที่ดูแล้วน่าจะปลอดภัยที่สุดก่อนแล้วกัน” ภูรินท์ หมายถึงหน้าต่างบานที่สามที่สูงจากพื้นเกือบสามเมตร ใกล้เคียง กันนั้นมี ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านปกคลุมตัวหน้าต่างเอาไว้ทำให้สามารถปีนขึ้นไป ถึงได้โดยง่าย และเบื้องล่างยังอยู่ภายใต้เงามืดหลบรอดจากสายตาของ เวย์ยามได้เป็นอย่างดี ลินเสนอตัวเป็นทัพหน้าปีนขึ้นต้นไม้ไปอย่าง คล่องแคล่ว ภูรินท์ไต่ตามไปติดๆ กิ่งไม้ไหวยวบเมื่อต้องรับน้ำหนักของ คนทั้งสอง ลินยื่นเท้าเหยียบผนังห้องเพื่อแบ่งเบาน้ำหนัก เอื้อมมือไปยัง บานหน้าต่างและลองดึงดู ขณะนั้นเอง ภูรินท์ก็สะดุ้งตกอย่างแรงร้อน

“มีคนมา”

ลินรีบชักเท้ากลับ ทั้งสองนั่งใจสั่นระทึกอยู่บนกิ่งไม้ไม่มีสภาพ ไม่ต่างจากลิงตกใจ วินาทีต่อมา ก็ปรากฏร่างคนสองคนแต่งกายด้วย ชุดดำมืดซิดวิ้งลอดต้นไม้ไปยังหน้าต่างบานที่สิบห้า พวกมันโยนตาขอ ผูกเชือกขึ้นเกี่ยวกับขอบหน้าต่าง ทดลองดึงดู จากนั้นปีนป่ายขึ้นไป

อย่างรวดเร็วไม่ต่างจากแมว ภูรินท์กับสินได้แต่มองหน้ากันพลางนึก
ทุเรศสภาพของตัวเอง

“ห้องนั้นเป็นห้องใคร” สินเอ่ยถาม

“รีบไปดูเร็ว เมื่อเป็นองค์หญิงถูกทำร้าย” ภูรินท์บอกด้วยความ
ตกใจ ทั้งสองจึงรุดตัวลงจากต้นไม้และพุ่งไปยังหน้าต่างบานนั้นอย่าง
รวดเร็ว

ในห้องบรรทมขององค์ชายพศวีร์ เสด็จมาสองสายกระโจน
ผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาอย่างแผ่วเบาและเงียบเชียบ ทั้งสองเดินตรงไป
ยังเตียงนอน จ้องมองร่างที่กำลังหลับใหลขององค์ชายรูปงามที่ไม่รู้ว่า
ภัยร้ายกำลังมาถึงตัว เสด็จมาทั้งสองชักดาบออกจากฝัก เสียงปลายดาบ
ชูดกับฝักดังกริก แม่จะแผ่วเบาแต่ก็มากพอที่จะปลุกองค์ชายให้ตื่น
บรรทม พระองค์ลืมนพระเนตรขึ้นมองในจังหวะที่ปลายดาบที่มลงมา
พอดี

องค์ชายพศวีร์ทรงกลิ้งหลบ ปลายดาบบักฉีกลงบนแท่นบรรทม
พระองค์เตะพระบาทใส่ผู้บุกรุกคนแรกจนเซถลา ขณะที่ผู้บุกรุกคนที่
สองกระโจนเข้ามา องค์ชายทรงหยิบมีดสั้นจากใต้หมอนและใช้มันปิด
ปลายดาบออกให้พ้นตัว คนร้ายทั้งสองตั้งหลักได้จึงกระโจนเข้ามา
พร้อมๆ กัน องค์ชายพศวีร์ทรงปิดป้องไปพลางถอยไปพลาง จนถึง
ประตูหน้าห้องพระองค์จึงรู้สึกถึงความผิดปกติที่ไม่มีทหารองครักษ์
แม้แต่คนเดียวโผล่เข้ามาช่วย แต่แล้วคำตอบก็ปรากฏในไม่ช้า เพราะที่
หน้าประตูห้องบรรทม ทหารองครักษ์ทั้งสองนอนจมกองเลือดสิ้นใจอยู่
ตรงนั้น

ไม่มีเวลาให้องค์ชายพศวีร์ตื่นตกพระทัย เพราะผู้บุกรุกทั้งสอง
กระโจนเข้ามาพร้อมดาบที่มีความยาวมากกว่า พวกมันจึงคุมความ

ได้เปรียบไว้ทั้งหมด แต่องค์ชายพศวีรทรงฝึกฝนวิชาการต่อสู้มาตั้งแต่เยาว์วัย จึงรู้หลักหลบหลีกปกป้องไม่ให้เสียเปรียบจนเกินไป ขณะที่องค์ชายพศวีรกำลังต่อสู้กับผู้บุกรุกทั้งสองคนอยู่นั้น พระองค์ทรงรู้สึกได้ว่ายังมีคนร้ายอีกคนซุกซ่อนอยู่ในเงามืด เป็นคนที่เพิ่งปลิดชีวิตองค์รักษ์ทั้งสองนั่นเอง และมันกำลังจ้องมองพระองค์อยู่

“มีเหตุร้าย...มีเหตุร้าย!” เสียงร้องต่อๆ กันมาจากโถงทางเดินพร้อมกับเสียงรอกเท้ากระทบพื้นอย่างเร่งรีบของทหารในปราสาท เสียงการต่อสู้คงปลุกพวกเขาให้ลุกตื่น แสงโคมไฟแวบแวมมาจากทางเดินไกลตา องค์ชายพศวีรรู้สึกสนใจขึ้นมาเมื่อทรงเห็นทางรอด แต่ในวินาทีที่เสียสมาธิ เเงดำสายหนึ่งก็กระโจนลงมาจากคานด้านบนอย่างรวดเร็วราวกับภูตผีพร้อมกับปลายดาบที่แทงจากด้านหลังทะลุหน้าอก องค์ชายพศวีรชะงัก บาดแผลและความเจ็บปวดทำให้มีดสั้นหล่นลงพื้น พระองค์ชวนเช็กก่อนจะล้มลงบนพื้นหินอ่อนเย็นเยือก

คมดาบค่อยๆ ถูกดึงออกจากด้านหลัง คนร้ายพลิกร่างพระองค์ให้นอนหงาย ขณะที่เขาเอื้อมมือมาสัมผัสสัจจมุขเพื่อตรวจสอบลมหายใจ องค์ชายพศวีรทอดพระเนตรใบหน้าคนร้ายเต็มตา เขาไม่ได้ใช้ผ้าดำปิดหน้าเหมือนคนร้ายอีกสองคน แต่จะปิดไปทำไม ในเมื่อพระองค์ไม่มีสิทธิ์บอกใครได้อีกแล้ว

ร่างนั้นนำชายชุดดำทั้งสองวิ่งกลับไปทางหน้าต่างห้องบรรทม แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อจู่ๆ ในห้องบรรทมกลับปรากฏชายแปลกหน้าสองคนเดินเต๋อต่ำอยู่ พวกเขาทั้งสามจึงเงื้อดาบพุ่งเข้ามา

ภุรินทร์กับสินที่เพิ่งจะปีนหน้าต่างขึ้นมาได้ต้องตกใจสุดขีดเมื่อจู่ๆ มีคนชุดดำสามคนวิ่งสวนเข้ามาในห้องพร้อมกับเงื้อดาบฟาดฟันไล่ ทั้งสองยกดาบขึ้นปกป้องแต่กลับถูกกระแทกจนเสียหลักล้มลงกับพื้น

“ไป” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น วินาทีต่อมา ร่างของคนทั้งสามก็

กระโจนออกทางหน้าต่างและหายไปในความมืด

ภูรินท์กับสินยันตัวลุกขึ้นมาได้ แต่กลับเต็มไปด้วยความสับสน

“เฮ้ย! มีคนตาย” สินว่าเมื่อกวาดตามองออกไปยังประตูหน้าต่าง
ห้องบรรทม

“ดูซิว่าใคร” ภูรินท์ใจสั่นสะท้าน ภาวนาขออย่าให้เป็นองค์หญิง
วศินี ผู้ที่มีดวงจิตแห่งธาตุไฟสถิตอยู่

“เป็นผู้ชาย” สินว่า เมื่อทั้งสองวิ่งเข้ามาหยุดตรงหน้าของ
องค์ชายพศวีรที่กำลังรวบรวมเรี่ยวแรงเฮือกสุดท้ายเขียนอะไรบางอย่าง
บนพื้น ขณะนั้นเอง ทหารหลวงก็วิ่งกรูออกมาจากมุมโค้งทางเดินพร้อมกับ
ส่งเสียงตะโกน

“มีคนร้าย! มีคนร้าย จับพวกมันไว้!”

“อ้าวชิบ” สินอุทานขณะจ้องมองทหารรักษาการณ์ที่วิ่งเข้ามาใน
ระยะไม่เกินสิบเมตร

“แผ่นเถอะ” ภูรินท์บอกพร้อมกับวิ่งนำสินกลับเข้าไปในห้อง ทั้ง
สองกระโดดออกทางหน้าต่างวิ่งหายลับไปเช่นเดียวกับกลุ่มคนร้ายทั้ง
สามคน แต่เมื่อกลับมาถึงวัดพุทิตา ภูรินท์กับสินต้องแปลกใจที่ไม่เห็น
แต่อาจารย์พรตและกลุ่มผู้ติดตามอยู่ในวัดแม้แต่คนเดียว

4

เบาะแสฆาตกร

เกิดความวุ่นวายอย่างใหญ่หลวงในพัยคัมนคร เมื่อชาว
องค์ชายพศวีร์ถูกลอบปลงพระชนม์แพร่กระจายออกไป กษัตริย์ถิรพุทธิ
เรียกเสนา อำมาตย์ชั้นผู้ใหญ่เข้าเฝ้าที่ห้องพระโรงเป็นการเร่งด่วน เหล่า
ข้าราชการบริพารต่างเดินกันขวักไขว่ บางคนจับกลุ่มพูดคุยถึงเรื่องสะเทือน
ขวัญที่เกิดขึ้น ทุกคนต่างหวาดกลัวกับความสูญเสียซึ่งนับวันจะทวี
ความรุนแรงมากขึ้น

ปุโรหิตครษัสฐาเดินนำคณิศรผู้เป็นบุตรชายวัยยี่สิบสองปีเข้า
มายังโถงทางเดินสู່ห้องวาราชการ ด้วยรูปร่างที่สูงสง่า ใบหน้าคมเข้ม
มีเสน่ห์ ทำให้คณิศรเป็นที่นิยมของหญิงสาวในพัยคัมนคร นับตั้งแต่
หญิงรับใช้ไปจนถึงเชื้อพระวงศ์ ส่วนผู้ชายที่พบเห็นล้วนเกรงกลัวว่ามี
จันไม่กล้าตั้งข้อรังเกียจ ระหว่างทางเดินนั่นเอง ก็มีชายชราอายุเกือบ

ร้อยปีในชุดคลุมสีน้ำตาลคนหนึ่งเดินถือไม้เท้าออกมาจากด้านหลัง
เสาหินขนาดใหญ่ และร้องเรียก

“ท่านปุโรหิต”

ปุโรหิตครีษฐากับบุตรชายหยุดถึงกับชะงัก รีบคุกเข่าลงทำความ
เคารพ ชายชราคนนั้นสั่งให้คนทั้งสองลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ท่านพาทิศ” ปุโรหิตครีษฐาเอ่ยชื่อของชายชราออกมา

“ข้ามีเรื่องสำคัญจะต้องบอกท่าน” ชายชราเอ่ยขึ้น แม้จะอายุ
มากแล้วแต่น้ำเสียงของเขายังแจ่มใสและร่างกายยังดูแข็งแรง สมกับ
เป็นผู้นำทางด้านจิตวิญญาณของพยัคฆ์นคร

“ข้าต้องเข้าเฝ้าโดยด่วน เอาไว้คืนนี้ข้าจะไปหาท่านที่บ้าน”
ปุโรหิตครีษฐาบอก

“แต่เรื่องนี้สำคัญมาก”

“ยังจะมีอะไรสำคัญไปกว่าองค์ชายพศวีร์ถูกลอบปลงพระชนม์
อีกหรือ ท่านพาทิศ ข้าขอโทษด้วยที่ไม่อาจอยู่สนทนากับท่านได้” พุด
จบ ปุโรหิตครีษฐาก็เดินต่อไป คณิศรมองตามหลังผู้เป็นพ่อก่อนจะหัน
มาสบตาบกับชายชรา

“ท่านพาทิศมีเรื่องด่วนอะไรบอกกับข้าก็ได้ ข้าจะหาทางเรียนให้
ท่านพ่อทราบเองเมื่อมีเวลา”

พาทิศจ้องตาคณิศรเขม็งราวกับต้องการเจาะลึกถึงความรู้สึก
ภายในใจ จนชายหนุ่มต้องเบือนหน้าหลบ

“ข้าบอกกับเจ้าก็ได้ เรื่องพิธีกรรมสังเวทวงวิญญาณเสื้อสมิง
ข้าเห็นเค้ากลางความวุ่นวายเกิดขึ้น”

“ตอนนี้นั้นก็วุ่นวายแล้วนี่” คณิศรแย้ง แต่พาทิศยังคงมีสีหน้า
ว่าวุ่นใจ

“การสิ้นพระชนม์ขององค์ชายพศวีร์เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น”

พาทิศพูดจบก็จ้องหน้าคณิศรหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายจมอยู่กับความเงิบงัน ก่อนที่พาทิศจะพูดต่อ

“บอกพ่อของเจ้าด้วยว่า คนแปลกหน้าจะทำลายพิธีสังเวศดวง-
วิญญาณเสื่อสมิง อย่าปล่อยให้เรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด” พุด
จบ เฒ่าพาทิศก็เดินจากไป ขณะที่คณิศรยืนนิ่ง ในใจครุ่นคิดถึงคำพูด
ของชายชรา

...ระวังคนแปลกหน้า

ห้องบรรทมขององค์ชายพศวีรฤกปิดล้อมอย่างแน่นหนา
เพื่อป้องกันไม่ให้ใครก็ตามที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกรายเข้ามา ภายใน
ห้อง อำมาตย์ภักย์ผู้ดูแลกองกำลังปกป้องประชาชนวัยห้าสิบเศษ
กับจิลลา นักดาบอันดับหนึ่งของพยัคฆ์นครและเป็นลูกศิษย์คู่ใจกำลัง
ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุอย่างถี่ถ้วน สายตาดูเจ็ยวของเขามองหา
รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจหลงเหลืออยู่ และอาจจะเป็นหลักฐาน
สำคัญที่ชี้ตัวคนร้ายได้

“เอาผ้าขาวมา” อำมาตย์ภักย์ออกคำสั่ง จิลลาจึงหยิบผ้าขาว
บางส่งให้ อำมาตย์ภักย์ยู่ยอต้วงยิบผ้าขาวบางวางทาบรอยรองเท้า
ของคนร้ายที่ปรากฏอยู่บนพื้นและออกแรงรีดเบาๆ รอยรองเท้าก็
ปรากฏอยู่บนผืนผ้าขาว แม้ในที่เกิดเหตุจะดูค่อนข้างลับสน แต่อำมาตย์
ภักย์ยังแกะรอยรองเท้าที่แตกต่างกันออกมาได้ทั้งหมดหกคู่ด้วยกัน

“แปลก” อำมาตย์ภักย์ยู่ยู่ว่าขณะเดินตามรอยเท้าจากจุดพบศพ
ไปจนถึงหน้าต่างห้องบรรทม

“มีรอยเท้าสี่คู่เข้ามาทางด้านหน้าต่าง แต่กลับออกไปห้าคู่ และ
สามในห้า ใส่รองเท้าของทหารหลวง” อำมาตย์ภักย์ยู่ยู่บอกขณะเพ่ง
มองรอยพิมพ์บนผืนผ้า

“อาจารย์รู้ได้ยังไงครับว่าคนร้ายเป็นทหารหลวง” จิลลาเอ่ยถาม เขาเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบสองปี เป็นบุตรของการิน แม่ทัพรักษาชายแดนฝั่งตะวันออก เมื่อผู้เป็นพ่อประจำการอยู่ชายแดน พ่อจึงมอบหมายให้เขากับน้องสาวดูแลครอบครัวที่อยู่ในเมืองแทน จิลลามีฝีมือดาบที่โดดเด่น จิตใจกว้างขวาง เฉลียวฉลาด และชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ เขากับน้องสาวจึงฝากตัวเป็นศิษย์ของอำมาตย์ภักย์อยู่ และเป็นศิษย์น้องของแม่ทัพพรณกร

“ลวดลายบนพื้นรองเท้าบ่งบอกได้อย่างชัดเจน อีกอย่างชาวบ้านในพยุภนครแทบทั้งหมดจะใส่รองเท้าแตะซึ่งแทบไม่มีลวดลายใดๆ บนพื้น ส่วนทหารซึ่งประจำการอยู่ตามชายแดน จะใช้รองเท้าพื้นหนาและลวดลายลึกกว่า กว้างกว่าเพื่อประโยชน์ในการเดินในป่า” อำมาตย์ภักย์บอกก่อนส่งผืนผ้าให้จิลลาเก็บไว้

“ทหารหลวงมีตั้งห้าหมื่นคน เราไม่ต้องเกณฑ์พวกเขามาวัดรอยเท้ากันหมดหรอกครับ” จิลลาเอ่ยออกมาด้วยความหนักใจ อำมาตย์ภักย์ยิ้มให้เขาด้วยความเอ็นดู

“ไม่ต้องทำขนาดนั้นหรอกจิลลา เรายังต้องหาหลักฐานอื่นๆ เพิ่มเติมอีก เพื่อจำกัดวงให้แคบลงยังไงล่ะ” อำมาตย์ภักย์บอกขณะมองตามรอยรองเท้าไปยังเตียงนอน องค์ชายพศวีร์คงรู้สึกพระองค์ก่อนจึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น ผ้าปูที่นอนยับย่น หมอนถูกจับพลิก ได้หมอนมีคราบน้ำมันจางๆ คงเป็นน้ำมันกันสนิมที่ใช้ทามือ ดาบ หรืออาวุธมีคมของทหาร ในที่นี้คงเป็นมีดพกขององค์ชายที่ตกอยู่ใกล้ๆ พระศพนั่นเอง ร่องรอยการต่อสู้มุ่งไปทางประตูห้องบรรทม ที่ทหารองครักษ์คนหนึ่งถูกเชือดคอเพียงครั้งเดียวก็สิ้นใจ อำมาตย์ภักย์ทรุดตัวลงนั่งข้างศพทหารองครักษ์และหยิบเศษผมเส้นยาวเส้นหนึ่งบนพื้นขึ้นมาดูด้วยความแปลกใจ ก่อนจะใช้ผ้าขาวห่อไว้และยึดเก็บในกระเป่า จากนั้น

จ้องมองศพทหารองครักษ์อย่างละเอียด

“แปลก ทหารองครักษ์ต้องได้ยินเสียงการต่อสู้กันสิ” อำมาตย์
ภริญญเอ่ยขึ้น

“เป็นไปได้ไหมครับอาจารย์ ที่คนร้ายจะสังหารองครักษ์ก่อนแล้ว
ค่อยเข้าไปในห้องบรรทม” จิลลาเสนอความเห็น อำมาตย์ภริญญส่าย
หน้าช้าๆ แล้วว่า

“สี่คนนั้นเป็นขึ้นมาจากด้านล่าง ทำจึงเหยียบดินขึ้นมา แต่ใคร
สักคนไม่ต้อง เขาเดินมาที่นี่และจัดการกับองครักษ์”

“แต่องครักษ์ไม่ได้ชักดาบออกจากฝักเลยนะครับ” จิลลาว่า
อำมาตย์ภริญญยิ้ม

“สายตาของเจ้าเริ่มจะใช้ได้แล้วจิลลา อีกไม่นาน เจ้าคงเก่งกว่า
ข้า”

“เอ่อ...ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับอาจารย์ ข้าแค่พูดตามความเห็น”
จิลลาบอก อำมาตย์ภริญญจึงถามต่อ

“การที่องครักษ์ไม่ชักดาบออกมา บ่งบอกอะไรได้บ้าง” จิลลา
ขมวดคิ้วครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยขึ้น

“มีสองทาง ทางแรกพวกเขาไม่รู้ตัวว่ามีคนร้ายจึงถูกโจมตี
กะทันหัน...อีกทางก็คือ...ทหารองครักษ์รู้จักกับคนร้ายเป็นอย่างดี
พวกเขาไว้ใจคนร้ายจึงถูกสังหารโดยง่าย”

“เก่งมาก มีความเป็นไปได้ทั้งสองอย่างตามที่เจ้าว่ามา” อำมาตย์
ภริญญตอบว่าจิลลาเบาๆ ก่อนเดินไปยังเสาด้านที่ใกล้ที่สุด บริเวณ
กลางเสาปรากฏรอยฝุ่นสีเขาวรุปรองเท้าติดอยู่แต่ไม่ชัดเจน เขาเงยหน้า
ขึ้นมองบนคานที่อยู่สูงเกือบห้าเมตร เมื่อจิลลาตามมา อำมาตย์ภริญญ
จึงออกคำสั่ง

“หาบันไดมาปีนสำรวจคานข้างบน ดูสิว่ามีรอยรองเท้าหรือเปล่า”

“ครับ” จิลลาเดินออกไปบอกทหารที่เฝ้าอยู่ให้นำบันไดเข้ามา
เขานขึ้นขึ้นไปดูครูหนึ่งจึงร้องลงมา

“ท่านอาจารย์ มีรอยรองเท้าอยู่ข้างบนนี้จริงๆ ด้วย”

“พิมพ์เอาไว้” อำมาตย์ภักฎูออกคำสั่ง ขณะที่ในใจเริ่มลำดับ
เหตุการณ์คร่าวๆ คนร้ายสังหารทหารองครักษ์แล้วกระโดดขึ้นไปหลบ
บนคาน เมื่อองค์ชายพศวีร์ต่อสู้กับคนร้ายอีกสี่คนมาถึงที่นี้ คนร้ายคนที่
ห้ากระโดดลงมาและแทงดาบใส่ด้านหลังขององค์ชายจนสิ้นพระชนม์
จากนั้นคนร้ายทั้งห้าวิ่งกลับเข้าห้องบรรทมและกระโดดหนีไป...อาจจะ
ไปไม่พร้อมกัน เพราะทหารที่มาถึงที่เกิดเหตุเป็นหน่วยแรกบอกว่าเห็น
คนร้ายเพียงสองคนเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ ทหารที่เห็นหน้าคนร้ายกำลังให้
ปากคำกับจิดตา ลูกศิษย์คนเล็กของเขาเพื่อวาดภาพคนร้ายอยู่

“คนร้ายที่ทหารองครักษ์รู้จัก...จะเป็นใครกันนะ” อำมาตย์ภักฎู
รำพึงกับตัวเอง ขณะเดินกลับไปยังจุดพบพระศพขององค์ชายพศวีร์

“แล้วภาพที่องค์ชายเขียนไว้ด้วยพระโลหิต มันหมายถึงอะไร
ครับ” จิลลาเอ่ยถาม แม้พระศพขององค์ชายพศวีร์จะถูกเคลื่อนย้าย
ออกไปแล้ว แต่ทหารยังรักษาพื้นที่เกิดเหตุไว้ได้เป็นอย่างดี อำมาตย์
ภักฎูเพ่งมองรอยเลือดยี่อบนพื้นด้วยความสงสัย

“เอาผ้าขาวมาพิมพ์ภาพนี้ไว้” อำมาตย์ภักฎูบอก จิลลาจึง
ทาบน้ำฝืนใหม่ลงบนรอยเลือดและรีดเบาๆ จนได้ภาพพิมพ์ที่ชัดเจน
อำมาตย์ภักฎูกำชับว่า

“นี่คือหลักฐานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่จะนำเราไปหาตัวคนร้ายได้”
พูดจบก็เก็บผ้าขาวฝืนนั้นไว้เอง ขณะที่จิลลาเพ่งมองรอยเลือดบนพื้น
ด้วยความสงสัย...องค์ชายพศวีร์ต้องการบอกอะไรกันแน่ ขณะนั้น
จิดตา น้องสาววัยสิบแปดปีก็เดินฝ่าแนวกันเข้ามา

“อาจารย์ พี่จิลลา เข้าได้ภาพคนร้ายสองคนแล้ว” พร้อมกับพูด

เธอก็กางแผ่นกระดาษออกให้อาจารย์กับพี่ชายดู

“ทหารคนอื่นๆ ที่เห็นหน้าคนร้ายบอกว่าวาดได้เหมือนมาก”

“ดี” จึงให้จิตรกรวาดภาพคนร้ายทั้งสองคนนี้อีกหลายใบ เอาไปติดประกาศตามประตูเมือง ร้านค้า และแหล่งชุมชน พระราชาจะเป็นคนตั้งราคานำจับพวกมันเอง ข้าต้องเข้าเฝ้าแล้ว พวกเจ้าไปทำงานได้”

ลูกศิษย์ทั้งสองรับคำ อำมาตย์ภรรยาก็จึงนำภาพวาดใบหน้าคนร้ายทั้งสอง ซึ่งก็คือภูรินท์กับสินติดมือไปเพื่อเข้าเฝ้าถวายรายงานแก่กษัตริย์ถิรพุทธี

ภูรินท์กับสินนั่งจับกาแพโบราณกับปาห้องโก่ในบ้านแห่งหนึ่ง

ใกล้กับประตูเมือง ขอทานสองสามคนแวะเวียนเข้ามาขอเงินและอาหารในร้านแต่กลับถูกพนักงานเสิร์ฟขับไล่ออกไป เมื่อลองสังเกตดูภูรินท์พบว่าพัยคัมน์ครตี้มไปด้วยขอทานเต็มท้องถนน จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามพนักงานเสิร์ฟที่เดินเข้ามา

“ท่านไม่รู้หรือว่าเมืองของเราต้องคำสาป” พนักงานเสิร์ฟชายร่างผอมบาง หน้าแหลมราวกับหนูบอก ภูรินท์สบตากับสินด้วยความแปลกใจก่อนถามว่า

“คำสาปอะไร ใครสาป”

“วิญญาณเสื้อสมิงที่เป็นบรรพบุรุษของพวกเราไป หากไม่ทำพิธีเช่นสรวง รับรองผู้คนที่นี้ต้องอดตายกันอย่างแน่นอน หลายปีมาแล้วที่พวกชาวบ้านอย่างข้าไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้เพราะความแห้งแล้ง”

“แต่ข้าเห็นคราบน้ำท่วมสูงถึงเอวตามบ้านต่างๆ” สินพูดสวนขึ้นมา พนักงานเสิร์ฟคนนั้นพยักหน้า

“ใช่” หน้าแล้งก็แล้งบัดซบ พอหน้าฝน ฝนก็กระหน่ำลงท่วมซัง

จนแทบจะต่อแพอยู่แทนบ้านกันแล้ว”

“แล้วเจ้าคิดว่าพิธีกรรมนี้มันจะล้างคำสาปได้หรือ” ภูรินท์เอ่ย

ถาม

“ได้สิ นครของเราทำพิธีนี้สืบเนื่องกันมาตั้งแต่โบราณ ชาวบ้านถึงได้อยู่กันอย่างสงบสุขงั้นล่ะ”

“แล้วพวกเจ้าไม่ส่งสารองค์หญิงหรือ” สินถาม พนักงานเสิร์ฟมีสีหน้าหม่นหมองลงทันที

“ส่งสารก็ส่งสารนะ แต่ทำไงได้ องค์หญิงวดีนี่เป็นที่รักของประชาชนทุกคน พระองค์มีพระจริยวัตรที่งดงามมาโดยตลอด พูดแล้วเข้าอวยกร้อให้ แต่ชาวบ้านอย่างพวกข้าถ้าไม่สามารถเพาะปลูกได้ก็ต้องอดตายสถานเดียว ไหนจะเกิดสงคราม ไหนจะโรคระบาด”

ทั้งสองพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ พนักงานเสิร์ฟคนนั้นจึงไปบริการแขกโต๊ะอื่น ขณะนั้น แยกส่วนใหญ่ต่างพูดคุยกันถึงข่าวการลอบปลงพระชนม์องค์ชายพศวีรที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ บ้างก็ว่าเป็นฝีมือของปุโรหิตครุฑฐา ที่จ้องล้มล้างราชวงศ์ บ้างก็บอกเป็นฝีมือของกองกำลังต่างๆ ที่เพิ่งจะยกทัพมา บางคนมองการณ์ไกลถึงกับบอกว่าเป็นนักฆ่าจากบาดาลนครลอบเข้ามาสังหารองค์ชายเพื่อข่มขวัญกองทัพของพยัคฆ์นครที่กำลังรบพุ่งกันอยู่ แต่ไม่มีใครพูดถึงคนแปลกหน้าสองคนที่กำลังนั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อ เมื่อพนักงานเสิร์ฟกลับมา สินจึงสะกิดถาม

“พวกชาวบ้านพูดถึงเรื่องอะไรกัน” พนักงานเสิร์ฟทำสีหน้าตื่นเต๋นขณะบอกว่า

“พวกท่านไม่รู้หรือ เมื่อคืนมีคนร้ายลอบปลงพระชนม์พระนัดดา”

“คนร้ายเป็นใคร” สินถามต่อ นึกระแวงว่าจะมีคนเห็นเขากับภูรินท์อยู่ในที่เกิดเหตุ พนักงานเสิร์ฟส่ายหน้าซ้ำๆ

“ตอนนี้ยังไม่รู้ แต่อีกไม่นานหรอก ลองท่านภริญ์ลงมือ

สอบสวนคดีด้วยตัวเองอย่างนี้ รับรองไม่เกินห้าวัน จับคนร้ายมาลงโทษ
ได้แน่”

“ท่านภริยาอยู่คนเดียวขนาดนั้นเชียวนะ” สินทำท่าเหมือนไม่เชื่อถือ พนักงานเสิร์ฟมองสินด้วยแวตาดำเย้ยหยัน

“ท่านไม่รู้อะไร ท่านภริยาอยู่คนเดียวว่านักสืบเทวดา สืบคดีไหนไม่เคยพลาด ไม่เคยจับแพะ ไม่เคยจับผิดและไม่เกรงกลัวอิทธิพลของใครอีกอย่าง ท่านจิตลาที่เป็นศิษย์เอกของท่านก็เก่งกาจจนไม่มีใครกล้าประลองดาบด้วย ลองท่านทั้งสองร่วมมือกัน ต่อให้คนร้ายมาเป็นกองทัพก็ไม่มีวันหนีพ้น”

“ปาดตด” สินคราง พนักงานเสิร์ฟเดินไปบริการโต๊ะอื่น สินจึงยื่นหน้าเข้าไปกระต๊อบกับภุรินท์

“พระราชันต์ดาเซี่ยวนะ” ภุรินท์พยักหน้าและตอบกลับเบาๆ

“ฉันว่าฉันจำหน้าคนร้ายคนหนึ่งได้นะ นับว่าพวกมันร้ายกาจมาก”

“ใช่ แค่ดาบเดียวที่พวกมันฟันมา เล่นเอาเราหัวทิ่มหัวตำ แต่ปัญหาก็คือทหารพวกนั้นมันเห็นหน้าพวกเราแทนที่จะเห็นหน้าคนร้ายตัวจริงนะสิ”

“มีตขนาดนั้นคงไม่มีใครจำเราได้หรอก” ภุรินท์ว่าทั้งที่ใจก็นึกหวั่นเช่นกัน ขณะนั่นเอง ก็มีขบวนม้ากลุ่มหนึ่งวิ่งมาตามทางลูกรัง ทั้งขบวนมีม้าอยู่สิบตัว ผู้คนบนหลังม้าแต่งกายในชุดทหารหลวงสีแดง ผาดพกวาดาบยาวเพื่อยที่ข้างเอว ในขบวนนั้นยังมีหญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ชุดเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวสะอาด กระโปรงสีบานเย็นยาวคลุมถึงข้อเท้า สินถึงกับอ้าปากค้างเมื่อเห็นความมงดงามบนใบหน้าของเธอ เมื่อพนักงานเสิร์ฟคนเดิมเดินกลับมา สินจึงเอ่ยถาม

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร” พนักงานเสิร์ฟมองไปที่ขบวนม้าแล้วว่า

“คุณหนูจิตตา เป็นลูกศิษย์ของท่านภริญญู”

“ประภวณางสาวไทยได้เลยนะเนี่ย บอกได้คำเดียวว่า ฟิน” สิน
ว่า พนักงานเสิร์ฟมองสินตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วว่า

“ท่านอย่าได้เพื่อฝันไป คุณหนูสูงศักดิ์ท่านนี้เป็นบุตรของท่าน
การิน เป็นน้องสาวของท่านจิตลา ผู้ชายในพยัคฆ์นครต่อให้ขวัญกล้า
แข็งเพียงใดก็ไม่มีใครกล้าจับ”

“ทำไม” สินถามกลับ

“ถามได้ ก็กลัวหัวกุดเพราะดาบของพี่ชายเธอไง และอีกอย่าง
คุณหนูก็มีฝีมือไม่เบา หรือว่าท่านจะลอง”

“อย่ามาทำ” สินว่าอย่างถือดี พนักงานเสิร์ฟยิ้มเย้ยก่อนเดินไป
บริการโต๊ะอื่น ภุรินห์มองไปยังประตูเมืองที่ขบวนม้าหยุดลง จิตตา
กระโดดลงจากหลังม้าด้วยท่วงท่าสง่างาม เธอส่งกระดาษสองแผ่นให้
ทหารนำไปแปะไว้ที่ประตู ชาวบ้านที่อยู่แถวนั้นต่างเบียดเสียดเข้าไปดู
ด้วยความสนใจ

“สังหรณ์ไม่ค่อยดีเลย” ภุรินห์ว่า

“ไปดูให้รู้เรื่องเลยดีกว่า อยากเห็นหน้าใกล้ๆ เหลือเกินว่าจะสวย
จริงหรือสวยยี่สิบเมตร” สินว่าพร้อมกับจ่ายเงินค่าอาหารและเครื่องดื่ม
จากนั้นจึงเดินนำภุรินห์ไปจนถึงประตูเมือง หลังจากเบียดเสียดเข้าไป
จนใกล้ภาพที่แปะไว้ ทั้งสองมองเห็นภาพวาดเพียงบางส่วนของพระ
ชาวบ้านบัง สินอดไม่ได้ที่จะพุดขึ้น

“ศิลปินเกาหลีที่ไหนมาเปิดคอนเสิร์ตที่นั่นะ” คนที่อยู่ด้านหน้า
พอได้ยินเสียงจึงหันมามอง ทันทีที่เห็นภุรินห์กับสิน ชายคนนั้นถึงกับ
อ้าปากค้างวิ้งเบียดผู้คนออกไปอย่างตื่นตระหนกจนเกิดความวุ่นวาย
ผู้คนต่างหันมามองจากนั้นก็ชี้นิ้วมาที่คนทั้งสอง

“ผู้ร้าย!” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น จากนั้นผู้คนที่มุ่งดูภาพวาดอยู่

ต่างแตกฮือออกไปราวกับผึ้งแตกรัง ภูรินท์กับสินยังไม่มีโอกาสเห็นภาพวาดตัวเองอย่างชัดเจนด้วยซ้ำ เสียงดาบถูกกระซากออกจากฝักก็ตั้งขึ้นทั่วบริเวณ ทหารหลวงรายล้อมเข้ามาขบไล่ชาวบ้านที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป ในพื้นที่วงกลมจึงมีเพียงภูรินท์ สิน และจิตตา

“จับพวกมันไว้” จิตตาร้องสั่งพร้อมกระโดดพาดดาบเข้าใส่ สิน ชักดาบเหล็กไหลออกมาจับไว้ ขณะที่ภูรินท์เข้าสกัดกั้นทหารหลวงที่กระโจนเข้ามาจากทุกทิศทาง เสียงดาบปะทะกันดังเคร้งคร้าง ม้าร้องด้วยความตกใจกระโจนหนีจนฝุ่นตลบ ชาวบ้านแตกตื่นกันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะถูกความอยากรู้อยากเห็นบังคับให้ล้อมวงเข้ามาดูอย่างใจจดใจจ่อ พร้อมกับส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์และด่าทอฆาตกรด้วยถ้อยคำหยาบคาย

หลังการตะลุมบอนผ่านไปพักหนึ่ง ภูรินท์จึงรับรู้ถึงความร้ายกาจของทหารกองกำลังปกป้องประชาชนทั้งเก้านายที่มัลดักันจูโจอม และตั้งรับอย่างเป็นระเบียบยากที่จะฝ่าฟันออกไปได้ และดูเหมือนทหารเหล่านั้นจะแปลกใจไม่น้อยที่เห็นคู่ต่อสู้มีฝีมือไม่ธรรมดาเช่นกัน พวกมันจึงไม่ผลิผลามจูโจอมเหมือนกับตอนแรกๆ อีก

สินที่ประลองเพลงดาบกับจิตตายุ่งก็ได้รับรู้ว่ หญิงสาวหน้าตาสวยงามที่เบื่องหน้าคนนี้ยากจะต่อแยะจริงๆ ขณะนั้นภูรินท์ถอยกลับมาทั้งสองหันหลังชนกัน ภูรินท์จึงกระซิบบอกสินว่า

“ทางเดียวที่เราจะรอด ต้องจับคุณหนูคนนี้เป็นตัวประกัน”

“ได้ เดี่ยวจัดให้” พุดจบ สินก็เปิดฉากรุกโดยมีภูรินท์คอยระวัง หลังให้ ทั้งสองใช้เพลงดาบคู่ไร้นิเวศน์ตามที่พระธมมเคยสอนให้ เพลงดาบคู่เมื่อใช้ออกพร้อมๆ กันก็ยากที่จะมีใครต้านทานได้ ไม่เว้นแม้แต่จิตตา เธอถอยร่นด้วยความตกใจ คล้ายกับเห็นดาบเหล็กไหลทั้งสองเล่มเปล่งประกายสีเหลืองทองออกมาอย่างแปลกประหลาด การเคลื่อนไหวของคนทั้งสองที่สลับกันรุกและรับไม่เปิดช่องว่างให้เธอกับ

บรรดาทหารจู่โจม และยิงถอยห่าง ประกายดาบยิ่งติดตามพั้วพัน รวากับโยใหม่ กว่าจจะรู้สึกตัวว่าตกเป็นเป้าหมายหลักของคนทั้งสอง ดาบในมือก็ถูกฤทธิ์ฟาดกระเด็นหลุดไป ขณะที่สิ้นอ้อมมาจากด้านหลังใช้มือรวบเอวเธอไว้แน่นรวากับถูกเหล็กหนีบ คมดาบเย็นเยียบพาดผ่านลำคอ พร้อมๆ กับลมหายใจที่รวยรดไปหู

“อยู่นิ่งๆ ถ้าไม่อยากจะเสียโฉม”

“ฆ่าข้าเลยสิ 'ไอ้ฆาตกร'” หญิงสาวแค้นเสียงตอบโดยไม่เกรงกลัว

“ใครจะกล้าหักใจทำร้ายคนสวยๆ อย่างเธอได้ และอีกอย่าง ฉันก็ไม่ใช่อ้อม” พุดจบ ลินก็หอมแก้มเธอพอดหนึ่ง จิตตาทพยายามดิ้นสุดแรงแต่ไม่สามารถหลุดรอดออกจากอ้อมแขนแข็งแกร่งได้ เธอจึงได้แต่หวีดร้องด้วยความโกรธ

“ฆ่าพวกมันสิ ยืนดูอยู่ได้” เธอออกคำสั่งแก่ทหารที่ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่ ลินจ้องมองเหล่าทหารครู่หนึ่งก่อนจะยื่นหน้ามากระซิบบที่ข้างหูหญิงสาว

“คุณหนูจะคืนให้มือของข้าสัมผัสกับทุกส่วนของร่างกายเลยรีง”

“ไอ้ลามก!”

“ต่อให้เป็นพระเคร่งขนาดไหนก็ศิลาขาดได้ ถ้าได้กอดคนสวยๆ ได้กลิ่นหอมๆ จากแก้มของคุณหนูอย่างนี้”

“ไอ้บ้า ไอ้โรคจิต ไอ้เหิน ไอ้กาม!” จิตตาทหวีดร้องออกมาอีกรอบ ลินสุดจะรำคาญจึงยื่นหน้าเข้าไปจูบปากเธอทีหนึ่ง จิตตาทาโตรวกับไข่ห่าน ใจเต้นตุ้มตาม ใบหน้าร้อนผ่าวรวกับวางอยู่บนเตา ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสิบแปดปียังไม่มีผู้ชายคนไหนสัมผัสใกล้ชิดกับเธออย่างนี้มาก่อน แถมมันยัง...ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้นจนต้องหลังน้ำตาออกมา

“ปล่อยคุณหนูจิตตาทเดี๋ยวนี้ละ” เสียงทหารคนหนึ่งดังขึ้นอย่างสุดจะทนเมื่อเห็นคุณหนูของตัวเองถูกรังแก

“ถ้าไม่ปล่อยจะทำไม” สินถามกลับ ทหารคนนั้นอีกอึก ทำอะไรไม่ถูก จะฝ่าเข้ามาก็กลัวจิตตาคจะมีภัย พวกเขาไม่อยู่ในสถานะที่จะต่อรองได้จริงๆ ภูรินท์เห็นเหล่าทหารเงียบงันจึงพูดขึ้น

“ข้าขอยืนยันตรงนี้เลยว่า พวกข้าไม่ใช่ฆาตกร ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภารกิจสังหารพระราชันต์ดาแม่่แต่น้อย พวกท่านหลีกเลี่ยงไปเมื่อรู้สึกว่าจะปลอดภัยแล้วข้าจะปล่อยผู้หญิงคนนี้คืนให้”

“เราจะรู้ได้อย่างไร ว่าพวกแกจะรักษาคำพูด” ทหารคนหนึ่งถาม

“ข้าชื่อ ภูรินท์ พูดคำไหนเป็นคำนั้น” ภูรินท์รับปาก ขณะที่ทหารลี้ภัยอยู่นั้น จิตตาก็พูดขึ้น

“อย่าไปเชื่อคำพูดของฆาตกร” พูดได้แค่นี้ก็โดนริมฝีปากของสินประกบปิดไว้อีก สินจึงถอนปากออกมาแล้วว่า

“ถ้าว่าพวกข้าเป็นฆาตกรอีก ข้าจะข่มขืนท่านอยู่ตรงนี้”

จิตตาดึงกับหน้าซีดเผือด ตัวสั่นสะท้านราวกับลูกนก ปากปิดแน่นเหมือนกับเป็นไม้

“พวกแกไม่มีทางเลือก” สินบอกกับทหารทุกคน ขณะนั้นก็มีเสียงท่มหนักของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น

“ถ้าจะไป ต้องถามดาบของข้าก่อน” คำพูดนั้นทำให้ทหารหลวงทั้งเก้าคนหันกลับหลัง ภูรินท์กับสินหันไปมองที่ต้นเสียงด้วยความสนใจ จิตตาคาดยช่วงเวลาน้อยนิดที่สินเสียดสมาธิกระทีบปลายเท้าเขาสะดุ้ง

“โอ๊ย!” สินร้องลั่นพร้อมกับเอื้อมมือกุมปลายเท้า จิตตาดลัดดาบของสินออกก่อนกระโจนไปราวกับลูกธนู เมื่อสินเงยหน้าขึ้นมา จึงเห็นเธอยืนอยู่ข้างๆ ผู้ชายคนหนึ่งที่มีเค้าโครงหน้าคล้ายกัน เขาอยู่ในชุดผ้าฝ้ายสีครามดูทะมัดทะแมงและสง่างาม

“พี่จิลลา พวกมันคือคนร้ายที่ลอบปลงพระชนม์พระนัดดา และ

“ไอ้คนนั้นมันรังแกข้า” จิตตาชี้มือไปที่สิน จิลลาจ้องมองคนทั้งสองด้วยสีหน้าถมึงถึงขณะที่มือค่อยๆ ชักดาบที่มีความยาวเกือบหนึ่งวาออกมา การปรากฏตัวของจิลลา สร้างความอึ้งทึ่งให้กับทหารหลวงรวมทั้งชาวบ้านที่มุงดูอยู่ พวกเขาต่างตะโกนร้องเรียกชื่อจิลลา เป็นจังหวะราวกับกำลังเชียร์มวย ภูรินทร์กับสินกวาดตามองรอบบริเวณ หากพวกเขาล้มเมื่อไหร่คงโดนสหบาทารุมประชาติทันทีแน่

“ใครใช้ให้แกไปกัดปากน้องสาวมัน นี่มันจิลลา มีอดาบอันดับหนึ่งของพยัคฆ์นครเข็ญนะ” ภูรินทร์กระซิบต่อว่าเพื่อนเสียงเข้ม สินจึงสวนกลับทันที

“กะจะชู่ให้เยี่ยวเลือดเลยรีง”

“ตั้งใจหน่อย คราวนี้ของจริง” ภูรินทร์กำชับ ทั้งสองจึงควงดาบออกมาเตรียมตั้งรับ จิลลาขยับเท้าเดินคุกคามเข้ามาใกล้ ปากก็พูด

“พวกแกกล้ามากที่ยังอยู่ในเมืองนี้ ทั้งที่เพิ่งลอบปลงพระชนม์พระราชันต์ดาไปเมื่อคืน”

“พวกข้าไม่ได้ทำ” ภูรินทร์ตอบกลับทันที

“แต่ทหารเห็นพวกแกอยู่ในที่เกิดเหตุ จะอธิบายยังไง”

“ไม่ต้องไปถามมัน ส่ามันเลย” จิตตาสอดคำขึ้น จิลลายกมือห้าม และส่งสัญญาณให้ทหารหลวงถอยออกไป

“คนร้ายอีกสามคนเป็นใคร” จิลลาเอ่ยถาม ภูรินทร์กับสินสบตากันด้วยความสงสัยที่จิลลารู้ด้วยว่านอกจากพวกเขาแล้ว ยังมีคนร้ายตัวจริงอีกสามคน

“พวกข้าไม่รู้” ภูรินทร์ยืนยันคำเดิม

“ถามดีๆ ไม่ตอบ ข้าจะจับพวกเจ้าไปรับทัณฑ์ทรมาน ดูสิว่าจะปากแข็งไปถึงไหน” พร้อมกับพูด จิลลาก็กวาดดาบเป็นวงกลมเข้ามาราวกับพายุ ภูรินทร์กับสินที่เตรียมตั้งรับอยู่แล้วจึงไม่แตกตื่นลนลาน จน

กระทั่งดาบทั้งสามเล่มปะทะกันส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณ ภูรินท์กับสินจึงรับรู้ถึงพลังแขนของอีกฝ่ายที่มากกว่า หากเป็นการปะทะแบบหนึ่งต่อหนึ่ง พวกเขาคงต้านเอาไว้ไม่ได้แน่

กระบวนท่าจู่โจมของจิลลาแม้จะถูกสกัดกั้นแต่ยังต่อเนื่องไม่ขาดสายเหมือนกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว ทุกดาบที่ฟาดฟันลงมาเต็มไปด้วยพลังรุนแรงและรวดเร็ว ภูรินท์กับสินแม้จะพาดิใจเข้าสู่ห้วงไร้นิเวศ แต่ก็ยังอดที่จะหวาดหวั่นไม่ได้ นับตั้งแต่เกิดการปะทะ ทั้งสองตกเป็นฝ่ายตั้งรับมาโดยตลอด แม่ดาบไร้นิเวศจะเน้นตั้งรับเป็นหลัก แต่ในการรับยังแฝงการรุกอยู่ในตัว ทว่าเมื่อเจอกับเพลงดาบของจิลลา พวกเขาแทบจะไม่มีโอกาสได้เป็นฝ่ายรุกเลยสักครั้งเดียว

สินเริ่มใช้กระบวนท่าที่เคยกำราบแม่ทัพตราไต่จนอยู่หมัด เขาควงดาบหมุนวนราวกับจักรผันจู่โจมใส่ปลายดาบของจิลลาที่โหมแหงเข้ามา จิลลาร้องเอ๊ะ! คำหนึ่งด้วยความแปลกใจ ที่ดาบของเขาพบเจอกับความเว้งว่างเปล่าทั้งที่เห็นดาบของคู่ต่อสู้อยู่เบื้องหน้าแท้ๆ สินอาศัยช่วงเวลาที่จิลลาเสียจังหวะ จู่โจมตามด้วยเพลงดาบไร้สำนึกที่ไม่พะวงกับความเป็นความตายของตัวเอง การจู่โจมที่ดุเด็มนั้นหากเป็นนักดาบธรรมดาคงต้านทานไม่ได้ แต่จิลลาขึ้นชื่อว่าเป็นมือดาบอันดับหนึ่งของพยัคฆ์นครยังสามารถหมุนตัวออกมาใช้ดาบรับไว้ได้ พร้อมกับฟาดดาบจากบนลงล่างโดยมีเป้าหมายที่ศีรษะของอีกฝ่าย สินรีบยกดาบต้านรับแต่กลับหลงกลจิลลาที่ทำท่าจะโหมฟัน แต่อาวุธแท้จริงอยู่ที่ปลายเท้าที่เตะสวนขึ้นมา สินยกแข้งขึ้นรับด้วยท่าแม่ไม้มวยไทย แต่ยังเข้าไปก้าวหนึ่งจึงถูกจิลลาเตะล้มกลิ้ง

ภูรินท์รีบเข้ามาสกัดกั้นไม่ให้จิลลาตามเข้าไปฆ่าสินได้ เสียงดาบของทั้งสองปะทะกันอย่างรวดเร็วราวกับจุดพวงประทัด แรงกระแทกทำให้ทั้งคู่ผละจากกันก้าวหนึ่ง ภูรินท์ใช้ออกด้วยเพลงดาบไร้โมหะที่

เน้นความเยือกเย็นสยบความร้อนแรง ทุกครั้งที่จิตลาโถมแทงเข้ามา ดาบของเขาจะฟันเกี่ยวนำดาบของคุณต่อสู้ให้เบี่ยงเบนออกนอกทิศทาง แต่จิตลาเป็นนักดาบอัจฉริยะ เมื่อเห็นเพลงดาบที่เปลี่ยนไปของคุณต่อสู้ เขาก็เปลี่ยนแปลงตาม จากที่เคยโถมฟันอย่างรุนแรงก็เปลี่ยนมาใช้ ท่วงท่าที่แผ่วเบา แต่รวดเร็วและแม่นยำไม่ต่างจากแมลงปอโฉบตะตะ ผิวน้ำ แต่ในท่วงท่าที่อ่อนช้อยนั้นกลับหนักหน่วงไปด้วยพลังที่แฝงมา กับคมดาบ ฐรินทร์ด้านรับจนเหนื่อยหอบ แต่เมื่อรู้ความเร็วของอีกฝ่าย ไม่ได้จึงถูกตีเข้าที่ท้องล้มหงายลงไปนอนข้างๆ สิ้น

จิตลาวาดดาบตั้งท่ารอ อาศัยจังหวะนี้สุดลมหายใจพักเหนื่อย นอกจากภรรยาผู้เป็นศิษย์พี่แล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาไม่สามารถสยบ คุณต่อสู้ได้ภายในดาบเดียว จึงประเมินความสามารถของคนทั้งสองใหม่

ฐรินทร์สบตากับสินเป็นเชิงรู้กันว่า ในสภาวะคับขันเช่นนี้ พวกเขา ต้องใช้วิชาเพลงดาบคู่จุมลิมลิต ซึ่งเป็นการทำไม้ตาย ทั้งสองยันตัวลุกขึ้น แล้วกระโดดถอยหลังออกไปคนละทิศละทาง ห่างจากจุดเดิมสองสาม ก้าว จิตลาถึงกับหยุดชะงักเมื่อไม่รู้จะติดตามใครดี ในเสี้ยววินาทีนั้น ฐรินทร์กับสินก็พาจิตใจเข้าสู่ห้วงไร้นิรันดร ปรากฏจากความรู้สึกรัก โลก โกรธ หลง ร่างกายหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับดาบ ดาบเหล็กไหลเปล่งประกายแสงสีเหลืองทองออกมาสร้างความประหลาดใจให้จิตลาและผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ แล้วทั้งสองก็จุมลิมพร้อมๆ กันจากทุกทิศทาง จิตลาที่ถือดาบอยู่เพียงเล่มเดียวจึงต้องปิดป้ายทั้งซ้าย ขวา หน้า หลัง บนและล่าง แทบจะในเวลาเดียวกัน

ตลอดเวลาที่ผ่านไป จุดเด่นที่สุดของจิตลาก็คือพลังรุนแรงและความรวดเร็วในการใช้ดาบ จนหลายคนยกย่องว่าดาบของเขาไม่ต่างจากพายุโปรยที่ไม่มีทางปิดป้องได้ แต่เมื่อเจอกับเพลงดาบคู่จุมลิมลิต ซึ่งเป็นท่าไม้ตายของเพลงดาบไร้นิรันดร เพลงดาบพายุโปรยกลับ

กลายเป็นเพียงเกราะป้องกันตัวเท่านั้น จิลลาสู่วางถอยพลาง พยายามรักษาสภาพนี้เอาไว้เพื่อให้คนทั้งสองตายใจ จากนั้นจึงตีลังกา กลับหลัง ทั้งช่วงห่างระหว่างกันไกลกว่าสามวา วาดตาเป็นครึ่ง วงกลมเพื่อตั้งแนวป้องกัน และคิดว่าหากคนทั้งสองโหมเข้ามาอีก เขา จะต้องใช้ออกด้วยท่าดาบฟ้าพิโรธซึ่งเป็นไม้ตาย ตั้งแต่ฝึกเพลงดาบมา นอกจากจะใช้กับแม่ทัพพรณกรที่มีฝีมือสู้กัน แล้วเขาก็ไม่เคยใช้กับใคร มาก่อน

แต่ขณะนั้นเองก็มีขบวนม้าลี้ลับกลุ่มหนึ่งจู่โจมเข้ามา คนบน หลังม้าต่างสวมชุดดำปกปิดใบหน้ามิดชิด พวกเขายิงธนูใส่ทหารและผู้คนรอบข้างโดยไม่หวังชีวิต เพียงเพื่อก่อกวนให้เกิดความวุ่นวาย เท่านั้น ชาวบ้านที่มุงดูอยู่ถึงกับแตกฮือเปิดช่องว่างให้ม้าทั้งเก้าตัวฝ่า เข้าไป วินาทีนั้น ม้าตัวหนึ่งก็ควบเข้ามาใกล้ คนขี่ดึงผ้าคลุมหน้าสีดำ ออกเผยให้เห็นใบหน้าอย่างชัดเจน เฉ่าวรพตนั่นเอง ภูรินท์จึงคาดเดา ได้ว่าคนอื่น ๆ ก็คงจะเป็นคนของสำนักชอนธธรรม เฉ่าวรพตดึงผ้าขึ้นไป คลุมหน้าตามเดิมแล้วร้องบอกคนทั้งสอง

“รีบขึ้นม้า”

ภูรินท์พยักหน้าให้กับสินเป็นเชิงบอกว่า ไม่นี้นี้นี้ก็ไม่มี โอกาสอีกแล้ว ภูรินท์กระโดดขึ้นหลังม้าตัวเดียวกับเฉ่าวรพต ขณะที่ ลินกระโดดขึ้นม้าอีกตัวที่มีชายชุดดำกุมบังเหียนอยู่เช่นกัน ส่วนม้าตัว อื่น ๆ คอยระวังป้องกันทหารไม่ให้ติดตามมา จากนั้นไม่นาน ขบวนม้าก็ พาภูรินท์กับสินหนีออกจากประตูเมืองได้สำเร็จ

จิลลายืนมองขบวนม้าที่ควบห่างออกไป เมื่อจิดตาสังหารให้ ติดตาม เขาจึงรีบยกมือห้ามเอาไว้

“ไม่จำเป็น” เขาบอกกับทุกคน ก่อนจะดึงผ้าขาวในกระเป๋าสี้อ ออกมา ซึ่งเป็นผืนผ้าที่ประทับรอยเท้าของคนร้ายทั้งห้าในที่เกิดเหตุ

หลังจากที่ลองทาบเทียบขนาด เขาก็มั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่า ภูรินท์กับ
สิน คือสองในห้าคนร้ายที่ลอบปลงพระชนม์พระราชนัดดาอย่างไม่ต้อง
สงสัย และจากการที่คนในชุดดำคนหนึ่งเปิดเผยใบหน้า แม้จะเพียง
เสี้ยววินาที เขาก็รู้แล้วว่า จะติดตามจับตัวภูรินท์กับสินได้จากที่ใด